

การลดทอนความเป็นมนุษย์และการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ

โดย

นางสาวขวัญฤทัย จ่างจรัส

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

กระทรวงศึกษาธิการ

ประจำปีงบประมาณ 2543

DEHUMANIZATION AND RESISTANCE THROUGH THE CONSTRUCTION OF SELF - IDENTITY OF
KARAOKE GIRLS

MISS KUANRUTHAI JANGJUMRUS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts in Anthropology

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2000

ISBN 974-13-0091-3

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามในการศึกษา.....	5
วัตถุประสงค์ในการศึกษา.....	5
กรอบแนวคิด และทฤษฎี.....	5
แนวคิดสตรีนิยมว่าด้วยเรื่องทางเพศและการครอบงำของผู้ชาย.....	5
แนวคิดว่าด้วยความเป็ยงเบนและการประทับรอยมลทินของผู้หญิง.....	7
แนวคิดว่าด้วยการลดทอนความเป็นมนุษย์ของโสเภณี.....	11
แนวคิดสตรีนิยมว่าด้วยการสร้างความเป็นตัวตนภายใต้เงื่อนไขที่ถูก มองว่าเป็นวัตถุของโสเภณี.....	15
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
สรุปกรอบคิดที่ใช้ในการศึกษา.....	25
ขอบเขตของการศึกษา.....	29
ระเบียบวิธีวิจัย.....	29
วิธีการเก็บข้อมูล.....	30
แนวทางการวิเคราะห์.....	34
2 สภาพทั่วไปของคาราโอเกะ.....	35
การจัดระเบียบทางสังคมของคาราโอเกะ.....	45
บทบาทและหน้าที่ของพนักงาน.....	45
ระเบียบกฎเกณฑ์ที่สำคัญในองค์กร.....	61

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
กลุ่มลูกค้า.....	65
3 กรณีศึกษาสาวคาราโอเกะ.....	67
กรณีที่ 1 : หญิง.....	67
กรณีที่ 2 : เก๋.....	77
กรณีที่ 3 : รุ่ง.....	85
กรณีที่ 4 : สก.....	92
กรณีที่ 5 : เล็ก.....	99
กรณีที่ 6 : หน่อย.....	104
4 กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์.....	114
กระบวนการประทับตรา.....	115
กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์.....	116
5 กระบวนการสร้างกลไกเพื่อตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่	
ของสาวคาราโอเกะ.....	125
6 สรุปและข้อเสนอแนะ.....	136
รายการอ้างอิง.....	148
ภาคผนวก.....	150
บรรณานุกรมศัพท์.....	151
ประวัติผู้วิจัย.....	153

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1. สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา.....	28
ภาพที่ 2. แผนผังภายในโครงการ.....	36
ภาพที่ 3. พื้นที่ภายในคาราโอเกะ.....	41
ภาพที่ 4. พื้นที่ภายในห้องคาราโอเกะ.....	42
ภาพที่ 5. แผนภูมิแสดงโครงสร้างการบริหารงานของคาราโอเกะ.....	44

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1. แสดงลักษณะภูมิหลังของสาวคาราโอเกะ.....	109
--	-----

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กว่า 3 ทศวรรษที่ผ่านมา นับตั้งแต่ประเทศไทยเริ่มมีการจัดการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (พ.ศ.2504 - ปัจจุบัน) ซึ่งเป็นการกำหนดทิศทางและแนวโน้มแห่งการพัฒนาเพื่อตอบสนองต่อวัตถุประสงค์หลักที่สำคัญ คือ “การก้าวไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (NICs) โดยเน้นไปที่การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การกำหนดทิศทางและแนวโน้มดังกล่าวแม้ว่าในมุมหนึ่ง มันอาจสะท้อนให้เห็นถึง “การพัฒนาทางเศรษฐกิจ” ที่แสดงออกมาเป็น “ตัวเลข” ซึ่งเป็นตัวชี้วัด “อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ” ของประเทศก็ตาม ดังตัวอย่างเช่น ในปี พ.ศ. 2538 ซึ่งเป็นช่วงก่อนที่ประเทศไทยจะพบกับปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ สามารถวัดอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจได้ถึงร้อยละ 8.8 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) (วอลเดน เบลโล เชียร์ คันนิงแฮม และลี เค็ง ปอห์, 2542) แต่ในอีกมุมหนึ่ง หากเราได้วิเคราะห์ นโยบายการพัฒนาประเทศไทยอย่างละเอียด จะทำให้เราทราบว่า ภายใต้การพัฒนาที่กำหนดทิศทางและแนวโน้มดังกล่าวข้างต้น ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมในเชิงลบอย่างไร เรามีอาจปฏิเสธได้ว่า ตลอดระยะเวลาที่สามทศวรรษที่ผ่านมา ได้ก่อให้เกิด “ปัญหา” ที่เกิดจากการพัฒนาบนความแตกต่างเหลื่อมล้ำของการดำเนินนโยบายการพัฒนาประเทศในภาคเมืองและภาคชนบท เนื่องจากการดำเนินนโยบายดังกล่าวตั้งอยู่บนสมมติฐานแห่งการรวมศูนย์อำนาจการพัฒนาในเขตเมืองเท่านั้น ในประเด็นดังกล่าวเราอาจสังเกตได้ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นในปรากฏการณ์ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี อาทิ “อัตราการอพยพแรงงานจากชนบทเข้าสู่เขตเมือง ไม่ว่าจะเป็นกรุงเทพฯ หรือเขตเมืองอุตสาหกรรมในภาคต่างๆของประเทศที่เพิ่มขึ้น ผลกระทบดังกล่าวไม่ได้หยุดอยู่เพียงเท่านั้นหากกลับจะขยายวงกว้างและทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นจะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความยากจน ปัญหาความแตกต่างของรายได้ การกดขี่แรงงานเด็กและสตรี และเราก็มีอาจปฏิเสธได้เลยว่า การพัฒนาซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานการพัฒนาตามแบบสังคมตะวันตก ที่เน้นความทันสมัย ความหรูหราฟุ่มเฟือย และเน้นเรื่องการบริโภคตามปรัชญาของระบบทุนนิยมนำมาซึ่ง การซื้อและขายทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจนำมาเป็นสินค้าได้ไม่เว้นแม้แต่ “มนุษย์” อาทิ ธุรกิจทางเพศ (Sex Industry) เดิมร่างกายของมนุษย์ ไม่ได้มีไว้เพื่อการซื้อ-ขาย แต่ในปัจจุบัน ร่างกายของมนุษย์กลับกลายเป็นวัตถุติบ ซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาดอยู่มาก โดยเฉพาะร่างกายของเด็กและผู้หญิงในธุรกิจทางเพศ (ยศ สันตสมบัติ, 2535)

แม้ว่ากระแสแห่งการพัฒนาประเทศไทยในปัจจุบันจะมีแนวโน้มและทิศทางที่เปลี่ยนแปลงไปบ้างบางประการก็ตาม อาทิ “การปรากฏตัวของกระแสการพัฒนาตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” แต่เราก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า “ร่องรอย” แห่งการพัฒนาตามรูปแบบเดิมยังคงดำรงอยู่อย่างไม่จางหาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีธุรกิจทางเพศมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว และกลายเป็นส่วนหนึ่งของเศรษฐกิจและสังคมไทย (วอลเดน เบลโล , อ้างแล้ว) ซึ่งในปัจจุบันธุรกิจทางเพศมีการเปลี่ยนแปลงทั้งในเชิงปริมาณและเชิงโครงสร้างเป็นอย่างมาก เนื่องจาก ธุรกิจทางเพศได้รับการพัฒนาทั้งในรูปแบบและวิธีการในการให้บริการทางเพศเปลี่ยนไปจากเดิม โดยเน้นความหลากหลายของสินค้ามากขึ้น อาทิ การเกิดขึ้นของสถานบันเทิงในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ออบ ออบ นวด นวดแผนโบราณ คาเฟ่ ไนท์คลับ ดิสโก้เธค เลาจน์ คาราโอเกะ และอื่นๆ ทั้งนี้อาจถือเป็นกลยุทธ์การตลาดในการดึงดูดลูกค้า หรือผู้ใช้บริการ และเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่ใช้เพื่อหลบเลี่ยงกฎหมายอีกด้วย

หากจะกล่าวถึงการเกิดขึ้นและการขยายตัวของธุรกิจทางเพศที่เพิ่มมากขึ้น โสเภณี หรือ หญิงบริการในสังคมไทยถือเป็นประเด็นสำคัญที่ควรนำมาพิจารณา การเกิดขึ้นของโสเภณีไทย หากเรานับย้อนหลังกลับไปในประวัติศาสตร์ของประเทศไทยซึ่งมีสภาพสังคมแบบชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) มาตั้งแต่สมัยสุโขทัย ผู้ชายถือเป็นเพศที่มีอิทธิพลอย่างมากในการครอบงำผู้หญิง โดยเฉพาะการครอบงำในเรื่องทางเพศ ดังจะเห็นได้จากระบบพหุสามีภรรยา (Polygamy) ในสังคมไทย สมัยก่อนจนกระทั่ง ปี พ.ศ. 2478 ระบบดังกล่าวได้เปลี่ยนมาเป็นระบบผัวเดียวเมียเดียว (Monogamy) โดยทางกฎหมายซึ่งส่งผลให้การมีเมียหลายคนเป็นเรื่องที่ผิดในทางนิติบัญญัติ ระบบผัวเดียวหลายเมียยังคงปรากฏอยู่ และมักจะปรากฏออกมาในรูปแบบของการมี อนุภรรยา หรือการเที่ยวโสเภณีของผู้ชาย ดังนั้นจึงมีอาจปฏิเสธได้ว่าการเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วของ ธุรกิจทางเพศและจำนวนโสเภณีในปัจจุบันถือเป็นสิ่งที่ได้รับอิทธิพลมาจากการมีโครงสร้างสังคมแบบชายเป็นใหญ่ซึ่งส่งผลให้เรื่องทางเพศถูกครอบงำโดยเพศชาย (วอลเดน เบลโล , อ้างแล้ว)

นอกจากระบบโครงสร้างสังคมแบบชายเป็นใหญ่ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญของการเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วของโสเภณีแล้ว ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือการเจริญเติบโตของธุรกิจทางเพศในสังคมไทย ส่วนหนึ่งถือเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากการขยายตัวของภาคบริการนับตั้งแต่สมัยสงครามเวียดนาม ในทศวรรษ 1960 (พ.ศ.2503 – 2512) ซึ่งสหรัฐอเมริกาได้เริ่มเข้ามาตั้งฐานทัพ และสะสมกำลังทหารในประเทศไทย ส่งผลให้สาวไทยหลายคนถูกชักชวนให้เข้าสู่ธุรกิจทางเพศเพื่อบริการทหารที่เข้ามาพักผ่อนระหว่างประจำการในเวียดนามส่งผลให้รายได้ของประเทศสูงขึ้น (Rita Nakashima Brock (ed.) , 1996) แต่เมื่อสงครามเวียดนามสิ้นสุดลงและสหรัฐอเมริกาได้ถอนฐานทัพออกไปในปี พ.ศ.2519 ได้ส่งผลกระทบกระเทือนต่อธุรกิจทางเพศเป็นอย่างมาก ทำให้

รัฐบาลเร่งประกาศนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดเงินตราเพื่อรักษารายได้ของประเทศให้คงที่ (จงจิตต์ โสภณคณาภรณ์ , 2538) ดังนั้นการประกาศนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวจึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญต่อจำนวนโสเภณีในสังคมไทยที่เพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน

ภายใต้สังคมแบบชายเป็นใหญ่ของสังคมไทย ทำให้เราปฏิเสธไม่ได้เลยว่า “ผู้หญิง” โดยเฉพาะผู้หญิงบริการ หรือ โสเภณีซึ่งมีอาชีพเกี่ยวข้องกับธุรกิจทางเพศ คือ “เหยื่อแห่งการถูกกดขี่ที่สำคัญที่สุด” สิ่งที่มีมักจะเกิดขึ้นอยู่เสมอในธุรกิจทางเพศ คือ ผลประโยชน์ หรือรายได้จำนวนมหาศาล ที่มักจะตอบสนองแต่เพียงเจ้าของสถานบริการ ผู้จัดการ มาดาม แมงดา หรือแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ของรัฐ มากกว่าที่จะตอบสนองต่อ “ผู้หญิงผู้ค้าประเวณี” ซึ่งถือเป็นที่มาของรายได้จำนวนมหาศาล (Rita Nakashima Brock , อ้างแล้ว) ธุรกิจทางเพศในสังคมไทยมีแนวโน้มต่อการบิดเบือนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการเอารัดเอาเปรียบและการกดขี่ทางเพศต่อหญิงบริการ/โสเภณีอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการโน้มน้าวใจผู้หญิงโดยผ่านสถานบันเทิงเรีงรมย์ในรูปแบบต่างๆ ทำให้ผู้หญิงเหล่านั้นคิดว่า เป็นการหารายได้ที่ปราศจากการกดขี่ เนื่องจากผลตอบแทนที่พวกเขาได้รับมักสูงกว่าที่เคย

ปรากฏ ทั้งยังมีลักษณะการให้บริการในรูปแบบที่หลากหลายของสถานบันเทิงเรีงรมย์โดยการกำหนดตำแหน่งที่น่าหลงใหลให้กับหญิงบริการ ไม่ว่าจะเป็น “นางทางโทรศัพท์” “เพื่อนเที่ยว” “เด็กนั้งครึ่งคี่” “สาวคาราโอเกะ” หรือพนักงานต้อนรับ และอื่นๆก็ตาม หรือแม้แต่การเปิดโอกาสให้ผู้หญิงมี “สิทธิและเสรีภาพ” ในการ “เลือก” ที่จะขายบริการได้มากขึ้นทำให้ผู้หญิงเข้าใจว่าพวกเขาไม่ได้ถูกกดขี่หรือเอารัดเอาเปรียบแต่อย่างใด ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นมายาคติที่สถานบันเทิงเรีงรมย์ต่างๆสร้างให้กับผู้หญิงทั้งสิ้น

มายาคติที่สถานบันเทิงเรีงรมย์ได้สร้างให้กับผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นกำหนัดตำแหน่งและการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงมี “สิทธิและเสรีภาพ” ในการ “เลือก” ที่จะขายบริการได้มากขึ้น ทำให้ผู้หญิงเข้าใจว่าพวกเขาไม่ได้ถูกกดขี่หรือเอารัดเอาเปรียบแต่อย่างใด แต่ในความเป็นจริงมายาคติดังกล่าวเป็นเพียงกลยุทธ์ที่มีความแยบยลในการกดขี่และเอารัดเอาเปรียบของสถานบันเทิงเรีงรมย์ต่อผู้หญิงมากยิ่งขึ้นเท่านั้น และเราก็มีอาจปฏิเสธได้ว่าผู้หญิงเหล่านั้นยังคงถูกกดขี่และเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ เช่น การควบคุมความประพฤติของผู้หญิงผ่านกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัดของสถานบันเทิงเรีงรมย์ หรือ การบังคับควบคุมเรื่องทางเพศโดยลูกค้า ไม่ว่าจะเป็นกำหนัดให้บริการทางเพศอย่างที่เขาพอใจ แต่ทำให้ดูเหมือนว่าเต็มใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ หรือการแสดงท่าทางพิสดารในการมีเพศสัมพันธ์ตามความต้องการของลูกค้า หรือแม้กระทั่งการแสดงว่าพวกเขานั้นมีความสุขจากการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า (Kathleen Barry , 1995) ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของ “การลดทอนความเป็นมนุษย์” (Dehumanization) ของผู้หญิง ซึ่งวิธีการดังกล่าวอาจมี

รูปแบบและวิธีการที่นอกเหนือไปจากที่กล่าวมา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ “พื้นที่” (สถานบันเทิงเรีงรมย์) ของธุรกิจทางเพศ

สำหรับ กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ถือเป็นประเด็นหนึ่งที่ถูกวิพากษ์ให้ความสนใจในงานวิจัยครั้งนี้ โดยผู้วิจัยเลือกศึกษากระบวนการดังกล่าวผ่านพื้นที่ที่เราเรียกว่า “คาราโอเกะ” สำหรับคาราโอเกะที่ผู้วิจัยเลือกศึกษามีลักษณะแตกต่างไปจากคาราโอเกะโดยทั่วไปที่มีวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งเพียงเพื่อการผ่อนคลายความเครียดของลูกค้า หรือผู้ใช้บริการโดยการร้องเพลงตาม Music Videos เท่านั้น แต่คาราโอเกะที่ผู้วิจัยเลือกศึกษานอกจากวัตถุประสงค์ทั่วไปแล้วยังปรากฏว่าเป็นสถานบันเทิงเรีงรมย์ที่มีลักษณะการให้ค่าประเมินแบบแอบแฝง เนื่องจากการให้บริการของคาราโอเกะแห่งนี้ เน้นไปที่(พนักงานหญิง)ซึ่งมีหน้าที่อำนวยความสะดวกให้กับลูกค้า (ที่รู้จักกันในนาม “สาวคาราโอเกะ” หรือ “พนักงานต้อนรับ”)และ บางครั้งอาจรวมไปถึงการค้าประเวณีที่แอบแฝงอีกด้วย สำหรับการค้าประเวณีในรูปแบบดังกล่าวอาจเป็นการติดต่อกันโดยตรงระหว่างลูกค้า กับ สาวคาราโอเกะ หรือ การติดต่อโดยอ้อมผ่านทาง “มามาซัง” หรือ “พนักงานประชาสัมพันธ์” รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งก็ย่อมได้

และแม้ว่า “คาราโอเกะ” แห่งนี้มีรูปแบบสถานบริการทางเพศแตกต่างไปจากสถานบริการรูปแบบอื่นๆ เช่น โรงน้ำชา ซ่องโสเภณี อาบอบนวด ฯลฯ กล่าวคือสาวคาราโอเกะ “สิทธิและเสรีภาพ” ในการเลือกขายบริการโดยขึ้นอยู่กับความสมัครใจของพวกเธอเอง แต่มีอาจปฏิเสธได้ว่าภายใต้อิสระดังกล่าว สาวคาราโอเกะมีภาระหน้าที่ที่สำคัญที่พวกเธอมีอาจปฏิเสธได้ คือ การคอยปรนนิบัติเอาอกเอาใจลูกค้า ซึ่งรวมไปถึง ความยินยอม(แม้ในความเป็นจริงจะไม่ยินยอมก็ตาม) ที่จะให้ลูกค้าปฏิบัติกับพวกเธออย่างไรก็ได้ ไม่ว่าจะเป็น การกอด หอม จูบ ล้วง ล้วง หรือการเปลื้องผ้า ซึ่งเป็นการกระทำละเมิดต่อเนื้อตัวร่างกายของพวกเธอ หรือ การที่พวกเธอจำต้องปฏิบัติต่อลูกค้าราวกับว่าพวกเขาคือคู่รักของเธอ ทั้งหมดที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงอำนาจในการกดขี่และเอารัดเอาเปรียบพวกเธอ ไม่ว่าจะเป็นอำนาจที่เกิดจากกฎข้อบังคับ และหน้าที่ความรับผิดชอบของพวกเธอ หรือ อำนาจของลูกค้าในการบังคับให้พวกเธอกระทำการบางอย่างอันเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่กระทำต่อพวกเธอ

ดังนั้นไม่ว่าพวกเธอจะขายบริการหรือไม่ขายบริการจึงไม่ใช่ประเด็นที่มีความสำคัญ มากเท่ากับการที่พวกเธอทุกคนถูกกดบังคับภายใต้อำนาจดังกล่าว สำหรับการวิจัยในครั้งนี้นอกจากให้ความสนใจใน กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่กระทำต่อสาวคาราโอเกะ แล้ว ผู้วิจัยยังมุ่งที่จะตอบคำถามในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. กระบวนการจัดการควบคุมพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ของสาวคาราโอเกะภายใต้พื้นที่ที่เป็นตัวแทนของปฏิบัติการแห่งอำนาจปรากฏออกมาในรูปแบบใด และเป็นอย่างไร
2. สาวคาราโอเกะสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของอาชีพและการขายบริการของตนอย่างไร
3. ศึกษากระบวนการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของ สาวคาราโอเกะที่ใช้กลวิธีทางสังคมในการตอบโต้กับกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับลูกค้าอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการทางสังคมในการประทับตราและประทับรอยมลทินของ “สาวคาราโอเกะ”
2. เพื่อศึกษากระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะว่าดำเนินไปอย่างไรผ่านรูปแบบกลวิธีทางสังคมใดบ้าง
3. เพื่อศึกษากระบวนการสร้างกลไกในการตอบโต้ หรือ การสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ

แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดสตรีนิยมว่าด้วยเรื่องทางเพศ และการครอบงำจากผู้ชาย

เรื่องทางเพศเป็นแนวคิดซึ่งเริ่มจากการตั้งคำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องทางเพศ และความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ ซึ่งก่อให้เกิดการอภิปรายและข้อถกเถียงภายใต้แนวคิดสตรีนิยมหลายสำนัก แต่นักสิทธิสตรีส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแนวคิดที่มองว่า อำนาจของผู้ชายที่อยู่เหนือผู้หญิงทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมจะส่งผลต่อความสัมพันธ์ทางเพศ เนื่องจากผู้หญิงมีอำนาจในการควบคุมความสัมพันธ์ทางเพศน้อยกว่าผู้ชายที่เป็นคู่รัก และถูกครอบงำโดยมาตรฐานซ้อนแห่งเรื่องทางเพศที่เอื้อประโยชน์ต่อผู้ชาย

สำหรับแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศของแนวคิดสตรีนิยมสำนักต่างๆอาจสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดสตรีนิยมสำนักเสรีนิยม (Liberal Feminism) เน้นในเรื่องความไม่เท่าเทียมระหว่างหญิงและชายในการได้รับสิทธิและทางเลือกต่างๆของชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องระบบกฎหมายและการศึกษาซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความเป็นรองของผู้หญิงในสังคม

2. แนวคิดสตรีนิยมสำนักสุดขั้ว (Radical Feminism) ให้ความสำคัญกับเรื่องทางเพศ เนื่องจากเป็นหัวใจสำคัญในการครอบงำของผู้ชาย นักสิทธิสตรีสำนักสุดขั้วส่วนใหญ่เชื่อว่า การครอบงำเป็นกลไกที่สำคัญในการควบคุมผู้หญิงและคงไว้ซึ่งอำนาจของผู้ชายที่มีอยู่เหนือผู้หญิง

3. แนวคิดสตรีนิยมสำนักมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) และสำนักสังคมนิยม (Socialist Feminism) ไม่ยอมรับว่าเรื่องทางเพศเป็นสาเหตุขั้นพื้นฐานของการกดขี่ผู้หญิง และได้วิพากษ์วิจารณ์แนวคิดของฝ่ายสุดขั้วว่าประเมินความสำคัญของตัวแปรอื่นๆต่ำเกินไป เช่น ตำแหน่งที่ไม่เท่าเทียมของผู้หญิงในตลาดแรงงานและบทบาทภายในบ้านของพวกเขา

4. แนวคิดสตรีนิยมสำนักอื่นๆ เช่น สำนักหญิงรักหญิงหรือสำนักผิวดำ (Lesbian Feminism or Black Feminism) ได้เสนอถึง รูปแบบอื่นๆของการกดขี่ที่รู้สึกว่ามีผลต่อกลุ่มหญิงรักหญิงมากกว่า และให้ความสำคัญกับเรื่องทางเพศในฐานะที่เป็นรูปแบบของการควบคุมทางสังคมโดยวิพากษ์วิจารณ์การมองข้ามความพึงพอใจอีกด้วย (Diane Richardson and Victoria Robinson, 1997)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าในแต่ละสำนักของแนวคิดสตรีนิมนั้นแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างนักสิทธิสตรีด้วยกัน อาทิ ความแตกต่างระหว่างแนวคิดสตรีนิยมสำนักสังคมนิยมกับแนวคิดสตรีนิยมสำนักสุดขั้ว ซึ่งสำนักสังคมนิยมมักจะให้ความสำคัญในประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศที่ถูกกำหนดโดยความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชายในสังคม ส่วนสำนักสุดขั้วกลับเชื่อว่ามุมมองในประเด็นดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่อาจสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจของผู้ชายที่มีอยู่เหนือผู้หญิงในสังคมทั่วไปได้ง่าย แต่มันยังจะเป็นข้อจำกัดที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันอีกด้วย หรือในความหมายอื่นๆ ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นทั้งสิ่งที่สะท้อนและส่งเสริมความเป็นรองของผู้หญิง แต่อย่างไรก็ตามรูปแบบการควบคุมผู้หญิงอาจมีความแตกต่างกันไปในแต่ละวัฒนธรรมและช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์ เช่น ในอดีตการควบคุมเรื่องทางเพศของผู้หญิงเกี่ยวข้องกับสิทธิที่จะได้รับ ถ้าผู้หญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศแบบนอกสมรสไม่มีทางที่สามีของเธอจะให้การรับรองลูกๆของเธอที่เกิดจากเขาให้เป็นทายาทที่ต้องตามกฎหมาย นี่คือเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งต่อการให้ความสำคัญของความบริสุทธิ์ของผู้หญิง แม้ในปัจจุบันความบริสุทธิ์ของผู้หญิงไม่อาจถูกจำกัดได้อีกต่อไปแล้ว แต่ความคิดเรื่องทางเพศของ

ผู้หญิงในฐานะที่เป็นทรัพย์สินสมบัติของผู้ชายยังมีรากฐานมาจากกฎหมายและประเพณีทางสังคมด้วยจำนวนมาก เช่น ชายใดข่มขืนหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภรรยาของตนเอง ผู้นั้นมีความผิด ซึ่งหมายความว่าหากชายผู้นั้นข่มขืนผู้หญิงที่เป็นภรรยาของตนเองก็ไม่ถือว่าเป็นความผิด ยิ่งไปกว่านั้นในการแต่งงานผู้หญิงถูกคาดหวังให้การตอบสนองทางเพศต่อผู้ชาย ไม่ว่าพวกเขาจะมีความปรารถนาหรือไม่ก็ตาม

การเชื่อมโยงเรื่องทางเพศของผู้ชายกับการกดขี่ผู้หญิงไม่ใช่สิ่งใหม่ของแนวคิดสตรีนิยม นักสิทธิสตรีในศตวรรษที่ 19 หลายคนต่างตระหนักถึงแนวทางการใช้ชีวิตของผู้หญิงที่ถูกควบคุมจากความต้องการทางเพศของผู้ชาย และหาคำตอบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศที่เปลี่ยนไประหว่างหญิงกับชาย นักสิทธิสตรีส่วนใหญ่ต่อต้านประเด็นมาตรฐานซ้อน และหันไปสนใจกับวิธีที่ทำให้เรื่องทางเพศเป็นสิ่งที่อันตรายสำหรับผู้หญิง เช่น การคุมกำเนิด เนื่องจากเกรงว่าจะเป็นการอนุญาตให้ผู้ชายบังคับภรรยาของเขาให้มีเพศสัมพันธ์ที่มากขึ้น ในช่วงเริ่มต้นศตวรรษที่ 20 นอกจากจะเป็นช่วงที่สนับสนุนให้การคุมกำเนิดที่เพิ่มขึ้นแล้ว ยังเป็นช่วงเวลาที่สำคัญซึ่งเป็นสัญญาณแห่งการเปลี่ยนแปลงแนวคิดสตรีนิยม เนื่องจากการเรียกร้องของนักสิทธิสตรีสำนักต่างๆเกี่ยวกับความพึงพอใจทางเพศสำหรับผู้หญิงซึ่งนักสิทธิสตรีเรียกร้องให้ผู้หญิงต้องมีสิทธิในความพึงพอใจทางเพศเท่ากับผู้ชาย (Diane Richardson and Victoria Robinson , 1993)

2. แนวคิดว่าด้วย การประทับตราและรอยมลทิน

2.1 การประทับตรา

แนวคิดการประทับตรา (Labeling) หรือ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า แนวคิดปฏิกิริยาทางสังคม ที่ให้ความสนใจในผลของปฏิกิริยาอย่างเป็นทางการของสังคมซึ่งมีผลต่อบุคคลที่มีความแตกต่างไปจากบรรทัดฐานของสังคม การควบคุมทางสังคมที่เกิดขึ้นและปฏิกิริยาบางอย่างจากกลุ่มคนในสังคมที่มีผลต่อการทำให้บุคคลหนึ่งกลายเป็นคนนอกคอกของสังคม ตราประทับที่มีต่อบุคคลที่ละเมิดกฎของกลุ่มสังคม โดยเฉพาะตราประทับอย่างเป็นทางการได้สร้างรอยมลทิน (Stigma) ให้แก่บุคคลโดยการนิยามให้เขาเป็นผู้ด้อยศีลธรรม ซึ่งควรถูกปฏิเสธและได้รับการลงโทษจากสังคม รวมถึงการได้รับการปฏิบัติต่อในฐานะเป็น “คนนอกคอก” ของสังคมซึ่งทำให้บุคคลนั้นๆอาจมองตนเองในฐานะที่ตนเองถูกประทับตราจริงๆ โดยการยอมรับนิยามที่สังคมสร้างให้แก่พวกเขาในฐานะที่เป็นผู้เบี่ยงเบน (สุลีมาน (นอมล) วงศ์สุภาพ , 2535)

2.2 การประทับรอยมลทิน

การทำความเข้าใจลักษณะของรอยมลทินเป็นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับ “ปรากฏการณ์แห่งการลดคุณค่า” (Devaluation) ในฐานะที่เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการประทับรอยมลทิน Becker กล่าวไว้ว่า “ความเบี่ยงเบนเป็นผลมาจากการให้คำจำกัดและตอบสนองต่อลักษณะสำคัญบางอย่าง ถ้าพิจารณากระทำและบุคคลยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นความเบี่ยงเบน (Kitsuse , 1962 ; Erikson . 1962 อ้างใน Schur, 1984) แต่ความเบี่ยงเบนได้มาโดยผ่านกระบวนการกำหนดลักษณะที่ผูกติดกับความหมาย ดังนั้นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรู้และการตอบสนองต่อพฤติกรรม ของมนุษย์หรือสภาวะแวดล้อมจึงถือเป็นสิ่งที่น่าพิจารณาอย่างมาก เนื่องจาก พฤติกรรมหรือสภาวะแวดล้อมบางอย่างที่เหมือนกันมากๆ อาจถูกกำหนดความหมายและการตอบสนองต่างกัน จากคนที่ต่างกัน (Becker , อ้างแล้ว)

การประทับรอยมลทินต่อผู้หญิง นอกจากจะเป็นการทำความเข้าใจความเบี่ยงเบนและการประทับตราดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังต้องทำความเข้าใจถึง “ความสัมพันธ์ระหว่างรอยมลทิน กับอำนาจทางสังคม” ทั้งนี้เนื่องจากความเปราะบางของผู้หญิงง่ายต่อการถูกประทับรอยมลทินที่วางอยู่บนฐานแห่งความเป็นรองทางสังคมของผู้หญิง ฐานะความเป็นรองดังกล่าวจะทำให้ผู้หญิงมีอำนาจน้อยกว่าผู้ชายในความสัมพันธ์ทางสังคม และจะส่งผลให้ ผู้หญิงกลายเป็นเพศที่ง่ายต่อการถูกประทับรอยมลทิน ซึ่งเป็นการประทับรอยมลทินที่ได้ผลอย่างมาก

2.3 กระบวนการลดคุณค่า (Devaluation Process)

การศึกษา การประทับรอยมลทิน(Stigmatized) จำเป็นอย่างยิ่งต่อการทำความเข้าใจ รูปแบบพื้นฐานของกระบวนการลดคุณค่าที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด การประทับตรา เนื่องจากกระบวนการดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึง การประทับรอยมลทินต่อผู้หญิง

การอธิบายกระบวนการดังกล่าวอาจเป็นการอธิบาย โดยเริ่มจากการกล่าวถึง “สถานภาพหลัก” (Major Status) จนถึง “การทำให้เป็นวัตถุ”(Objectification)

2.3.1 สถานภาพหลัก (Major status)

เมื่อคนถูกมองว่าเป็นผู้ที่มีสถานภาพและลักษณะสำคัญของกลุ่มบุคคลบางกลุ่ม ไม่ว่าจะ เป็น โสเภณี ผู้ติดยาเสพติด และอื่นๆ การตอบสนองของคนอื่นๆต่อพวกเขา/เธอได้รับอิทธิพลมา

จากสถานภาพสำคัญบางอย่างซึ่งผู้อื่นเป็นผู้กำหนดจาก ความแตกต่างระหว่างกลุ่มบุคคลกับบุคคลทั่วไปในสังคมที่เกิดขึ้น ในที่สุดก็จะกลายเป็นสถานภาพสำคัญของบุคคลนั้นๆ Goffman ใช้ในความหมายว่ามันคือ “สถานภาพเฉพาะที่เกิดขึ้นจากการแยกออกจากความเป็นจริงในสังคม” (Goffman, 1963)

2.3.2 การทำให้เป็นวัตถุ (Objectification)

การลดคุณค่าของคน อาจหมายถึง คนหรือกลุ่มคนที่ได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นวัตถุ เนื่องจากคนที่ถูกลดคุณค่าลงจะกลายเป็นสมาชิกของกลุ่มต่างๆซึ่งถูกประทับรอยมลทินจากการตอบสนองของคนอื่นๆ คนที่ถูกประทับรอยมลทิน คือ คนที่ยอมรับว่าตนเองถูกจัดอยู่ในกลุ่มของผู้มีรอยมลทิน คนที่เป็นสมาชิกของกลุ่มที่มีรอยมลทินจะถูกลดคุณค่าลงและได้รับการปฏิบัติราวกับว่าไม่อาจแยกออกจากกลุ่มนั้นได้ คนที่ถูกประทับรอยมลทินคือคนที่แทบจะไม่เหลือคุณค่าของความเป็นมนุษย์ เนื่องจากคนอื่นๆเข้าใจว่ากลุ่มคนเหล่านั้นได้แหวกกฎเกณฑ์ของสังคมที่ตั้งไว้จึงจำเป็นต้องปฏิบัติต่อพวกเขา (ผู้ที่มีรอยมลทิน) ในลักษณะที่เป็นการกดขี่และลดระดับของความเป็นมนุษย์ลง ประเด็นนี้อาจแสดงให้เห็นว่าคนอื่นๆปฏิบัติต่อกับกลุ่มคนที่มีรอยมลทินราวกับว่าไม่ใช่คนหรือเป็นเพียงวัตถุเท่านั้น

การจัดกลุ่มคนที่มีรอยมลทินออกเป็นประเภทต่าง ๆ มีนัยแสดงถึง “ระดับของการเป็นวัตถุ” ที่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นการศึกษาแนวคิดว่าด้วยการประทับตราที่ แสดงให้เห็นถึงกระบวนการทำให้เป็นวัตถุซึ่งเป็นการตอบสนองต่อการประทับตราว่าคนๆนั้นไม่ใช่คน และการประทับตราก็ถือเป็นสิ่งที่ยากต่อการที่จะลบล้างมันออกจากจิตใจ เนื่องจากการประทับตราโดยตัวของมันเอง คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์มีความแตกต่างกัน

การทำให้เป็นวัตถุ อาจหมายถึงการปฏิเสธอิสรภาพของบุคคล ดังนั้นการปฏิบัติต่อผู้หญิงเสมือนว่าเธอเป็นวัตถุ จึงเป็นหลักสำคัญต่อการศึกษาการประทับตราผู้หญิงซึ่งมักจะเกี่ยวข้องกับ สัมพันธ์กับ บรรทัดฐานแห่งลักษณะที่ปรากฏและบรรทัดฐานแห่งเพศ (Schur (ed.), 1984)

2.3.3 รอยมลทินและผลที่ตามมา

การถูกลดคุณค่าของผู้หญิงที่นำไปสู่การประทับรอยมลทินเป็นสิ่งที่ยากยิ่งในการตอบคำถามนี้ Rowbotham กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างหญิง-ชาย ไม่เหมือนกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้กดขี่และผู้ถูกกดขี่ประเภทอื่นๆ เนื่องจากมันเป็นความสัมพันธ์ที่นุ่มนวลและซับซ้อนอย่างมากเนื่อง

จากว่า การถูกลดคุณค่าของผู้หญิงเป็นการลดคุณค่าอย่างไม่เบ็ดเสร็จ แต่ในทางกลับกันมีหลักฐานจำนวนมากแสดงให้เห็นว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งที่เราสามารถเห็นได้และมีอยู่อย่างแพร่หลายในสังคม (Rowbotham , 1973 อ้างใน Schur (ed.) , 1984)

แต่อย่างไรก็ตามในการวิเคราะห์ข้อคิดเห็นที่ขอรับการถูกลดคุณค่าของผู้หญิงนั้น อาจกล่าวสรุปได้ว่ามีหลักฐานที่สำคัญอย่างน้อยที่สุด 4 ประการด้วยกัน คือ

1. เอกสารจำนวนมากที่แสดงถึงความไม่เท่าเทียมกันทางเพศของระบบสังคมเศรษฐกิจ
2. การยอมรับว่าการถูกลดคุณค่าของผู้หญิงเกิดจากความเข้าใจว่า ผู้หญิงมีแนวโน้มต่อการถูกทำให้เป็นวัตถุซึ่งจะทำให้คนอื่นๆ เข้าใจและตอบสนองต่อผู้หญิงราวกับว่าพวกเธอมีคุณค่าเพียงน้อยนิดอยู่เสมอ
3. การถูกลดคุณค่าของผู้หญิงถือเป็นการใช้สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมทั่วไป
4. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับการสร้างนิยามความเบี่ยงเบน ซึ่งบางครั้งอาจซ้อนทับกัน จึงถือเป็นประเด็นที่สำคัญของการลดคุณค่าผู้หญิงเมื่อถูกรวมเข้ากับการไล่ความต่อผู้หญิงที่เบี่ยงเบนภายใต้ระบบความสัมพันธ์ทางเพศ และความล้มเหลวในการลงโทษผู้ชายอย่างจริงจังสำหรับการกระทำที่ละเมิดต่อผู้หญิง

2.3.4 ประสบการณ์จากรอยมลทิน

สำหรับผู้หญิงจำนวนมากที่เผชิญกับการถูกประทับรอยมลทิน สิ่งที่แสดงว่าผู้หญิงถูกลดคุณค่าคือการผูกติดกับความเป็นหญิง จะเห็นได้ว่า ผู้หญิงถูกประทับรอยมลทินและถูกลงโทษโดยตรงเนื่องจากเป็นกลุ่มคนที่มีลักษณะเฉพาะ ในความเป็นจริงการให้คำจำกัดความความเบี่ยงเบนของผู้หญิงค่อนข้างจะเป็นคำจำกัดความอย่างกว้างๆ ซึ่งผู้หญิงทุกคนมักจะกลายเป็นผู้ละเมิด/ผู้กระทำผิด เมื่อข้อเท็จจริงถูกพิจารณาไปพร้อมกับนัยแห่งการถูกลดคุณค่าเนื่องจากความเป็นรองทางสังคมและเศรษฐกิจของผู้หญิง

ในการวิเคราะห์การประทับตราได้ชี้ให้เห็นแล้วว่าที่มาแห่งความสัมพันธ์ของคนมีผลต่อความสามารถของเขาและเธอในการต่อต้านกับการถูกประทับรอยมลทินหรือการหลีกเลี่ยงผลกระทบเชิงลบของมัน การหลีกเลี่ยงการประทับตราอาจไม่ใช่ทางเลือกสำหรับผู้หญิง แม้ว่าในบางครั้งมันอาจเกิดขึ้นได้ก็ตาม แต่มันมักจะเกิดขึ้นในสถานะที่การประทับรอยมลทินไม่เป็นที่ประจักษ์ต่อสายตาของผู้อื่นแบบทันทีทันใด แต่โดยทั่วไปแล้วความเป็นหญิงมักจะนำไปสู่รอยมลทินได้เสมอ

สำหรับคนที่มียุทธศาสตร์มักจะมีความหมายโดยนัยเกี่ยวกับผลทางจิตใจและสังคมในเชิงลบ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการประทับตราเป็นปฏิกิริยาทางสังคมที่มีเป้าหมายเพื่อการโคดเคี้ยว การปฏิบัติ การแก้ไข หรือการลงโทษแต่ละคนโดยแบบอย่างเดียวกัน เพื่อสกัดกั้นพวกเขาจากสังคมทั่วไป ผลที่ตามมาในทางปฏิบัติคือคนที่ถูกประทับรอยมลทินได้รับการยอมรับทางสังคมน้อยลง มีการจำกัดโอกาสทางสังคมและเศรษฐกิจที่สำคัญ และทำให้โอกาสในชีวิตลดน้อยลงด้วย

Goffman ได้กล่าวว่า คนที่ถูกประทับรอยมลทินจะอบรมกล่อมเกลาดตัวเองให้ยอมรับความเชื่อและค่านิยมบนพื้นฐานของผู้มีมลทิน ดังนั้นมาตรฐานของเขาและเธอเกิดจากสังคมใหญ่ที่กำหนดให้เขาและเธอใช้ชีวิตอย่างใกล้ชิดกับผู้อื่นซึ่งมองพวกเขาราวกับว่า ความล้มเหลวที่เกิดขึ้นเพียงชั่วเวลาหนึ่ง คือ สาเหตุที่ทำให้เขายอมรับว่าเขาเป็นผู้ล้มเหลว (Goffman , 1963)

3. แนวคิด ว่าด้วยการลดทอนความเป็นมนุษย์ของหญิงบริการ

แนวคิดนี้โดยย่อมองว่า ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายบริการทางเพศเป็นเรื่องของกระบวนการผลิต หรือ การลดทอนความเป็นมนุษย์ กล่าวคือ ในขณะที่ผู้หญิงขายบริการต่างพยายามใช้กลวิธีทางสังคมต่างๆเพื่อลดทอนความเป็นมนุษย์ของตนเองเพื่อที่จะประกอบอาชีพนี้ได้ แต่ในเวลาเดียวกันนั้นผู้ซื้อต่างก็พยายามที่จะลดทอนความเป็นมนุษย์ผ่านการกดขี่ทางเพศบังคับให้ผู้หญิงขายบริการอย่างมีความเป็นมนุษย์ตลอดเวลา (การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีอารมณ์และความรู้สึก)

งานศึกษาของ Kathleen Barry จากหนังสือเรื่อง The Prostitution of Sexuality (1995) ได้อธิบายถึงการลดทอนความเป็นมนุษย์ของโสเภณีว่าเกิดจากการกดขี่ทางเพศซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอนด้วยกัน คือ

1. ขั้นการแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (Distancing)
2. ขั้นการปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้ในเรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า (Disengagement)
3. ขั้นการแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์โดยเสแสร้ง (Dissociation)
4. ขั้นการปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์ (Disembodiment)

ซึ่งในแต่ละขั้นผู้เขียนได้อธิบายโดยสรุปได้ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1: การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (Distancing)

การใช้เพศในการค้าประเวณีเริ่มจากผู้หญิงใช้กลยุทธ์การแยกตัวให้เกิดช่องว่างโดยการแยกความรู้สึกของพวกเธอออกจากพฤติกรรมการค้าประเวณี การแยกตัวเองให้เกิดช่องว่างเริ่มจากการแยกตัวในด้านพื้นที่ เช่น การหาที่อยู่ใหม่ และขยายไปสู่การแยกตัวเองทางจิตใจในด้านการรับรู้ การแยกตัวให้เกิดช่องว่างเริ่มจากการแยกตัวตนออกจากครอบครัว บ้านและโลกแห่งความถูกต้องของสังคม เมื่อใดที่ผู้หญิงเข้าสู่การค้าประเวณี พวกเธอมักจะใช้ชื่อใหม่ และปลอมแปลงเอกสารที่แสดงถึงลักษณะเฉพาะตัว เช่น บัตรประจำตัวประชาชน เนื่องจากพวกเธอมักจะโกหกอายุของตัวเองอยู่บ่อยครั้ง พวกเธอจะเปลี่ยนชื่อซึ่งถือเป็นพฤติกรรมที่สำคัญในการแยกออกจากความเป็นตัวตนดั้งเดิมที่มีมาก่อน ในเวลาเดียวกัน การแยกตัวให้เกิดช่องว่าง คือ กลวิธีเพื่อความอยู่รอดของผู้หญิงในการค้าประเวณีซึ่งทำให้พวกเธอยื่นหยัดเพื่อให้พ้นจากตัวตนของพวกเธอเองในโลกแห่งการแลกเปลี่ยนเพื่อการค้าประเวณีพวกเธอจะไม่คบหากับคนที่ทำอาชีพเดียวกับเธอและคนที่เลิกค้าประเวณี ผลกระทบที่ถือได้ว่าเป็นอันตรายต่อหญิงและเด็กในโลกแห่งการค้าประเวณี คือ การแยกตัวให้เกิดช่องว่างซึ่งมีผลทำให้ผู้หญิงถูกทำให้ห่างเหินไปจากตัวตนของตนเองในอันที่จะรักษาความเป็นตัวตนของตัวเองไว้

กลุ่มผู้หญิงที่ค้าประเวณีได้โต้แย้งว่า หากการค้าประเวณีได้รับการยอมรับในฐานะที่เป็นงานที่เป็นธรรมดาต่างๆไปสำหรับผู้หญิง โสเภณีก็คงจะไม่ตกเป็นคนชายขอบอีกต่อไป ซึ่งอาจเป็นข้อสรุปที่ง่ายเกินไปเนื่องจากในความเป็นจริงแล้วการค้าประเวณี คือการทำให้เรื่องทางเพศเป็นสินค้า ดังนั้นบรรทัดฐานแห่งการกดขี่ทางเพศของผู้หญิงจะไม่ทำให้เป็นการกดขี่ที่น้อยลง มันทำได้แค่เพียงการทำให้มันสามารถนำไปใช้ได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น ในความเป็นจริงหากผู้หญิงได้รับการสนับสนุนให้ไม่มีความเป็นตัวตนในตัวตนของพวกเธอ ความเข้าใจของพวกเธอต่อการเป็นวัตถุทางเพศก็สามารถยอมรับได้ในทางสังคม จะเห็นได้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นในการตกเป็นวัตถุทางเพศในรูปแบบต่างๆของการค้าประเวณีถูกทำให้รุนแรงมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม การแยกตัวให้เกิดช่องว่างเป็นเพียงขั้นเริ่มต้นสำหรับผู้หญิงในฐานะที่เป็นโสเภณีเท่านั้น ไม่ได้ให้การรับรองว่าผู้หญิงจะสามารถอยู่รอดในการค้าประเวณี หรืออยู่ในรูปแบบอื่นๆของการกดขี่ทางเพศได้อย่างโดดเดี่ยว การแยกตัวให้เกิดช่องว่างถือเป็นขั้นเริ่มต้นสำหรับขั้นต่อไป คือ การปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากความรู้สึก

ขั้นที่ 2 : การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้ในเรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า

(Disengagement)

การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้ในเรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า คือ กลยุทธ์อีกขั้นที่สูงขึ้นของผู้หญิงในการค้าประเวณี เป็นการแยกตัวให้เกิดช่องว่างทางอารมณ์โดยปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้ของตัวเองในการแลกเปลี่ยนสินค้าที่เป็นร่างกายและเรื่องทางเพศของพวกเขา

การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากความรู้สึก เป็นประเด็นที่สำคัญของพฤติกรรมการค้าประเวณี เพราะว่า เรื่องทางเพศคือการผลิตซ้ำอย่างเป็นกลไกซึ่งเกิดขึ้นในฐานะที่เพศสัมพันธ์เป็นสินค้าที่รวมถึงการที่ผู้หญิงต้องมีความรู้สึกและเป็นผู้กระทำในกิจกรรมทางเพศสัมพันธ์ แต่ขณะที่ประกอบกิจกรรมบางส่วนของพวกเขาเองก็อาจไม่ได้มีอารมณ์หรือความรู้สึกร่วม ไม่ว่ากิจกรรมนั้นจะเกิดขึ้นที่ส่วนใดบนร่างกายของเธอ

ความสัมพันธ์ทางเพศในเชิงอำนาจเกี่ยวข้องกับร่างกายและการกระทำของผู้หญิงโดยการกระทำผ่านร่างกายของพวกเขาพร้อมกับผู้ชายคนที่คิดว่าเขามีสิทธิที่ได้จากการซื้อ การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากความรู้สึกทำให้ผู้หญิงแยกตัวเธอเองเพื่อให้เกิดช่องว่างแห่งอารมณ์ซึ่งเป็นการแยกตัวคนที่แท้จริงออกจากตัวเธอเองซึ่งถูกนำไปใช้ในเรื่องทางเพศในฐานะที่เป็นสินค้า

โสเภณีสร้างเครื่องกีดขวางโดยการสร้างข้อจำกัดให้กับลูกค้าทางร่างกายและตัวตนของเธอผ่านการปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากความรู้สึก ข้อจำกัดเหล่านี้ ใช้เพื่อรักษาตัวตนบางส่วนที่ลูกค้าไม่อาจเข้าถึงได้ ซึ่งหมายความว่า พฤติกรรมทางเพศไม่สามารถซื้อขาย หรือจ้างวานได้อย่างสมบูรณ์ โสเภณีมักจะปฏิเสธการจับ หรือเรียกหรือให้ลูกค้าใช้ถุงยางอนามัยซึ่งถือเป็นเครื่องกีดขวางเพื่อจำกัดเขตสำหรับการรักษาไว้ซึ่งตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา การสร้างความแตกต่างเหล่านี้ผู้หญิงจะลากเส้นแบ่งเขตส่วนของตัวตนที่แท้จริง ที่พวกเขาไม่มีไว้สำหรับความรักที่แท้จริงซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นจากการค้าประเวณี

ความแตกต่างระหว่างตัวตนที่กลายเป็นสินค้าทางเพศกับตัวตนที่แท้จริงเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อความอยู่รอดของโสเภณี และยังเป็นส่วนหนึ่งของการทำลายความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงซึ่งในความเป็นจริงตัวตนดังกล่าวไม่อาจแยกออกจากกันได้ การแยกตัวตนที่แท้จริงออกจากการค้าประเวณี คือการบิดเบือนและการสร้างการลดทอนความเป็นมนุษย์ เนื่องจาก เรื่องทางเพศเป็นทั้งมิติในทางร่างกายและตัวตนของมนุษย์ ดังนั้นเมื่อมันถูกปฏิบัติในฐานะที่เป็นสิ่งที่ถูกแยกออกจาก

กัน มนุษย์จึงเสมือนเป็นเพียงสิ่งของหรือเป็นวัตถุ ซึ่งสิ่งต่างๆเหล่านี้ไม่ได้เป็นแค่เพียงการละเมิดสิทธิมนุษยชนเท่านั้น แต่มันยังเป็นการทำลายศักดิ์ศรีของมนุษย์อีกด้วย

ในขั้นตอนนี้ของการค้าประเวณีทำให้พวกเธอสูญเสียความเป็นตัวตนของพวกเธออย่างมาก การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้ในเรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้าทำให้สามารถนำเพศสัมพันธ์มาแลกเปลี่ยนเพื่อการค้าประเวณีครั้งแล้วครั้งเล่า

ขั้นที่ 3 : การแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์โดยเสแสร้ง (Dissociation)

จากการวิจัยของ Hanna Olsson ได้อธิบายถึงการมีเพศสัมพันธ์ของผู้ชายในคู่อการค้าประเวณี มักปรากฏในรูปแบบของการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองบนร่างกายของผู้หญิงไม่ว่าวิธีใดใด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของลูกค้าที่ต้องการที่จะสำเร็จความใคร่ในส่วนตัวของร่างกาย (Olsson , 1981 อ้างใน Barry ,1996) สำหรับประเด็นนี้ Ulla ซึ่ให้เห็นว่า พวกเธอกระทำเหมือนกับว่าไม่มีตัวตนในการมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจากการสำเร็จความใคร่ของผู้ชายไม่ได้ถือว่าเป็นการกระทำต่อผู้หญิงในฐานะที่พวกเธอเป็นมนุษย์ แต่ลูกค้าโดยทั่วไปต้องการให้โสเภณีปฏิบัติต่อพวกเขาราวกับว่าพวกเธอมีความสัมพันธ์ทางเพศกับลูกค้าอย่างมีอารมณ์และมีความรู้สึกที่เต็มไปด้วยความรัก โดยการแสดงบทบาทของคู่รักซึ่งลูกค้าคาดหวังให้โสเภณีว่านอนสอนง่าย ยอมอยู่ภายใต้อำนาจ หัวอ่อน และการมีเพศสัมพันธ์อย่างหลอกลอกๆ แต่อีกมุมหนึ่ง โสเภณีมักจะขยี้แฉงการกระทำที่แสดงออกกับลูกค้าอย่างพิสดารเพื่อสร้างความตื่นเต้นเร้าใจให้กับฝ่ายชาย (Hoigard and Finstad , 1992 อ้างใน Barry , 1995)

ขั้นที่ 4 : การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์ (Disembodiment)

สิ่งที่ผู้ชายคาดหวังจากผู้หญิงในการค้าประเวณี คือ การแสดงออกแห่งอารมณ์และความรู้สึกที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างพึงพอใจและยินยอม การแสดงออกที่ว่านั่นพวกเธอปฏิบัติราวกับว่ามันคือความจริงในเวลาที่มีการแลกเปลี่ยนสินค้า ในความหมายนี้ ลูกค้าต้องการให้โสเภณีปฏิบัติเหมือนกับไม่ใช่โสเภณี เช่น เป็นภรรยา คู่รัก หรือเพื่อนหญิง การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดจากการมีตัวตนที่โสเภณีสร้างขึ้นเพื่อปกป้องตัวเธอเองโดยการแยกตัวออกจากสังคม พบว่าเป็นการเริ่มต้นสำหรับการสร้างความหมายใหม่ของผู้ที่อยู่ใต้นาง ผู้ที่ลดทอนความเป็นมนุษย์โดยตัวเอง โดยแสดงออกราวกับว่าเป็นความรักที่แท้จริง โดยให้ความสนใจลูกค้า โดยการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีอารมณ์ความรู้สึก และต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์ โดยการพยายามที่จะแบ่งแยกการกระทำที่เป็นการแสดงอารมณ์ความรู้สึกในการมีเพศสัมพันธ์ที่ต้องแสดงออกอย่างแท้จริง เนื่องจากสิ่งนั้นคือ

การตอบสนองทางเพศอย่างไม่ได้ตั้งใจ กล่าวโดยสรุปการกระทำที่ไม่แข็งทื่อคือสิ่งที่ปกป้องสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของตัวเอง

การแยกตัวให้เกิดช่องว่างให้ไกลจากตัวเองเพื่อที่จะกลายเป็นการปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการมีตัวตนและการกระทำที่ราวกับว่ามีตัวตนทำให้เกิดกิจกรรมทางเพศในการค้าประเวณี ซึ่งหมายความว่าผู้หญิงได้กลายเป็นสิ่งที่สามารถใช้แลกเปลี่ยนกันได้ การตอบสนองถือเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความแตกต่าง ผู้หญิงที่ตอบสนองต่อการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งลดทอนความเป็นมนุษย์ของพวกเขาคือการเปิดเผยให้เห็นถึงโครงสร้างสังคมแบบชายเป็นใหญ่ที่มองว่าความสัมพันธ์ทางเพศถือเป็นสิ่งที่เป็นปกติธรรมดา

พฤติกรรมทางเพศและทางร่างกายที่ใช้ในการแลกเปลี่ยนสินค้าคือการค้าประเวณีซึ่งเป็นกิจกรรมที่อยู่บนฐานแห่งการกดขี่ทางเพศอย่างเป็นระบบ และสามารถพิสูจน์ได้ (Barry , 1995)

4. แนวคิดสตรีนิยมว่าด้วย “การสร้างความเป็นตัวตนภายใต้เงื่อนไขที่ถูกมองว่าเป็นวัตถุของโสเภณี”

นักสตรีนิยมในช่วงทศวรรษที่ 1960 ได้วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับระบบชายเป็นใหญ่ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงและชายมาโดยตลอด โดยเสนอว่า สาเหตุที่ผู้หญิงไม่มีโอกาสในเรื่องต่างๆ เป็นเพราะเกิดจากการใช้อำนาจของผู้ชาย ซึ่งการวิเคราะห์ดังกล่าวนี้มีพื้นฐานมาจากความแตกต่างระหว่างชาย-หญิง อัตลักษณ์ (Identity) หรือความเป็นตัวตนของผู้หญิงถูกสร้างจากความสัมพันธ์ที่เป็นรองผู้ชายในสังคม (Bailey , 1993)

สำหรับแนวคิดดังกล่าวได้ถูกโต้แย้งจากนักทฤษฎียุคหลังสมัยใหม่ซึ่งได้รับอิทธิพลจากงานเขียนของ Michel Foucault เนื่องจากเขาเห็นว่าการที่มองว่าผู้หญิงถูกกดขี่จากผู้ชายเท่ากับเป็นการมองว่า การถูกกดขี่ของผู้หญิงเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของความแตกต่างระหว่างเพศ

จากงานเขียนของ Foucault เรื่อง The History of Sexuality เล่ม 1 แสดงให้เห็นถึงรูปแบบใหม่ของอำนาจที่เกี่ยวกับการจัดวางในเรื่องทางเพศ ซึ่ง Foucault ให้ความสนใจเกี่ยวกับ การสร้างความจริงและอัตลักษณ์

จะเห็นว่าแนวคิดของ Foucault เป็นการแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ของนักสตรีนิยมที่เกี่ยวกับระบบชายเป็นใหญ่ว่าเป็นรากฐานที่แท้จริงของการกดขี่ผู้หญิง เนื่องจาก

เขาเห็นว่าบทบาทความเป็นหญิงชายนั้นแตกต่างกันไปตามเวลาและวัฒนธรรม และเขาต้องการศึกษาถึงความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจกับการกำหนดบทบาทหญิงชาย เนื่องจากผู้หญิงมีทางเลือกที่ถูกจำกัดมากกว่าผู้ชาย และการศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างหญิงชายที่เป็นตัวกำหนดบทบาทความเป็นหญิงชายในทางสังคม ดังนั้น อัตลักษณ์ในความหมายของ Foucault จึงไม่ใช่สิ่งที่ตายตัว หากแต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นทางวัฒนธรรม ดังนั้นผู้หญิงจึงไม่อาจมีอัตลักษณ์ที่เป็นหนึ่งเดียวตามฐานคติทางชีวภาพที่เป็นตัวกำหนดแต่เพียงอย่างเดียวได้

จะเห็นได้ว่าทฤษฎีของ Foucault ได้สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับอำนาจ กล่าวคือ อำนาจไม่ได้มีอยู่ทางเดียว และไม่ได้มาจากแหล่งเดียวที่ครอบคลุมที่มาของการจัดวางตัวตน แต่ความเป็นตัวคนนั้นก่อรูปมาจากการใช้อำนาจภายใต้ความเกี่ยวเนื่องกับอัตลักษณ์ส่วนตัว ความเป็นหญิงชายในทางสังคม และเรื่องทางเพศ ผู้ชายและผู้หญิงเป็นผู้สร้างอำนาจเชิงรุกท่ามกลางวาทกรรมเหล่านี้มากกว่าจะถูกสร้างจากอำนาจของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง นอกจากนี้เขายังได้อธิบายว่า ตัวตนในรูปแบบใหม่ทำให้ความเป็นหญิงชายในทางสังคมมีความหลากหลาย ไม่ตายตัวและเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นดังกล่าวนำไปสู่การต่อสู้ การต่อต้าน และการเปลี่ยนแปลงมากกว่าการยอมจำนนต่อความเป็นตัวตนที่ดำรงอยู่อย่างตายตัว (Foucault, 1978)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี หรือโสเภณีในอดีตที่ผ่านมาส่วนใหญ่มักจะเป็นงานวิจัยที่นำเสนอเกี่ยวกับ ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้หญิงต่อการก้าวเข้าสู่อาชีพการค้าประเวณี เช่น การอธิบายว่าแนวทางการพัฒนาประเทศที่ขาดความสมดุลระหว่างภาคเมืองและชนบท และการมุ่งเน้นการพัฒนาไปที่ภาคอุตสาหกรรมมากกว่าภาคเกษตรกรรม รวมถึงลดถึงการส่งเสริมต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การบริการ และการขยายตัวของลัทธิบริโภคนิยมแบบใหม่ส่งผลต่อการขยายตัวอย่างรวดเร็วแห่งการค้าประเวณี

งานของ Khin Thitsa (1980) เรื่อง **Providence and Prostitution : Image of Reality for Women in Buddhist Thailand**

ได้ยกเอาประเด็นปัญหาความล้มเหลวทางเศรษฐกิจในชนบท ปัญหาการโยกย้ายแรงงานจากชนบทเข้าสู่เมืองและปัญหาแรงงานภาคอุตสาหกรรม เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงในชนบทของสังคมไทยหันมาประกอบอาชีพหญิงบริการมากขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากนี้ยังได้อธิบายถึง สถานภาพที่ต่ำต้อยของผู้หญิงในสังคมไทยว่าส่วนหนึ่งเป็นผลที่เกิดจากปัจจัยทางวัฒนธรรมและศาสนา โดยเฉพาะศาสนาพุทธนิกายเถรวาทในสังคมไทย เนื่องจากความเชื่อของศาสนาพุทธนิกายเถรวาท ถือว่า การเกิดเป็นหญิงเป็นเพราะมีกรรมมีบุญน้อย ซึ่งตำนานจักรวาลทางพุทธจัดผู้หญิงไว้ในชั้นที่ต่ำสุด ดังนั้นพวกเธอจึงถูกปิดกั้นจากการเข้ามามีส่วนร่วมอย่างจริงจังทางศาสนาและจิตวิญญาณ และยังถือว่าศาสนาเป็นโลกของผู้ชายเท่านั้น

จากความเชื่อในเรื่องดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงโครงสร้างศีลธรรมในโลกพุทธจักรวาลซึ่งถือเป็นกระจกสะท้อนโครงสร้างศีลธรรมในสังคมของฆราวาสที่ชายหญิงมีบทบาทที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้ชายมักจะมียศสถานะทางสังคมสูงกว่าผู้หญิง และยังสามารถเลื่อนชั้นทางสังคมได้ง่ายกว่าโดยการบวช ในขณะที่ผู้หญิงมีบทบาทเป็นเพียงผู้หาเงิน หรืองานทางด้านการค้าขายซึ่งถือว่าเป็นอาชีพของคนที่ไม่มีการดิ ไรศักดิ์ศรี

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าศักยภาพในการผลิตของผู้หญิงแทบจะไม่มีผลต่อการยกสถานะภาพของสตรีในสังคมที่มีโครงสร้างทางชนชั้นที่ชายมียศสถานะสูงกว่า เช่น สังคมไทยแต่อย่างใด ในทางกลับกันภาพพจน์ที่ผู้หญิงให้ความสำคัญกับวัตถุ เสมือนเป็นรอยมลทินที่เพิ่มขึ้นในสายตาของชาวพุทธ ดังนั้นโสเภณีจึงเป็นตัวแทนที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทของผู้หญิงในสังคมอย่างเต็มที่ที่สุด กล่าวคือ ยั่ววน เต็มไปด้วยตัณหา คดโกงและโลภ เหล่านี้ถือเป็นการประเมินค่าอันต่ำต้อยของผู้หญิงทั้งกายและใจตามความคิดของพุทธศาสนานิกายเถรวาท จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้หญิงมักจะถูกลดคุณค่าแต่ยังไม่เป็นโสเภณี

จีน ทิทสา ยังได้เน้นถึงระบบฟัวเดียวหลายเมียในสังคมพุทธศาสนาถือเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้จำนวนโสเภณีมีมากขึ้นในสังคมสมัยใหม่ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ระบบโสเภณีคือรูปแบบที่คงอยู่ของระบบฟัวเดียวหลายเมียที่ผู้ชายมีโอกาสได้รับบริการทางเพศจากผู้หญิงมากกว่าหนึ่งคน

สำหรับงานวิจัยฉบับนี้ผู้เขียนได้ทิ้งท้ายในงานของเธออย่างน่าสนใจเกี่ยวกับฐานะที่เป็นรอง การกดขี่ และโสเภณีที่ถูกมองว่าเป็นการกำหนดจากความทุกข์ทรมานของผู้หญิง ผู้เขียนเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นดังกล่าวไม่ได้อยู่ในความเงิบเสมอไป ถือเป็นประเด็นที่น่าพิจารณาต่อไป

งานของ **Pasuk Phongpaichit (1982) From Peasant Girls to Bangkok Masseuses**

ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยการอพยพเคลื่อนย้ายแรงงานของผู้หญิงจากชนบท เข้าสู่เมืองเพื่อค้าประเวณี ภาสูกอธิบายถึง สาเหตุที่สำคัญที่ทำให้ผู้หญิงตัดสินใจอพยพตัวเองเข้าสู่เมืองเพื่อค้า

ประเวณี คือ พวกเธอมีความรู้สึกถึงภาระหน้าที่ที่สำคัญคือ ต้องดูแลรับผิดชอบต่อความอยู่รอดของครอบครัว โดยเฉพาะในเชิงเศรษฐกิจ ซึ่งหนทางในการตอบสนองต่อภาระหน้าที่ดังกล่าว ในสถานะที่พวกเธอขาดการศึกษาและมักจะประกอบอาชีพก็คือ การเข้าสู่อาชีพการค้าประเวณี

นอกจากนั้น ผาสุกยังได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การเข้าสู่อาชีพค้าประเวณีของผู้หญิง แม้ว่าส่วนหนึ่ง เป็นการตอบแทนบุญคุณของพ่อแม่ ซึ่งถือเป็นหนทางที่ทำให้ครอบครัวที่ยากจนในชนบทดำรงอยู่ได้ (จากเงินที่ผู้หญิงได้มาจากการค้าประเวณี) แต่ในทางกลับกันจะเห็นได้ว่า การค้าประเวณีของผู้หญิงถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่ทำรายได้ให้กับ บริการของสังคมไทยอีกด้วย

งานของ ยศ สันตสมบัติ (2535) เรื่อง แม่หญิงลิขัยตัว : ชุมชนและการค้าประเวณีของสังคมไทย

สำหรับการศึกษาคครั้งนี้ ยศปฏิเสธข้อสรุปที่ว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจ หรือความยากจนเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการเกิดขึ้นของปรากฏการณ์เด็กดองได้ (การค้าประเวณีในชุมชนชนบททางภาคเหนือ) เนื่องจาก การค้าประเวณีดังกล่าว ยศถือว่าเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เป็นผลผลิตจากการพัฒนาประเทศ ซึ่งยศเรียกว่า เป็นการพัฒนามนความด้อยพัฒนาของสังคมไทย

งานศึกษาในครั้งนี้ยศแสดงให้เห็นถึง ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นจากผลแห่งการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็น การทำให้ประเทศเข้าสู่ความเป็นอุตสาหกรรม (Industrialization) โดยละทิ้งภาคเกษตรกรรม ภาวะว่างงาน แรงงานราคาถูก การครอบงำทางการศึกษาและวัฒนธรรมจากศูนย์กลาง การแพร่ระบาดของอุดมการณ์บริโภคนิยม การเติบโตของธุรกิจสถานเริงรมย์ และการค้าประเวณีตามเมืองใหญ่รวมทั้งการท่องเที่ยว ฯลฯ ซึ่งปัญหาต่างๆเหล่านี้ยศถือว่าเป็นสาเหตุสำคัญในการพัฒนาตนเองของชุมชนยุคชะงักลง และจิตวิญญาณของชุมชนเริ่มเสื่อมทรามลงจากการกระแทกทางเศรษฐกิจและการรุกของกลไกตลาด รวมตลอดถึงบทบาทที่ต่ำลงของผู้หญิงทำให้ผู้หญิงถูกผลักออกจากการเป็นผู้ผลิตในภาคเกษตรและกลายเป็นสินค้าตราถูกป้อนสู่ตลาดการค้าประเวณีซึ่งมีการขยายตัวและความต้องการในสินค้านี้ดังกล่าวเพิ่มขึ้น

ยศ สรุปว่า ปัจจัยต่างๆที่กล่าวมาทั้งหมดถือเป็นส่วนสำคัญที่ส่งผลให้การค้าประเวณีในชุมชนชนบทและสังคมไทยเกิดการผลิตซ้ำ ขยายตัวและเจริญเติบโตเพิ่มขึ้นตลอดเวลา

งานของ Cleo Odzer (1994) เรื่อง Patpong Sister : An American Women's View of
The Bangkok Sex World

การศึกษานี้เป็นการศึกษาสถานภาพของโสเภณีไทยที่ถูกเปิดเผยผ่านความสัมพันธ์ของพวกเธอกับนักท่องเที่ยวในการค้าประเวณี สำหรับการศึกษานี้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญประกอบด้วย คนเชียร์แขก สาวอะโกโก้ พนักงานบาร์เกย์ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

สำหรับงานวิจัยนี้สรุปได้ว่าความไม่เท่าเทียมระหว่างความร่ำรวยของนักท่องเที่ยวต่างชาติกับความยากจนของสังคมชนบทไทย ทำให้ผู้หญิง (โสเภณี) ต้องหายุทธวิธีเพื่อความอยู่รอดของพวกเธอผ่านการจัดการในเรื่องทางเพศของพวกเธอในการสร้างอารมณ์ ความรู้สึก และความปรารถนาต่อผู้ชายต่างชาติด้วยความคล่องแคล่ว นอกจากนี้ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าการใช้ชีวิตกลางคืนในพณัฒ์เปรียบเสมือนสิ่งเสพติดสำหรับผู้หญิงกลางคืน

ผู้เขียนเชื่อว่าเรื่องราวของผู้หญิงกลางคืนในพณัฒ์ คือสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการกดขี่ต่อสิทธิสตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของสิทธิที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ สำหรับพณัฒ์ผู้เขียนถือว่าเป็นเสมือนที่กำบังหลบภัยสำหรับผู้หญิงและผู้ชายที่มีอาชีพซึ่งไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม เช่น โสเภณี เป็นต้น

งานของ Brock and Brooks (1996) เรื่อง Casting Stones : Prostitution and Liberation in Asia and The United States

เป็นการศึกษาความเป็นจริงของธุรกิจทางเพศทั้งในประเทศแถบเอเชีย และสหรัฐอเมริกา จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนการเอารัดเอาเปรียบทางเพศต่อผู้หญิงและเด็กในธุรกิจทางเพศได้แก่

1. ปัจจัยทางด้านความเชื่อและศาสนาของแต่ละสังคม สำหรับประเด็นนี้ผู้เขียนได้ยกเอาประเด็นคำสอนของศาสนาพุทธและคริสเตียนขึ้นมาวิพากษ์วิจารณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเชื่อตามศาสนาพุทธนิกายเถรวาทในสังคมไทย ในประเด็นที่เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างหญิง - ชาย
2. ปัจจัยทางด้านกองทัพ สำหรับประเด็นนี้ผู้เขียนอธิบายถึงการค้าประเวณีในสังคมไทยที่เพิ่มมากขึ้นส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากสงครามเวียดนาม ในช่วงที่ทหารอเมริกันเข้ามาพักผ่อนในประเทศไทย (Rest & Recreation) หรือแม้กระทั่งหลังจากสงครามดังกล่าวแล้ว จะพบว่า การ

ดำเนินกิจการที่เกี่ยวกับธุรกิจทางเพศ ไม่ว่าในฐานะเจ้าของ (ผู้ที่อยู่เบื้องหลัง) ผู้เป็นลูกค้า หรือแม่ กระทั่งแมงดา ส่วนใหญ่มักจะเป็นทหารในกองทัพ

3. การพัฒนาเศรษฐกิจและระบบทุนนิยม ผู้เขียนอธิบายว่า กระแสการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศโลกที่ 3 ถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อความมั่นคงของธุรกิจการค้าประเวณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมไทย ภายหลังจากสิ้นสุดสงครามเวียดนามทำให้ประเทศไทยต้องดำเนินกลยุทธ์การพัฒนาประเทศโดยสนับสนุนนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ ซึ่งภายใต้้นนโยบายดังกล่าวก็คือ การดำเนินธุรกิจทางเพศ ไม่ว่าจะเป็น ธุรกิจ Sex Tour หรือ การค้าประเวณีในรูปแบบอื่น

4. โครงสร้างสังคมแบบชายเป็นใหญ่ ในประเด็นนี้ผู้เขียนกล่าวว่า สังคมแบบชายเป็นใหญ่ คือรูปแบบของสังคมที่แสดงให้เห็นถึงการลดคุณค่าและการดูถูกเหยียดหยามเรื่องทางเพศ รวมถึงการกดขี่ทางเพศต่อผู้หญิง

นอกจากนี้ ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นว่าการดำรงอยู่ของธุรกิจทางเพศถือได้ว่าเป็นผลมาจากกระบวนการอบรม-กล่อมเกลาทางสังคมต่อผู้ชาย ให้พวกเขาใช้พฤติกรรมทางเพศเพื่อการควบคุมและครอบงำเพศหญิง โดยการมองว่าผู้หญิงสูญเสียความเป็นตัวตนของพวกเธอ ซึ่งถือเสมือนเป็นเป้าหมายที่สำคัญต่อการรุกรานจากผู้ชาย

นอกจากปัจจัยดังกล่าวแล้วผู้เขียนยังอธิบายถึงการเอารัดเอาเปรียบผู้หญิงและเด็กในธุรกิจทางเพศ โดยอาศัยปัจจัยในด้านเชื้อชาติ และชนชั้น ซึ่งเป็นการตอกย้ำให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มคนที่ถูกกดขี่ทางเพศภายใต้ธุรกิจทางเพศ

งานของ สุทธิมาน (นฤมล) วงศ์สุภาพ (2541, พิมพ์ครั้งที่ 3) เรื่อง นางงามตุ๊กกระจก : กระบวนการกลายเป็นหมอนวดไทย

ถือเป็นงานวิจัยที่เป็นการศึกษาจากมุมมองของหญิงบริการ เป็นการศึกษาเกี่ยวกระบวนการการกลายเป็นหมอนวดอาชีพผ่านการวิเคราะห์เกี่ยวกับพัฒนาการแห่งการเปลี่ยนแปลงเอกลักษณ์ในโลกที่สังคมยอมรับไปสู่การมีเอกลักษณ์ของหมอนวดของผู้หญิง ผลการศึกษาสรุปได้เป็น 2 ประการดังต่อไปนี้

1. กระบวนการขัดเกลาในเชิงอาชีพโดยสถานบริการ ถือเป็นกลไกที่สำคัญในการพัฒนาไปสู่การเป็นหมอนวดอาชีพจากการศึกษาของ ศุภิมาณ พบว่า กระบวนการขัดเกลาเชิงอาชีพเป็นปัจจัยเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อหมอนวดในการพัฒนาไปสู่การเป็นหมอนวดอาชีพ ซึ่งในขั้นนี้เป็นขั้นแห่งการเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของหมอนวดในฐานะสมาชิกใหม่ กระบวนการขัดเกลาในเชิงอาชีพนี้จะเป็นตัวกำหนดลักษณะการเป็นหมอนวดใน 2 บทบาท คือ

1.1 บทบาทในเชิงอาชีพ ได้แก่ การฝึกอบรมที่เกี่ยวกับลักษณะงาน เช่น การฝึกนวด

1.2 บทบาทที่เบี่ยงเบน ได้แก่ การค้าประเวณีแอบแฝงมากับบทบาทหมอนวด สำหรับบทบาทนี้ได้สอดแทรกอยู่ระหว่างช่วงเวลาของการฝึกอบรม ไม่ว่าจะเป็นวิธีการชักชวน เชิญชวน แยก รูปแบบการให้บริการทางเพศ การต่อรองราคา ฯลฯ

กระบวนการขัดเกลาในเชิงอาชีพของหมอนวดเป็นสิ่งสำคัญต่อการผลักดัน หรือเอื้อให้ผู้หญิงพัฒนาเข้าสู่การเป็นหมอนวดอาชีพ และยอมรับบทบาทการเป็นหมอนวดต่อไป นอกจากนี้ กระบวนการขัดเกลายังถือเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยให้ผู้หญิงยังคงประกอบกิจกรรมที่เบี่ยงเบนต่อไปได้ท่ามกลางการประณามและการถูกลงโทษทางสังคม เนื่องจากอาชีพดังกล่าวเป็นอาชีพที่ให้ผลตอบแทนต่อผู้หญิงได้มากกว่าผลตอบแทนที่สังคมทั่วไปได้ให้แก่ผู้หญิง

2. กระบวนการกลายเป็นหมอนวดอาชีพมีลักษณะเป็นลำดับขั้นตอนต่อเนื่อง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการพัฒนามาจากความเบี่ยงเบนเบื้องต้นไปสู่ความเบี่ยงเบนอาชีพ ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนที่ต่อเนื่องดังต่อไปนี้

2.1 การเริ่มต้นของกระบวนการเข้าสู่โลกของการค้าประเวณี

ในขั้นตอนนี้พบว่า ปัจจัยที่สำคัญที่ผลักดันให้บุคคลเลือกกระทำพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน คือ ผู้หญิงเผชิญกับสถานการณ์ที่วิกฤต เช่น ภาวะกดดันที่เกิดจากความยากจน ความไม่มั่นคงภายในครอบครัว รวมถึงตลอดถึงปัญหาครอบครัวที่ผู้หญิงเผชิญอยู่ ซึ่งภาวะกดดันดังกล่าวจะส่งผลให้ผู้หญิงแยกตัวออกจากสภาพแวดล้อมเดิม เมื่อผนวกกับแรงจูงใจต่อสภาพแวดล้อมใหม่ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโลกที่เบี่ยงเบน และมองเห็นว่าอาชีพหมอนวดเป็นอาชีพที่น่ามาซึ่งรายได้ ถือเป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่ทำให้ผู้หญิงยอมรับ แม้ว่าสังคมทั่วไปจะปฏิเสธและลดคุณค่าก็ตาม ซึ่งในกรณีดังกล่าว ศุภิมาณเรียกมันว่าเป็นความเบี่ยงเบนเบื้องต้น

2.2 กระบวนการเรียนรู้และการปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมใหม่

ตัวแทนจากโลกที่เบี่ยงเบนมีบทบาทอย่างสำคัญ ในฐานะที่ทำให้บุคคลเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนจากบทบาทเดิมเข้าสู่บทบาทใหม่ เรียนรู้และพัฒนาทัศนคติ ค่านิยม และปรับวิถีชีวิต แบบแผนพฤติกรรมให้เข้ากับโลกใหม่ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่ตรงกันข้ามกันกับวัฒนธรรมใหญ่ของสังคม จึงทำให้ผู้หญิงต้องเผชิญกับตราประทับที่ติดมากับอาชีพ ซึ่งในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับโลกที่เบี่ยงเบนโดยวิธีการอ้างเหตุผลเข้าข้างตัวเองเพื่อลบเลือนความผิดใจ ซึ่งทำให้พฤติกรรมดำเนินไป แต่ถ้าหากผู้หญิงไม่สร้างเงื่อนไขที่เอื้อต่อพฤติกรรมดังกล่าวจะส่งผลให้การกลายเป็นผู้เบี่ยงเบนหยุดชะงักลง

สำหรับขั้นตอนนี้ถือได้ว่าเป็นช่วงที่ผู้หญิงสร้างนิยามต่อตนเองในฐานะที่เป็นผู้เบี่ยงเบนล่าช้าออกไป ซึ่งกลไกในขั้นตอนนี้คือ การปิดบัง ซ่อนเร้นและโกหกเรื่องราวของตนเองตลอดเวลา ทั้งนี้เพื่อรักษาการเป็นผู้เบี่ยงเบนซ่อนเร้นไว้

2.3 ขั้นตอนการกลายเป็นหมอนวดอาชีพ

เป็นขั้นตอนที่ผู้หญิงสามารถมองตนเองว่าเป็นผู้มีลักษณะเบี่ยงเบน กล่าวคือ มองว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของโลกหมอนวด เนื่องจากความเป็นหมอนวดในเชิงอาชีพได้ซึมซับเข้าไปในระบบคิด ความเชื่อที่ทำให้เอกลักษณ์ของผู้หญิงตกผลึก ซึ่งโลกที่เบี่ยงเบนนี้จะกำหนดการมองโลกและกำหนดแบบแผนของการใช้ชีวิตของผู้หญิง

งานของนิวัตร สุวรรณพัฒนา (2541) เรื่อง ชุมชนค้าประเวณี

การศึกษาของนิวัตร เป็นการศึกษเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว และลูกสาว โดยเป็นการศึกษาที่มุ่งวิเคราะห์ความหมายของความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังของครอบครัว และบทบาทของลูกสาวกับความหมายของ “การค้าประเวณี” จากมุมมองของลูกสาว พ่อแม่ และเพื่อนบ้านในชุมชน

จากการศึกษานิวัตรค้นพบประเด็นที่สำคัญ 3 ประการ กล่าวคือ

1. การเข้าสู่การค้าประเวณีของผู้หญิง ซึ่งลูกสาว พ่อแม่ ผู้อาวุโส ได้ใช้การจัดการเรื่องทางเพศและการแต่งงานของลูกสาวผ่านกลไกทางอุดมการณ์ของครอบครัว เรื่องผีปอบ สะท้อนให้

เห็นถึงความคาดหวังของครอบครัวต่อบทบาทของลูกสาวในฐานะผู้รับผิดชอบต่อความอยู่รอดของครอบครัวเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขทางสังคมในชุมชน อันเนื่องมาจากอิทธิพลของระบบเศรษฐกิจแบบเงินตราและการบริโภคนิยมทำให้การค้าประเวณีกลายเป็นทางเลือกที่ถูกบังคับสำหรับชุมชนชนบทซึ่งเพศและร่างกายของลูกสาวได้ถูกนำไปใช้โดยนัยความหมายของปัจจัยการผลิตที่สำคัญของครอบครัว

2. ลูกสาวเองเลือกที่จะผลิตซ้ำบทบาทการเป็นผู้รับผิดชอบต่อครอบครัว เพื่อลดภาวะความกดดันในฐานะ “แม่หญิงฮ้าย” และเลือกที่จะสืบทอดและสร้างความสัมพันธ์ใหม่ในฐานะความเป็นลูกสาวที่ดีซึ่งเป็นบทบาทที่ชุมชนให้การยอมรับกลายเป็นช่องทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้หญิงสามารถประคับประคองตนเองและดำรงชีวิตอยู่ได้ต่อไป

3. การดำรงอยู่ของอาชีพการค้าประเวณีในความหมายของชุมชน ซึ่งลูกสาว พ่อแม่ และชาวบ้านเลือกอธิบายว่า การค้าประเวณีเป็นความคาดหวังของครอบครัวต่อบทบาทของลูกสาวที่แสดงผ่านเรื่องราวของความสำเร็จว่าอยู่ที่ครอบครัว และความล้มเหลวที่ตกอยู่กับตัวลูกสาว แสดงให้เห็นถึงนัยสำคัญต่อการให้ความหมายของการเดินทางออกไปค้าประเวณีของหญิงสาวที่ชาวบ้านในชุมชน ไม่ได้แสดงความรังเกียจต่อความประพฤติปฏิบัติตัวของผู้หญิงในฐานะความเป็นแม่หญิงฮ้ายที่ไม่รับผิดชอบต่อครอบครัวเป็นการเลือกให้ความหมายและการอธิบายให้เห็นสภาพการดำรงอยู่ของอาชีพการค้าประเวณี

งานของ Lin Lean Lim (ed) (1998) เรื่อง **The Sex Sector : The Economic and Social Bases of Prostitution in South East Asia**

เป็นการศึกษาการค้าประเวณีในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยอธิบายถึงพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของการค้าประเวณีในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยการนำเสนอในภาพรวม และการค้าประเวณีในประเทศต่างๆของภูมิภาคนี้

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ถือเป็นการเพิ่มเติมรายละเอียดมุมมองที่มีความหลากหลายของเพศในเชิงพาณิชย์ใน 4 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย โดยเป็นการอธิบายถึงโครงสร้างและการจัดการอย่างเป็นระบบภายใต้ธุรกิจเพศพาณิชย์ และแสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนและความสำคัญของธุรกิจนี้ต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศและความสำคัญที่มีต่อระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศที่เพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ยังอธิบายถึง ผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจที่อยู่เบื้องหลังธุรกิจประเภทนี้ และอธิบายถึงความสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชน สิทธิแรงงาน ศิลธรรม อาชญากรรม สุขภาพที่ถูกคุกคามจากโรคที่มีสาเหตุมาจากการมีเพศสัมพันธ์ และประเด็นอื่นๆที่มีอิทธิพลต่อการร่างกฎหมายของรัฐบาลที่ส่งเสริมธุรกิจทางเพศ

สำหรับการค้าประเวณีในประเทศต่างๆ โดยเฉพาะในสังคมไทย ผู้เขียนอธิบายว่าการค้าประเวณีที่เพิ่มขึ้นในสังคมไทย สืบเนื่องจากปัจจัยทางด้านรายได้ที่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ปัจจัยดังกล่าวแล้วยังพบว่าการศึกษาค้าประเวณีในสังคมไทยสามารถศึกษาได้จากปัจจัยที่สำคัญ 3 ประการดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยทางด้านบทบาททางเพศที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี
2. การพัฒนาเศรษฐกิจ
3. การส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยรัฐบาลไทย

จากปัจจัยทั้ง 3 ประการดังกล่าวผู้เขียนเชื่อว่าจะมีความสัมพันธ์กับปรากฏการณ์การเจริญเติบโตของธุรกิจทางเพศที่เพิ่มมากขึ้นในสังคมไทยในปัจจุบัน

งานของ Ryan Bishop and Lillian S. Robinson (1998) เรื่อง **Night Market : Sexual Cultures and The Thai Economic Miracle**

การศึกษานี้ผู้เขียนใช้วิธีการวิเคราะห์โดยอาศัยปัจจัยทางวัฒนธรรม และเศรษฐกิจที่มีผลต่อธุรกิจทางเพศในสังคมไทย โดยผู้เขียนได้อธิบายถึงธุรกิจทางเพศในฐานะที่เป็นประเด็นที่สามารถทำให้เข้าใจถึงความสำเร็จของ ธุรกิจ และอุตสาหกรรมต่างๆในสังคมไทยร่วมสมัย

สำหรับการศึกษานี้ผู้เขียนเริ่มศึกษาจากประเด็นทางด้านเศรษฐกิจที่เกี่ยวกับบทบาทของการค้าประเวณีที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของไทยอย่างน่าพิศวง โดยชี้ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงบางประการที่ถูกปกปิด เช่น ประเด็นความสำเร็จจากการเป็นลูกหนี้ที่ดีในการจ่ายหนี้คืนให้กับธนาคารโลก ตรงตามกำหนด ผู้เขียนวิเคราะห์ว่ามีความสัมพันธ์กับการผลักดันให้เด็กหญิง หรือผู้หญิงออกจากหมู่บ้านเพื่อเข้ามาสู่การค้าประเวณี เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของผลประโยชน์จำนวนมหาศาล คือสิ่งที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเติบโตของธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ทำให้ประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจ ซึ่งผู้เขียนสรุปว่าความสำเร็จของประเทศไทยมีรากฐานมากจากธุรกิจการค้าประเวณี

ในประเด็นทางวัฒนธรรม อาจกล่าวได้ว่าวัฒนธรรมแห่งความอดทนและอดกลั้นทำให้ธุรกิจการค้าประเวณีในสังคมไทยเป็นเรื่องที่พูดไม่ได้และไม่มีผู้ใดอยากพูดถึง ดังนั้นธุรกิจดังกล่าวจึงถือเป็นประเด็นง่ายต่อการถูกละเลยอย่างยิ่ง

สรุปกรอบคิดในการศึกษา

จากงานวิจัยดังกล่าวผู้ศึกษาถือว่าเป็นงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้พื้นฐานที่สำคัญ และยังเป็นที่มาของสาเหตุที่สำคัญต่อความสงสัยใคร่รู้ของผู้ศึกษา เกี่ยวกับ “การลดทอนความเป็นมนุษย์ที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงในธุรกิจทางเพศ โดยเฉพาะสาวคาราโอเกะที่ถือเป็นกลุ่มผู้หญิงบริการซึ่งงานวิจัยในครั้งนี้ได้ให้ความสนใจ

สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการศึกษาวิจัย 3 แนวคิดด้วยกัน ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดที่ว่าด้วยการประทับตรา และรอยมลทิน สำหรับกรอบแนวคิดนี้ผู้ศึกษาใช้เพื่อการอธิบายถึงสาวคาราโอเกะที่ต้องเผชิญกับการถูกมองว่าเป็นบุคคลที่มีความแตกต่างไปจากผู้หญิงทั่วไป เนื่องจากพวกเธอได้ละเมิดกฎเกณฑ์ของกลุ่มสังคมที่ได้สร้างไว้เกี่ยวกับการเป็นผู้หญิงที่ดี ความแตกต่างดังกล่าวทำให้เกิดปฏิกิริยาบางอย่างต่อการเบี่ยงเบนที่เรียกว่า การประทับตรา (Labeling) โดยการให้ความหมายต่อสาวคาราโอเกะ เช่น การมองว่าสาวคาราโอเกะ คือ หญิงคนชั่ว ฯลฯ หรือปฏิบัติต่อพวกเธอราวกับว่าพวกเธอคือ คนนอกคอก ซึ่งการประทับตราดังกล่าวอาจจะทำให้พวกเธอยอมรับว่าพวกเธอคือ คนที่แตกต่างจากการประทับตรานั้น ได้จริงๆ

การประทับตราดังกล่าวได้สร้างรอยมลทิน (Stigma) ให้แก่พวกเธอ สำหรับรอยมลทินที่เกิดขึ้นนี้ก่อให้เกิดปรากฏการณ์แห่งการลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ลง (Devaluation) ซึ่งจากปรากฏการณ์ดังกล่าวถือเป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่ทำให้คนอื่นรับรู้และตอบสนองต่อผู้ที่ถูกประทับตราในลักษณะที่แตกต่างไปจากคนอื่นๆ การรับรู้และการตอบสนองของคนอื่นต่อผู้ที่ถูกประทับตรามีลักษณะที่เป็นการกระทำที่ต่อเนื่อง ซึ่งอาจเรียกได้ว่า เป็นกระบวนการลดคุณค่า ซึ่งคนอื่นมักจะปฏิบัติต่อบุคคลที่ถูกประทับตราในลักษณะที่พวกเธอมีสถานภาพสำคัญ (Major Status) เช่น ลักษณะที่สำคัญของสาวคาราโอเกะในสายตาของคนอื่นๆ คือ เป็นหญิงคนชั่ว ไร้อย่างอาย ฯลฯ การแยกลักษณะของสาวคาราโอเกะออกจากคนอื่นๆ ในสังคมจะมีผลทำให้พวกเธอได้รับการปฏิบัติราวกับว่าพวกเธอ คือ วัตถุซึ่งไม่ใช่คน และสาวคาราโอเกะเองก็จะรู้สึกว่าเป็นวัตถุซึ่งไม่ได้มีฐานะของความเป็นคน

2. แนวคิดสตรีนิยมว่าด้วยการลดทอนความเป็นมนุษย์ของหญิงบริการ

จากกรอบแนวคิดความเบี่ยงเบน การประทุษร้าย และรอยมลทินที่กล่าวมาส่งผลให้ผู้เบี่ยงเบนถูกแยกออกจากคนทั่วไปในสังคมและถูกปฏิบัติ หรือ เชื่อว่าตนเองมีฐานะเป็นเพียงวัตถุ หรือ มีฐานะที่ไม่ใช่คน สำหรับประเด็นนี้อาจกล่าวได้ว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับแนวคิด การลดทอนความเป็นมนุษย์ (Dehumanization) ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการลดคุณค่า (Devaluation Process) คนที่เบี่ยงเบนในการค้าประเวณี เช่น สาวคาราโอเกะ นอกจากจะถูกผู้อื่นมองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนซึ่งถือได้ว่าเป็นการลดทอนความเป็นมนุษย์รูปแบบหนึ่งแล้ว ตัวผู้ที่เบี่ยงเบนเองยังลดทอนความเป็นมนุษย์โดยตัวเองอีกด้วย

สำหรับแนวคิดการลดทอนความเป็นมนุษย์ในครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ใช้แนวคิดการลดทอนความเป็นมนุษย์ของโสเภณี จากงานเขียนของ Kathleen Barry เรื่อง The Prostitution of Sexuality (1996) อธิบายว่า ขั้นตอนแห่งการลดทอนความเป็นมนุษย์ของโสเภณีมี 4 ขั้นตอนด้วยกัน คือ

1. การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (Distancing)
2. การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า (Disengagement)
3. การแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์โดยการเสแสร้ง (Dissociation)
4. การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์ (Disembodiment)

นอกจากการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่ถือเป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาให้ความสนใจแล้ว การศึกษาในครั้งนี้ยังให้ความสนใจเกี่ยวกับ กระบวนการต่อต้านกับการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะอีกด้วย สำหรับแนวคิดที่ผู้ศึกษาได้นำมาใช้เพื่อศึกษาถึงกระบวนการดังกล่าว คือแนวคิดที่เกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์ของโสเภณี

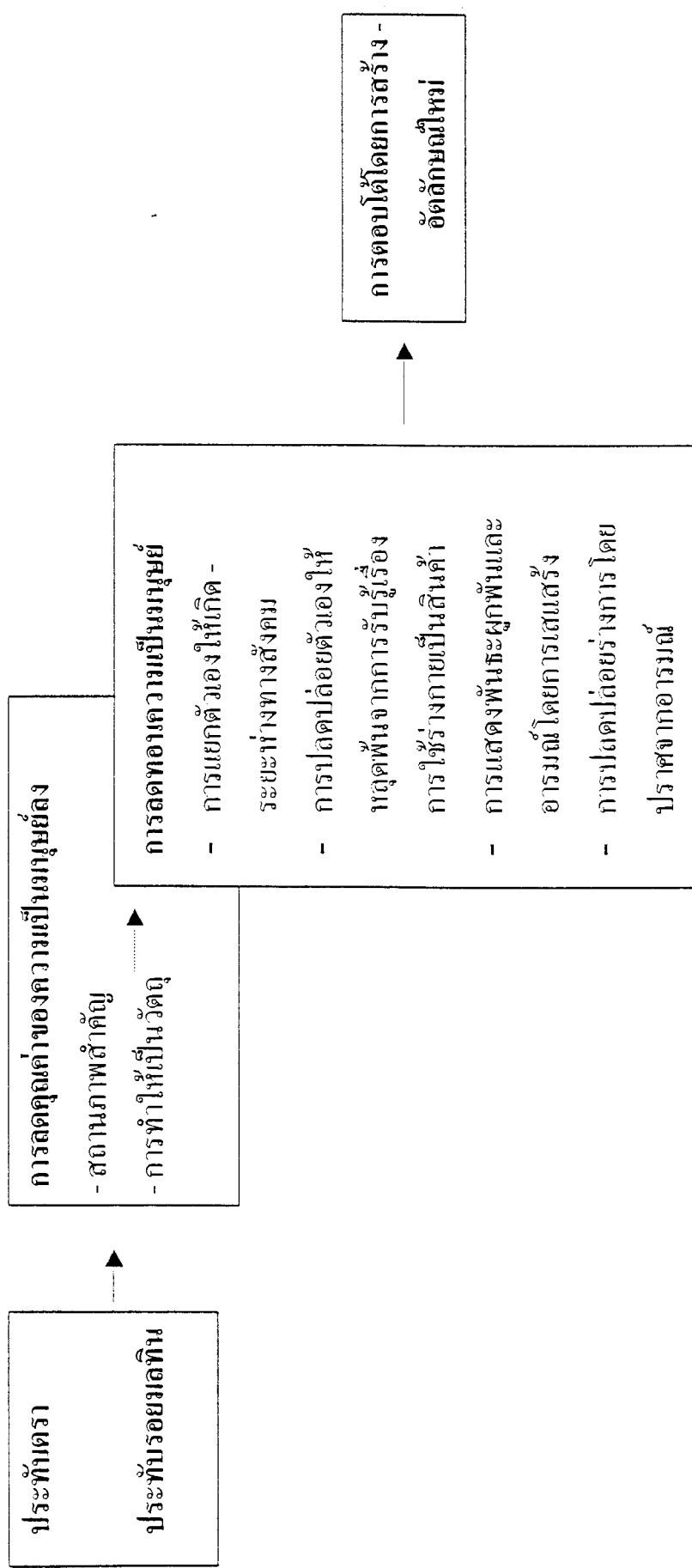
3.แนวคิดสตรีนิยมว่าด้วยการสร้างความเป็นตัวตนภายใต้เงื่อนไขที่ถูกมองว่าเป็นวัตถุของโสเภณี

แนวคิดนี้เป็นแนวคิดในยุคหลังสมัยใหม่ที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับการครอบงำของผู้ชายในเชิงโครงสร้างอย่างเบ็ดเสร็จ ไม่ว่าจะเป็นการครอบงำในมิติโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม นอกจากนั้นยังเป็นแนวคิดที่อธิบายถึงอำนาจที่ต่างไปจากเดิม เนื่องจากเป็นแนวคิดที่สะท้อนให้เห็นถึง “ความเป็นตัวตน” ของสาวคาราโอเกะในการต่อต้านกับการใช้อำนาจของลูกค้า

ของสถานบริการ ผู้จัดการ มาม่าซัง ซึ่งเป็นการเปิดพื้นที่ให้กับสาวคาราโอเกะในการสร้างวาทกรรม เพื่อให้สังคมได้รับรู้ และเป็นการสร้างความเข้าใจใหม่ๆเกี่ยวกับสาวคาราโอเกะ

ส่วนแนวคิดที่ว่าด้วยเรื่องทางเพศและการครอบงำของผู้ชายเป็นการแสดงให้เห็นถึงการครอบงำของผู้ชาย เนื่องจากเป็นการอธิบายถึงการกดขี่และการตกเป็นรองในทางเพศของผู้หญิง ซึ่งนักสิทธิสตรีในทศวรรษที่ 1970 ได้ยกประเด็นนี้ขึ้นโต้แย้งและวิเคราะห์ว่า การให้ความหมายเกี่ยวกับเรื่องทางเพศยังคงเป็นการให้ความหมายโดยผู้ชายซึ่งเป็นการยากที่จะทำให้ผู้หญิงมีความเท่าเทียมในเรื่องทางเพศกับผู้ชาย

สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา

ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาเลือกทำการศึกษากการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์และการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ ณ คาราโอเกะแห่งหนึ่งของจังหวัดกรุงเทพมหานคร

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษากการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์และการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ ของสาวคาราโอเกะ ซึ่งใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาผ่านเรื่องเล่า ที่มุ่งเน้นประเด็นการศึกษาไปที่ ความสัมพันธ์ทางสังคม สภาพแวดล้อมรอบๆ ตัว โลกทัศน์ ยุทธวิธี และกลวิธีทางสังคมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการตีความให้ความหมาย การสร้างความเข้าใจของสาวคาราโอเกะเกี่ยวกับชีวิตของพวกเธอจากจุดยืนและสายตาของพวกเธอเองรวมถึงการใช้ความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ดังกล่าว เพื่อจัดการกับปัญหา หรือ การบรรลุเป้าหมายบางอย่างในระดับปฏิบัติการจริงในชีวิตประจำวันเป็นสำคัญ

สำหรับการศึกษาเรื่องการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์และการตอบโต้ โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษามีเหตุผลที่สำคัญ 2 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เหตุผลในเชิงพื้นที่
2. เหตุผลในเชิงกลุ่มบุคคลที่เลือกทำการศึกษา

เหตุผลในเชิงพื้นที่สืบเนื่องจากการทำการศึกษาเกี่ยวกับสาวคาราโอเกะถือเป็นกลุ่มบุคคลที่เข้าถึงได้ยาก ดังนั้น การเข้าไปทำการศึกษาผู้ศึกษาจำเป็นต้องขออนุญาตจากผู้บริหารคาราโอเกะแห่งนั้นเสียก่อน ซึ่งในขั้นตอนดังกล่าวผู้ศึกษาเห็นว่ามีความเป็นไปได้ที่จะทำให้ผู้ศึกษาสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ โดยผู้ศึกษาใช้วิธีการติดต่อผ่านบุคคลซึ่งเป็นที่รู้จักและคุ้นเคยกับผู้บริหารคาราโอเกะเป็นอย่างดีเป็นผู้แนะนำ เมื่อผู้ศึกษาได้รับอนุญาตจากผู้บริหารคาราโอเกะแห่งนั้นให้สามารถเข้าไปทำการการศึกษาได้ และได้้นำผู้วิจัยไปแนะนำกับ มามาซัง พนักงานประชาสัมพันธ์ (PR.) และสาวคาราโอเกะ ในฐานะที่เป็นพนักงานประชาสัมพันธ์คนใหม่มาขอฝึกงาน เนื่องจากตอนนี้ยังว่างงานอยู่

สำหรับคาราโอเกะแห่งนี้เป็นคาราโอเกะที่มีขนาดปานกลางประกอบไปด้วยส่วนที่เป็นผับและคาราโอเกะในบริเวณเดียวกัน ระดับของลูกค้ายิ่งใหญ่ของคาราโอเกะแห่งนี้เป็นลูกค้าระดับวัยกลางคนที่มีหน้าที่การงานที่ดี มีเงินเดือนสูง เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการไปเที่ยวแต่ละครั้งค่อนข้างสูง และนอกจากที่กล่าวมา เหตุผลที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ผู้วิจัยเลือกศึกษาคาราโอเกะแห่งนี้คือ คาราโอเกะแห่งนี้มีการให้สวัสดิการด้านที่พักกับพนักงานสาวทำให้ผู้วิจัยมีความสะดวกยิ่งขึ้นในการติดตาม และสร้างความสัมพันธ์กับสาวคาราโอเกะตลอดการศึกษา

เหตุผลในเชิงกลุ่มบุคคล สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกคาราโอเกะแห่งนี้เป็นที่ในการศึกษา เนื่องจากคาราโอเกะแห่งนี้เป็นสถานบันเทิงที่มีการค้าประเวณีแอบแฝง และมีได้มีกฎเกณฑ์ในการค้าประเวณีอย่างชัดเจน ดังนั้นสาวคาราโอเกะจึงมีสิทธิและเสรีภาพในการเลือกขายบริการโดยขึ้นอยู่กับความสมัครใจของแต่ละคน ทำให้กลุ่มบุคคลดังกล่าวมีความแตกต่างหลากหลายกันไป ซึ่งต่างไปจากกลุ่มหญิงบริการกลุ่มอื่นๆ เช่น หมอนวดแผนปัจจุบันโสเภณีตามโรงน้ำชา หรือตามช่องโสเภณี

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาแบบกรณีศึกษา (Case Study) โดยเลือกสาวคาราโอเกะจำนวน 6 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 23 คน โดยกำหนดเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มผู้ศึกษาจากอายุ การอยู่ร่วมกับสามี การขายบริการ การมีลูกค้าประจำ การประกอบอาชีพเสริม และอื่นๆ เพื่อทำการศึกษาระบวนการลดทอนการเป็นมนุษย์ที่เกิดขึ้น รวมถึงตลอดถึงแบบแผนการสร้างตัวตนของกลุ่มบุคคลที่ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษาแต่ละคน

วิธีการเก็บข้อมูล

การศึกษาในครั้งนี้มีหน่วยการวิเคราะห์ คือ สาวคาราโอเกะ เพื่อศึกษากระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากตัวแทนของกลุ่มสังคมภายนอก อาทิ ลูกค้ายุติธรรม ผู้บริหาร และมาฆัง เพื่อนำมาประกอบการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการดังกล่าว ซึ่งมีขั้นตอนการเก็บข้อมูลดังต่อไปนี้

1. การเก็บข้อมูลโดยการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) โดยการเข้าไปทำงานในคาราโอเกะ ในระยะนี้ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการศึกษาประมาณ 4 เดือน ตั้งแต่ เดือนพฤศจิกายน 2542 – กุมภาพันธ์ 2543 โดยทำการศึกษาสัปดาห์ละ 3 – 4 วัน ระหว่างวันพฤหัสบดี – วันอาทิตย์ ซึ่งผู้วิจัยได้วางบทบาทของตนเองในฐานะพนักงานประจำสัมพันธ์ของคาราโอเกะ เนื่องจากตำแหน่งพนักงานประจำสัมพันธ์ถือเป็นตำแหน่งที่มีความใกล้ชิดสัมพันธ์กับสาวคารา-

โอเคะมากที่สุด การสังเกตอย่างมีส่วนร่วมในการศึกษารั้งนี้เพื่อทำการสังเกตปฏิกิริยาระหว่างสาวคาราโอเคะกับลูกค้า เพื่อนร่วมงาน และหัวหน้างานในสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์กับสาวคาราโอเคะ วิธีที่ผู้วิจัยใช้ในการสร้างความสัมพันธ์กับสาวคาราโอเคะ อาจแบ่งออกเป็นช่วง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

ช่วงหนึ่งเดือนแรกของการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตการณ์สภาพทั่วไปของคาราโอเคะเพื่อศึกษาถึงกลุ่มและเครือข่ายในการทำงานที่คาราโอเคะแห่งนี้ โดยเน้นไปที่บทบาทและหน้าที่ของบุคคลแต่ละกลุ่มดูว่าแต่ละคนมีหน้าที่อะไรบ้าง ทำให้ผู้วิจัยต้องพยายามแนะนำตัวเองกับเพื่อนร่วมงานทุกแผนก เพื่อให้ทุกคนเริ่มคุ้นเคยกับผู้วิจัยมากขึ้น ในฐานะของเพื่อนร่วมงานคนใหม่

หลังจากการเก็บข้อมูลในช่วง 1 เดือนแรกผ่านไป เมื่อผู้วิจัยเริ่มมองเห็นภาพรวมของการทำงานที่คาราโอเคะแห่งนี้ ผู้วิจัยเริ่มเข้าไปคลุกคลีกับพนักงานแผนกต้อนรับมากขึ้น โดยผู้วิจัยเริ่มสร้างความคุ้นเคยกับมาชังก่อน เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสาวคาราโอเคะแต่ละคนให้มากขึ้น หลังจากนั้นผู้วิจัยเริ่มสร้างความคุ้นเคยกับสาวคาราโอเคะทุกคน การเก็บข้อมูลในช่วงนี้ผู้วิจัยจำเป็นต้องมานั่งหน้าร้านบ่อยขึ้นเนื่องจากเป็นจุดประจำของแผนกต้อนรับ ผู้วิจัยเริ่มคุยเรื่องของตัวเอง ปัญหาที่เกิดขึ้นจากงานที่ทำให้สาวคาราโอเคะฟังเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ซึ่งถือว่าเป็นวิธีการที่ได้ผลมาก สาวคาราโอเคะเริ่มคุ้นเคยกับผู้วิจัยมากขึ้น ความรู้สึกว่าเป็นคนใหม่ของที่นี่เริ่มหายไป แต่แทนที่ด้วยความรู้สึกของความเป็นกลุ่มเดียวกันมากขึ้น

ในช่วงต่อมา (ประมาณเดือนที่ 4 ของการศึกษา) เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า ตัวเองมีความสนิทสนมกับสาวคาราโอเคะในระดับดีพอสมควรแล้ว เนื่องจากมีข้อมูลของพวกเธอทุกคน ผู้วิจัยคิดว่าข้อมูลดังกล่าวสามารถนำไปวิเคราะห์และเลือกกรณีศึกษาได้ ผู้วิจัยจึงตัดสินใจดำเนินการวิจัยในขั้นตอนที่ 2 ต่อไป

2. หลังจาก que ผู้วิจัยสามารถสร้างความสัมพันธ์กับสาวคาราโอเคะทุกคน ได้ในระดับหนึ่ง ผู้วิจัยเลือกใช้ชีวิตสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal) โดยศึกษาผ่านเรื่องเล่าที่ผู้วิจัยและสาวคาราโอเคะใช้แลกเปลี่ยนกันเพื่อเก็บเป็นข้อมูลพื้นฐานของแต่ละคน และนำมาพิจารณาเพื่อเลือกกรณีตัวอย่าง โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการเลือกกรณีศึกษาดังนี้

1. สภาพภูมิหลัง ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ครอบครัวย ปัญหาในเชิงเศรษฐกิจ
2. สาวคาราโอเคะที่ทำการค้าประเวณี

3. ลักษณะพิเศษของสาวคาราโอเกะ เช่น เป็นดาวคาราโอเกะ มีประสบการณ์ในการทำงานกลางคืนที่หลากหลายและอื่น ๆ

นอกจากการพูดคุยแบบไม่เป็นทางการกับสาวคาราโอเกะ ในช่วงนี้ผู้วิจัยเริ่มพูดคุยแบบไม่เป็นทางการกับกลุ่มบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ ผู้จัดการ มามาซัง พีโอาร์ และกลุ่มลูกค้า เพื่อเป็นการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากสาวคาราโอเกะตลอดการศึกษา

3. หลังจาก que ผู้วิจัยพิจารณาจากข้อมูลเบื้องต้นที่มีอยู่ ทำให้ผู้วิจัยตัดสินใจเลือกกรณีศึกษาทั้งสิ้น 6 คน โดยมีเหตุผลในการเลือกเนื่องจาก พวกเขา มีลักษณะใกล้เคียงกับเกณฑ์การศึกษาที่ตั้งไว้ ทั้งยังเป็นกลุ่มบุคคลที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย เนื่องจากพวกเขามีมนุษยสัมพันธ์ และมีลักษณะพิเศษบางประการที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำการศึกษาได้ตลอดการวิจัย อาทิ พวกเขา มีที่พักอยู่ในโครงการสถานบันเทิง พวกเขา มีสื่อกลางบางอย่างที่ทำให้ผู้วิจัยเข้าถึงพวกเขาได้ ทั้งโลกกลางคืนและโลกปกติ เช่น ลูกๆ ของพวกเขา ซึ่งผู้วิจัยถือว่าพวกเขาเป็นเสมือนสื่อกลางที่สำคัญในการศึกษาครั้งนี้

สำหรับการศึกษาวิจัยในช่วงนี้ ตอนแรกผู้วิจัยแทบจะไม่ได้ข้อมูลในเบื้องต้นของกรณีศึกษาทั้ง 6 คน ทั้งนี้อาจมีสาเหตุอันเนื่องมาจาก “ความใจร้อน” ของผู้วิจัยเองทำให้ข้อมูลที่ได้มาไม่ต่างไปจากข้อมูลในช่วงแรก แต่เมื่อผู้วิจัยตั้งสติได้และเริ่มสังเกตได้ว่า สาวคาราโอเกะทั้ง 6 คน เป็นบุคคลที่ค่อนข้างเปิดเผย เพียงแต่ว่า พวกเขา ไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของสิ่งที่ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามไป ผู้วิจัยจึงเริ่มหาทางออกเกี่ยวกับบทบาทของผู้วิจัยและคิดได้ว่า “หากผู้วิจัยเริ่มหันกลับมาสวมบทบาทของนักศึกษาอีกครั้งน่าจะเป็นประโยชน์มากกว่า” เพราะผู้วิจัยได้ยืมพนักงานคนหนึ่งที่กำลังเรียนหนังสือและกำลังจะทำรายงานเกี่ยวกับธุรกิจคาราโอเกะ และเห็นว่ากรณีศึกษาทั้ง 6 คน ของผู้วิจัยสนใจใคร่รู้และอยากช่วยเหลือ ผู้วิจัยจึงตัดสินใจว่า ต้องค่อย ๆ เล่าให้แต่ละคนรับรู้ว่า ตอนนี้ผู้วิจัยสอบเข้าเรียนปริญญาโทได้แล้ว และต้องการหาหัวข้อทำรายงาน (เนื่องจากทุกคนในองค์กรทราบดีว่าผู้วิจัยเรียนจบชั้นปริญญาตรีแต่อยากมาทำงาน เพราะยังหางานทำไม่ได้) ในวงสนทนาวันนั้นมีสาวคาราโอเกะหลายคนเสนอให้ผู้วิจัยทำรายงานเรื่องคาราโอเกะ ซึ่งตรงกับใจของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงใช้โอกาสดังกล่าวถามทุกๆ คนว่า ถ้าหากเลือกทำเรื่องนี้แล้ว ทุกคนจะยินดีช่วยผู้วิจัยหรือไม่ ซึ่งหลายๆ คนก็ยินดี รวมถึงกรณีศึกษาของผู้วิจัยด้วย

หลังจากเหตุการณ์ในวันนั้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำการวิจัยได้สะดวกยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการเก็บข้อมูลในเบื้องต้นซึ่งเคยเป็นอุปสรรคและความกังวลใจสำหรับผู้วิจัยเสมอมา เนื่องจากผู้วิจัยเกรงว่าจะไม่ได้รับความร่วมมือถ้าบอกไป เพราะก่อนหน้านี้ผู้วิจัยจะตัดสินใจทำวิทยานิพนธ์ฉบับ

นี้ ตัวผู้วิจัยเองมีความกังวลอย่างมากเกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมาย (สาวคาราโอเกะ) ของผู้วิจัย ไม่ว่าจะเป็นการเก็บข้อมูล หรือการเข้าถึง แต่เมื่อเวลาในการทำวิจัยผ่านไป ยิ่งทำให้ความรู้สึกกลัวหรือระแวงต่างๆ หดไป และถูกแทนที่ด้วย "ความอบอุ่นและมิตรภาพ" ที่ผู้วิจัยไม่อาจลืม ผู้วิจัยเคยได้ยินหลาย ๆ คนพูดว่า กลุ่มคนเหล่านี้เข้าถึงยากลำบากและอันตรายเกินกว่าที่เราจะทำวิทยานิพนธ์ แต่เมื่อได้สัมผัสแล้ว ผู้วิจัยกลับคิดว่า "มันไม่ได้ยากอย่างที่คิด ขอเพียงเรามีความจริงใจและความอดทนเท่านั้น ก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้"

สำหรับการเก็บข้อมูลช่วงนี้ผู้วิจัยเลือกใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In - depth Interview) โดยสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม
2. การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้ในเรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า
3. การแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์โดยเสแสร้ง
4. การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการดังกล่าว ผู้ศึกษาเลือกใช้วิธีการศึกษาแนว Ethnomethodology จากงานเขียนของ Harold Garfinkel เรื่อง Studies in Ethnomethodology เนื่องจากเป็นวิธีการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคมที่เกิดขึ้น บริบททางสังคมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และเป็น การให้เหตุผลในเชิงสังคมวิทยาและมานุษยวิทยาในระดับปฏิบัติการจริงของชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิตก่อน ขณะ หรือหลังการทำงาน ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน หัวหน้างาน ลูกค้า บุคลิก ท่าทาง น้ำเสียง ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งถือเป็นประเด็นที่สำคัญในการ วิเคราะห์และตีความหมายของกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน

โดยสรุปการศึกษาแนว Ethnomethodology ดังกล่าวเป็นวิธีการศึกษาที่มุ่งวิเคราะห์ ประเด็นการศึกษาไปที่กลวิธีทางสังคมเพื่อทำความเข้าใจและตีความหมายเกี่ยวกับกลุ่มคนที่ทำการ ศึกษาเกี่ยวกับชีวิตของพวกเขา และการใช้ความรู้ความเข้าใจที่เกิดขึ้นในการจัดการเกี่ยวกับปัญหา หรือการบรรลุเป้าหมายบางอย่างในระดับปฏิบัติการจริงในชีวิตประจำวันเป็นสำคัญ (Garfinkel, 1967)

การนำแนวคิดดังกล่าวมาอธิบายในงานวิจัยจึงเสมือนเป็นแนวคิดพื้นฐานเบื้องต้นในการทำความเข้าใจประเด็นความไม่เท่าเทียมระหว่างหญิงชาย อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึง

การพยายามสร้างกลไกบางอย่างของผู้หญิงเพื่อตอบโต้อำนาจของผู้ชาย องค์กร และสังคม โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ท่ามกลางการตอบโต้ที่เกิดขึ้น

แนวทางการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง “การถูกลดทอนความเป็นมนุษย์และการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ ของสาวคาราโอเกะ” มีแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลจากทฤษฎีที่นำมาใช้ในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ศึกษาการถูกประทับตรา (Label) และถูกประทับรอยมลทิน (Stigmatized) ของสาวคาราโอเกะ โดยวิเคราะห์ว่า เมื่อสาวคาราโอเกะถูกประทับตราและรอยมลทินจากสังคม พวกเขาจะใช้กลวิธีทางสังคมในรูปแบบใดท่ามกลางการประทับรอยมลทินที่เกิดขึ้น
2. ศึกษาถึงกระบวนการลดคุณค่า (Devaluation) ซึ่งเกิดขึ้นในขณะที่สาวคาราโอเกะยอมรับสถานภาพหลัก (Major Status) ในฐานะผู้หญิงกลางคืน และมุมมองในการมองตนเองของพวกเขา
3. ศึกษาถึงกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่เกิดขึ้นภายใต้การพยายามลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ลง ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสาวคาราโอเกะมองว่าตนเองไม่แตกต่างไปจากวัตถุและถูกปฏิบัติจากสังคมราวกับว่าพวกเขาเป็นวัตถุ พวกเขาจะใช้กลวิธีทางสังคมเพื่อลดทอนความเป็นมนุษย์ของพวกเขา
4. ศึกษาถึงการตอบโต้ต่อการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะมีแบบแผนการสร้างและนำเสนออัตลักษณ์ใหม่

สภาพทั่วไปของคาราโอเกะ

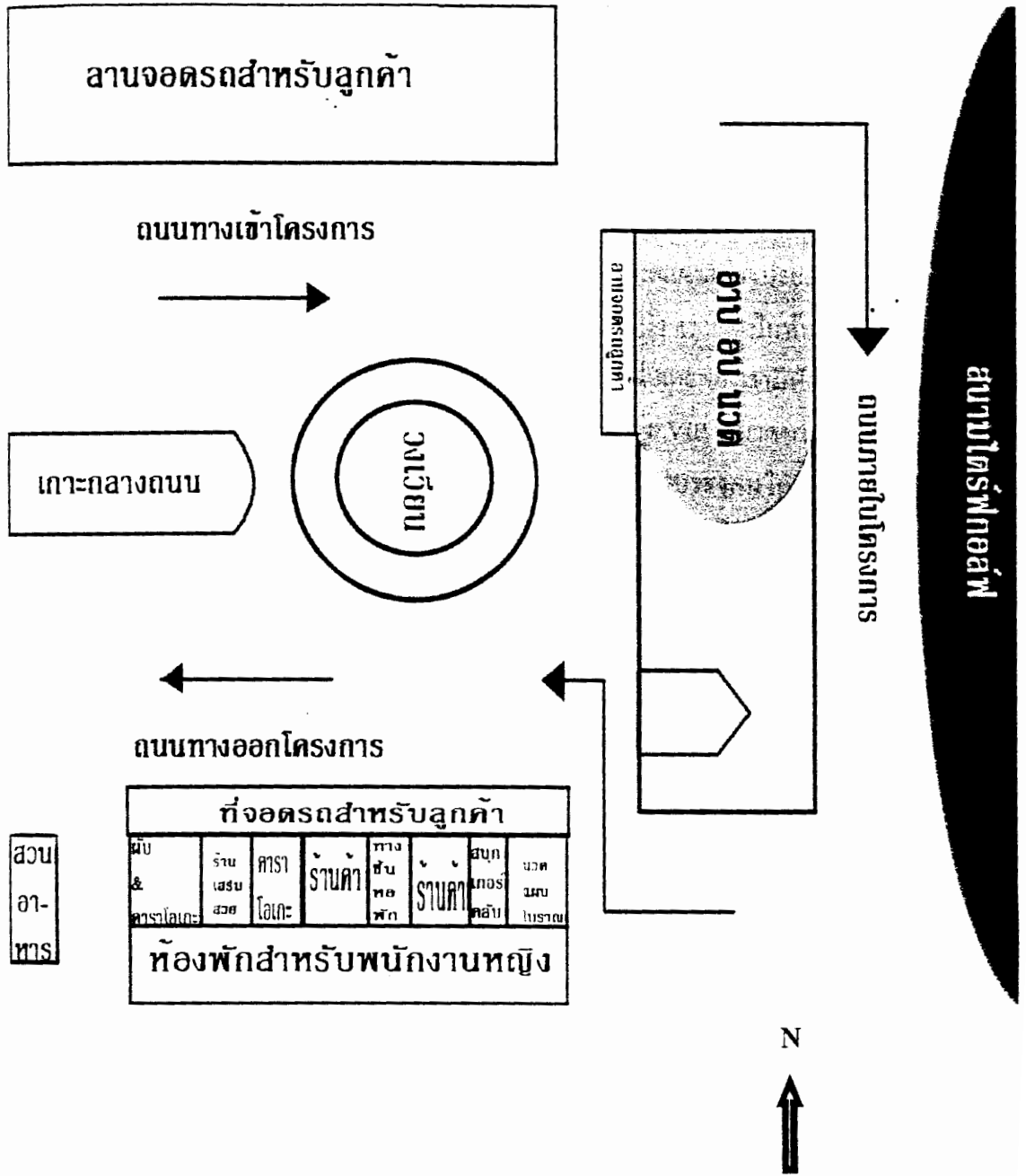
การศึกษาเรื่อง “การถูกกดทอนความเป็นมนุษย์ และการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่” ของสาวคาราโอเกะ” เป็นการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจวิถีการดำเนินชีวิตของผู้หญิงในบริบททางสังคมวัฒนธรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความแตกต่างไปจากผู้หญิงในสังคมปกติทั่วไป

ดังนั้น สิ่งที่ผู้วิจัยถือว่าเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ คือ การแสดงถึง “ความเข้าใจบริบททางสังคมวัฒนธรรมดังกล่าวในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นทั้งคนในซึ่งมีมุมมองแบบคนในและคนนอก ทั้งนี้เพื่อนำเสนอถึงภาพรวมภายใต้บริบททางสังคมวัฒนธรรมของ “คาราโอเกะ” (KARAOKE)

สภาพทั่วไปของคาราโอเกะ

คาราโอเกะ ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาดังอยู่ในเขตชานเมืองของกรุงเทพมหานคร แม้ว่าคาราโอเกะแห่งนี้จะตั้งในเขตชานเมืองก็ตาม แต่ก็ตั้งอยู่ในเขตชุมชนซึ่งสามารถเดินทางไปมาได้โดยสะดวก เนื่องจาก คาราโอเกะตั้งอยู่ริมถนนใหญ่ ซึ่งเป็นที่สังเกตของผู้คนที่เดินทางผ่านไปมาอย่างชัดเจน

คาราโอเกะแห่งนี้ เป็นสถานบันเทิงเพียงส่วนหนึ่งที่อยู่ภายใต้โครงการสถานบันเทิงแบบครบวงจรขนาดใหญ่บนเนื้อที่ประมาณ 15 ไร่ ซึ่งประกอบไปด้วย สนามโครฟีกอล์ฟ อาบ อบนวดและคาเฟ่บนเนื้อที่เดียวกัน นวดแผนโบราณ สุนัขเกอร์คลับ คาราโอเกะ ผับแอนด์คาราโอเกะ และสวนอาหาร

โครงการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก
 บริเวณพื้นที่โครงการ

สำหรับส่วนที่เป็นคาราโอเกะในโครงการสถานบันเทิงแห่งนี้ ในช่วงแรก (2 เดือน) ของการศึกษาฝ่ายจัดการได้แบ่งออกเป็น 2 แห่งด้วยกัน ผู้จัดการได้เล่าให้ผู้วิจัยฟัง ถึงวัตถุประสงค์ในการแบ่งคาราโอเกะออกเป็น 2 แห่งนี้ว่า

“ที่นี้คาราโอเกะจะมีทั้งหมด 2 แห่ง โดยน้ำผึ้งคาราโอเกะ แห่งแรกจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรก เราจัดไว้เป็น “ผับ” สำหรับลูกค้าที่ต้องการนั่งฟังเพลงมากกว่าที่ต้องการจะร้องเพลง ผับของเรามีดนตรีเล่นสลับกับเปิดแผ่นตั้งแต่เวลา 20.30 – 01.30 น. โดยดนตรีจะเล่นเป็นช่วง ๆ ช่วงละ 45 นาที และจะเบรกเปิดแผ่นเสียงประมาณ 15 นาที บางครั้งแขกก็ขอ “แจม” กับวงดนตรีได้ สำหรับอีกส่วนหนึ่ง เราจัดเป็นห้องคาราโอเกะแบบ VIP สำหรับลูกค้าที่ตั้งใจจะมาร้องเพลงโดยเฉพาะคาราโอเกะของเรามีห้องคาราโอเกะแบบ VIP ทั้งหมด 9 ห้อง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ห้อง VIP ขนาดบรรจุคนได้ 7 – 10 คน เรียกว่าห้อง V เล็ก มี 7 ห้อง และ ห้อง VIP ขนาดบรรจุคนได้ 10 - 15 คน เรียกว่าห้อง V ใหญ่ มี 2 ห้อง ส่วนเฟื่องฟ้าคาราโอเกะ เราจัดไว้เพื่อลูกค้าที่ต้องการร้องเพลงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ส่วนใหญ่ลูกค้าที่นี่มักจะเป็นลูกค้าที่มาแบบครอบครัว หรือ บริษัท ที่นี่ก็มีห้องคล้ายกับที่ผับ คือ มีทั้งห้อง V เล็ก และ V ใหญ่ โดย V เล็กจะมีทั้งหมด 6 ห้อง ส่วน V ใหญ่ที่นี่มี 2 ห้อง”

หลังจากที่ผู้วิจัยทำวิจัยได้ 2 เดือน ทางบริษัทมีนโยบายยุบรวมคาราโอเกะทั้ง 2 แห่ง ภายใต้อีกรายชื่อเดียวกัน และเปลี่ยนจากผับแอนด์คาราโอเกะ มาเป็น น้ำผึ้งเลาจน์และคาราโอเกะ สาเหตุที่บริษัทมีนโยบายยุบรวมคาราโอเกะทั้ง 2 แห่ง ก็เนื่องมาจาก “ยอดขายได้” ของคาราโอเกะทั้ง 2 แห่งนั้นลดลง กอปรกับการเปลี่ยนชื่อคาราโอเกะทำให้ความหมายที่สื่อให้ลูกค้าทั่วไปเข้าใจนั้นเปลี่ยนไป ผู้จัดการเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“ในหมูนักท่องเที่ยวจะรู้กันว่า เลาจน์¹ คือการมีผู้หญิงออฟไวคอบริการ ซึ่งนี่ถือว่าตรงนี้เป็นจุดขายของเราที่สำคัญ”

¹ การเปลี่ยนชื่อจากผับแอนด์คาราโอเกะมาเป็นเลาจน์แอนด์คาราโอเกะ ทำให้ลูกค้าเข้าใจว่าสถานบันเทิงแห่งนี้ เน้นเรื่องการให้บริการของผู้หญิง ซึ่งคำว่า “ผับ” นั้นมีความหมายเพียงสถานบันเทิงที่เน้นการฟังเพลงของลูกค้าเพียงอย่างเดียวจะไม่มีความเกี่ยวข้องกับการประเวณีโดยตรง กล่าวคือ ลูกค้าต้องติดต่อกับผู้หญิงเอง

บรรยากาศและสภาพทั่วไปของคาราโอเกะ

คาราโอเกะแห่งนี้เป็นสถานบันเทิงที่มีการตกแต่งทั้งภายในและภายนอกอย่างสวยงาม เริ่มจากบรรยากาศและสภาพภายนอก ส่วนของผับแอนด์คาราโอเกะ มีประตูทางเข้า – ออก 2 ทางด้วยกัน กล่าวคือ ประตูทางเข้า – ออกด้านข้าง และประตูทางเข้า – ออกด้านหน้า แต่โดยส่วนใหญ่ลูกค้ามักจะเลือกใช้ประตูทางเข้า – ออกทางด้านข้างมากกว่า เนื่องจากเป็นบริเวณที่สะดวกสบายและใกล้ที่จอดรถ ทั้งยังเป็นบริเวณที่ฝ่ายต้อนรับไม่ว่าจะเป็นพนักงานประชาสัมพันธ์ (PR.) พนักงานต้อนรับ (สาวคาราโอเกะ) คอยต้อนรับอยู่ที่ทางเข้า-ออกด้านดังกล่าว สำหรับประตูเข้า – ออกด้านข้างนี้ ผู้จัดการเชื่อว่าเป็นจุดที่สามารถสร้างความประทับใจแรกให้กับลูกค้าได้

บรรยากาศภายใน

สำหรับคาราโอเกะแห่งนี้มีจุดขายอยู่ที่ “บรรยากาศความเป็นส่วนตัว” ดังนั้น การออกแบบและการตกแต่งจึงเน้น “มุมส่วนตัว” ในจุดต่าง ๆ บรรยากาศภายในทั่ว ๆ ไปของผับแอนด์คาราโอเกะ จะเน้นที่การแบ่งสัดส่วนอย่างชัดเจน กล่าวคือ เมื่อลูกค้าเข้ามาส่วนที่เป็นผับจะอยู่ทางขวามือของลูกค้า ส่วนทางซ้ายมือจะเป็นห้องคาราโอเกะแบบ VIP ทั้งหมด

จุดแรกที่ลูกค้าต้องพบหลังจากที่แผนกต้อนรับเชื้อเชิญเข้ามาคือ แผนกแคชเชียร์ซึ่งตั้งอยู่ทางขวามือของลูกค้า แผนกดังกล่าวจะมีพนักงานรับผิดชอบทั้งหมด 2 คน ส่วนฝั่งซ้ายมือของลูกค้าจะเป็นที่นั่งพักผ่อนของพนักงานต้อนรับ (สาวคาราโอเกะ) และใช้เป็นทางเดินผ่านไปยังห้องคาราโอเกะต่าง ๆ สำหรับจุดแรกนี้การตกแต่งจะใช้ไฟที่ค่อนข้างสว่างถือได้ว่าจุดนี้เป็นจุดที่สว่างที่สุด

ถัดจากจุดแรก บรรยากาศก็เริ่มเปลี่ยนไปโดยเฉพาะ “แสงไฟ” ที่เน้นไฟค่อนข้างมืดสลัว พื้นส่วนใหญ่จะปูพรมสีกรมท่าออกดำ ภายในผับประกอบไปด้วยโต๊ะอาหารทั้งสิ้น 27 โต๊ะวางเรียงกันเป็นรูปเกือกม้า 2 ชั้น ซึ่งโต๊ะอาหารดังกล่าวทางร้านใช้โซฟาที่นุ่มสบาย ผู้จัดการเล่าว่า “การจัดโต๊ะอาหารโดยใช้โซฟาจะทำให้ลูกค้ารู้สึกผ่อนคลายและมีความเป็นกันเองมากขึ้น”

ส่วนฟลอร์เต้นรำและเวทีจะอยู่ที่ศูนย์กลางของผับติดกับบาร์น้ำ (แผนกเครื่องดื่มของคาราโอเกะ) ซึ่งตั้งอยู่ทางขวามือของเวที ในบริเวณดังกล่าวนี้จะใช้การตกแต่งที่เน้นแสงไฟสีต่าง ๆ เปิดสลับกันไป – มา คล้ายกับไฟที่เปิดตามดิสโก้เชค เพื่อสร้างความสนุกสนานให้กับลูกค้าที่มาเที่ยว

และทั้งเป็นการชักจูงใจให้ลูกค้าออกมาร่วมสนุกกัน ส่วนของเวทีเป็นที่สำหรับการแสดงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโชว์พิเศษหรือโชว์ประจำวัน ซึ่งในที่นี่ได้แก่วงดนตรี ซึ่งประกอบไปด้วยนักดนตรี 4 คน กับเครื่องดนตรี 3 ชิ้น อาทิ กลอง คีย์บอร์ด และเครื่องสาย ซึ่งวงดนตรีจะเล่นรอบละประมาณ 45 นาที สลับกับการเปิดแผ่นของดีเจที่ประจำอยู่ที่ห้องคอนโทรลซึ่งตั้งอยู่บริเวณทางเดินที่เชื่อมระหว่างผับและห้องคาราโอเกะ

ห้องคอนโทรลถือเป็นส่วนที่มีความสำคัญกับผับและคาราโอเกะอย่างมาก เนื่องจากห้องคอนโทรล จะเป็นศูนย์กลางในการควบคุมระบบแสง สี เสียงในห้องคาราโอเกะแห่งนี้ทั้งหมด นอกจากนั้นยังเป็นส่วนที่คอยรับสัญญาณจากห้องคาราโอเกะต่าง ๆ และต้องส่งกลับไปยังห้องคาราโอเกะต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งผู้จัดการเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“ถ้าห้องคอนโทรลขัดข้องบ่อย ๆ ก็จะทำให้บรรยากาศภายในห้องคาราโอเกะแย่ไปด้วย ซึ่งไม่เป็นผลดีกับทางร้านเลย แต่ที่นี้พี่พยายามกำชับดีเจและช่างเทคนิคอีก 2 คน ให้อยู่ประจำการและดูแลอย่างใกล้ชิด”

นอกจากการตกแต่งด้วยแสงไฟ ณ จุดต่าง ๆ ที่ต่างกันแล้ว ภายในคาราโอเกะเหล่านี้ยังดำเนินการตกแต่งโดยใช้รูปภาพติดตามผนังต่าง ๆ ซึ่งภาพส่วนใหญ่มักจะเป็นภาพทิวทัศน์ หรือภาพที่สร้างความสบายตาแก่แขกผู้มาเยือน

ถัดจากส่วนของผับไปทางซ้ายมือจะเป็นห้องคาราโอเกะแบบ VIP ที่มีทั้งหมด 9 ห้อง ดังที่กล่าวไว้ในตอนต้น

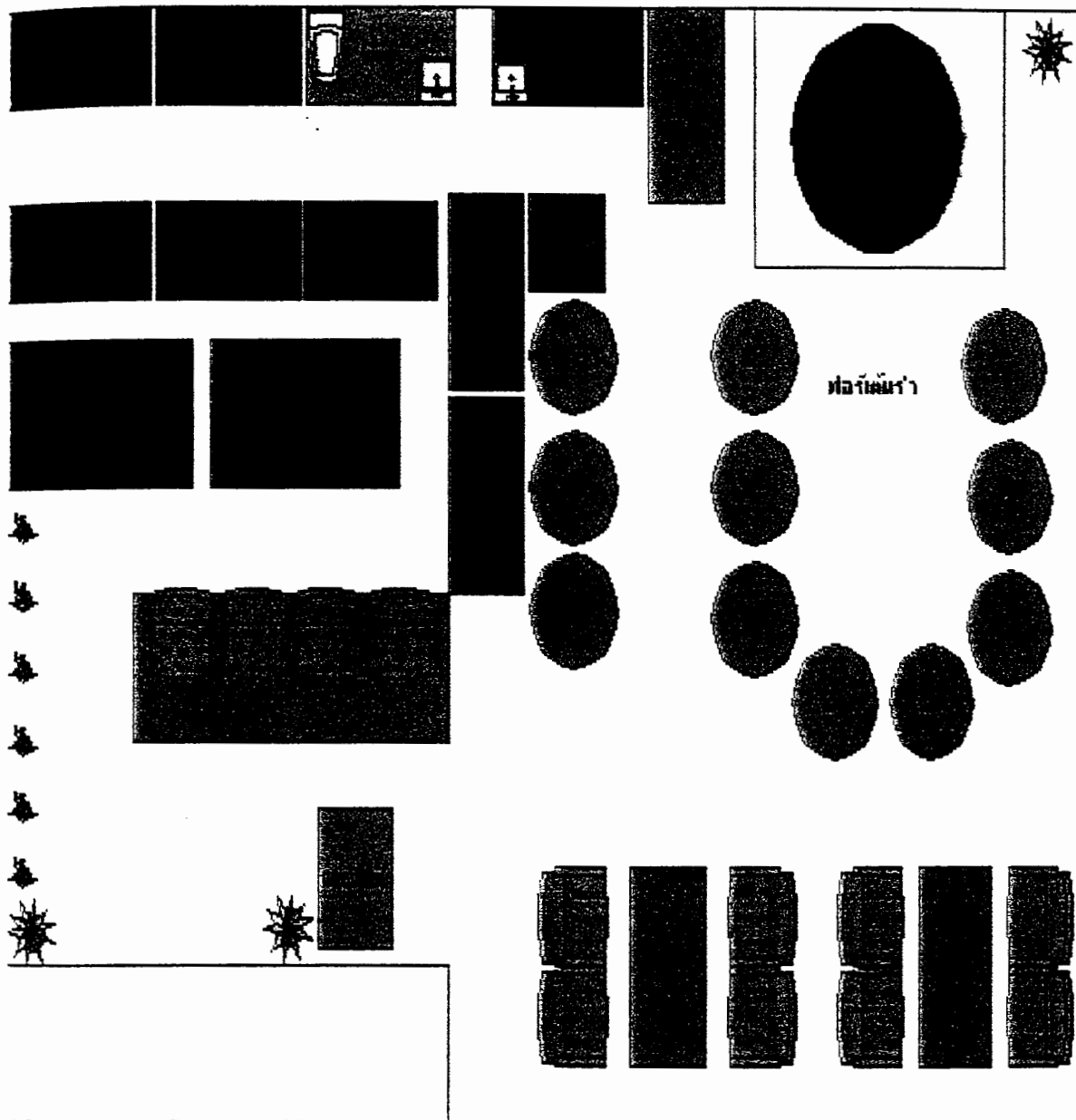
บรรยากาศในห้องคาราโอเกะส่วนใหญ่จะเน้นที่การตกแต่งสไตล์ญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นโต๊ะอาหารที่จัดเป็นโต๊ะญี่ปุ่นและมีเบาะรองนั่งแทนเก้าอี้ แต่เพื่อความสะดวกสบายของลูกค้าที่มาใช้บริการของคาราโอเกะ ทางร้านได้เจาะพื้นเป็นช่องสี่เหลี่ยมขนาดกว้าง – ยาวเท่ากับขนาดของโต๊ะญี่ปุ่น เพื่อให้ลูกค้าได้พักขาลงในช่องสี่เหลี่ยมนั้นได้ในเวลาที่ลูกค้าอยากจะเปลี่ยนท่านั่ง ผู้จัดการเล่าให้ฟังว่า

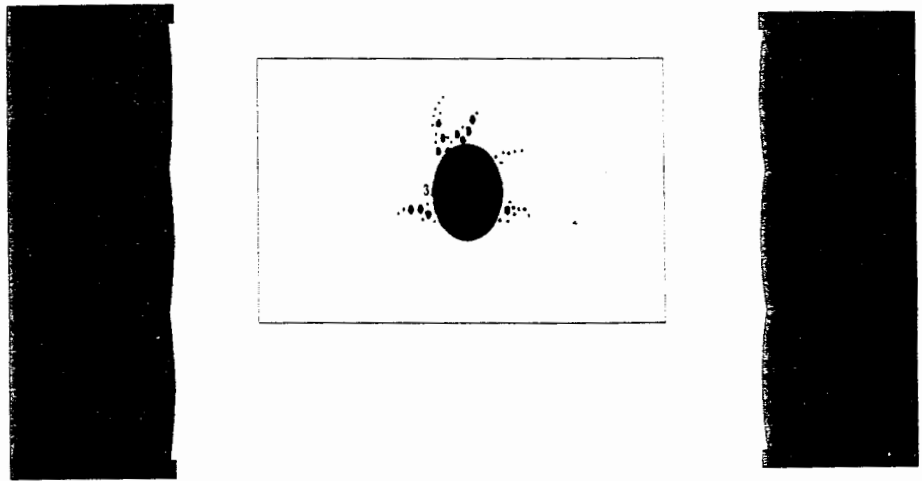
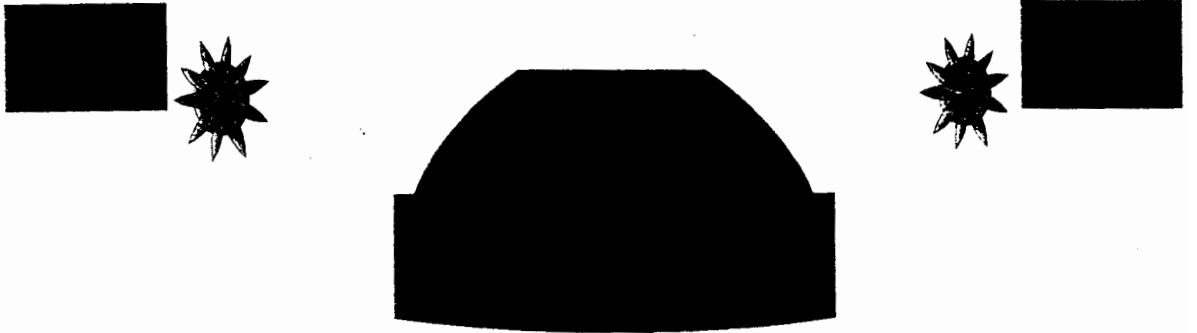
“การจัดที่นั่งของร้านเราจะเน้นการจัดแบบสไตล์ญี่ปุ่น แต่ถ้าให้ลูกค้านั่งแบบญี่ปุ่นนาน ๆ คงจะเมื่อยและไม่สะดวก ดังนั้น เราเลยทำที่วางเท้าให้กับลูกค้าเอาไว้เพื่อลูกค้าจะได้พักขา และเพื่อความสะดวกสบายในการลุกนั่งของลูกค้าผู้หญิง หรือเด็กของเราที่ใส่กระโปรงด้วย”

สำหรับการตกแต่งแสงไฟภายในห้องคาราโอเกะ ทางร้านจะใช้แสงไฟสีเหลืองปนส้ม ซึ่งสามารถปรับระดับความมืด - สว่าง ให้ได้หลายระดับ เพื่อสร้างบรรยากาศโรแมนติก ส่วนผนังห้องเป็นวอลล์เปเปอร์สีขาว และจะติดรูปภาพที่ฝาผนัง ซึ่งรูปภาพในแต่ละห้องส่วนใหญ่หรือทั้งหมดจะติดภาพของผู้หญิง หรือ ผู้ชาย หรือทั้งผู้ชายและผู้หญิงกำลังกอด จูบ หรือกำลังมีเพศสัมพันธ์ หรือบางห้องอาจจะติดภาพของผู้หญิงนั่งน้อยห่มน้อย หรือผู้หญิงเปลือย ซึ่งภาพส่วนใหญ่ที่กล่าวมานั้นอาจกระตุ้นอารมณ์ทางเพศของลูกค้าผู้มาเที่ยวก็ได้

การติดตั้งอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับคาราโอเกะ ประกอบไปด้วยทีวีสีขนาด 30 นิ้ว 1 เครื่อง พร้อมรีโมทคอนโทรลที่ใช้สำหรับเลือกเพลงโดยเฉพาะ รีโมทคอนโทรลตัวนี้จะทำหน้าที่รับคำสั่งจากลูกค้า และส่งสัญญาณไปยังห้องคอนโทรล และห้องคอนโทรลเมื่อรับสัญญาณก็จะส่งสัญญาณกลับไปยังห้องคาราโอเกะต่าง ๆ นอกจากนี้ภายในห้องคาราโอเกะจะมีลำโพง ซึ่งเป็นลำโพงตัวเล็กไว้ที่ผนัง และไมโครโฟนห้องละ 2 ตัว ซึ่งต่อกับเครื่องขยายเสียงที่เป็นจุดควบคุมความถี่ - ใสของเสียงร้อง และดนตรี

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ความโอ้อ่าของคาราโอเกะที่ตั้งอยู่ภายใต้โครงการสถานบันเทิงขนาดใหญ่ ก่อปรกับการตกแต่งประดับประดาที่เน้นความหรูหรา และความทันสมัยอันแสดงถึงความมีระดับของลูกค้าถือเป็นจุดขายที่สำคัญที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยว และผู้มีอันจะกินในแถบชานเมืองได้เป็นอย่างดี

30W ... 100W ... 100E ... 30E

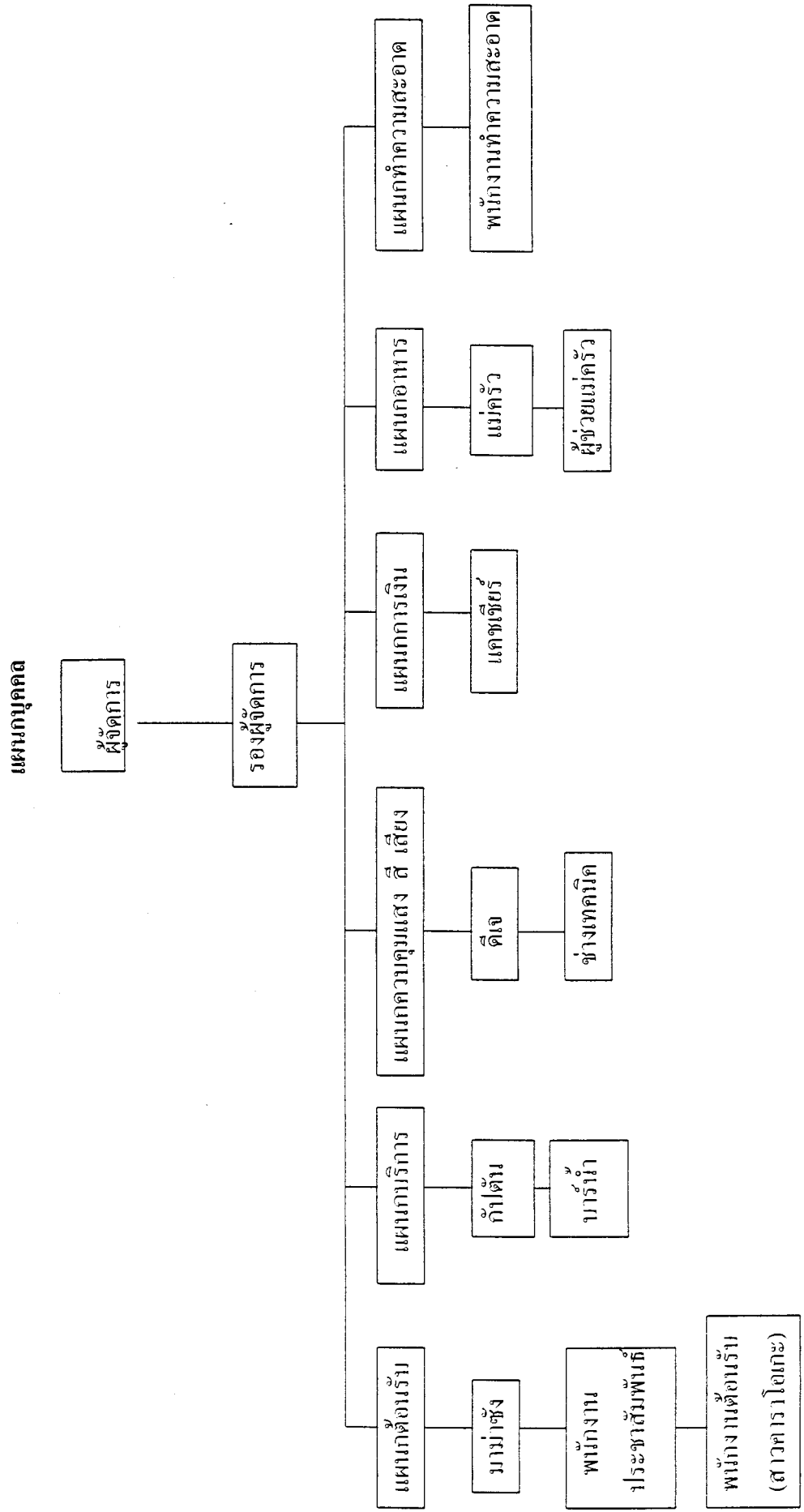
พนักงาน

คาราโอเกะแห่งนี้มีพนักงานทั้งหมด 60 คน แบ่งเป็นแผนกต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

1. แผนกบุคคล ประกอบด้วย
 - ผู้จัดการ 1 คน
 - รองผู้จัดการ 1 คน
2. แผนกการเงิน ประกอบด้วย
 - แคชเชียร์ 2 คน
3. แผนกต้อนรับ ประกอบด้วย
 - มาม่าซัง 1 คน
 - พนักงานประชาสัมพันธ์ 2 คน
 - พนักงานรีเซฟชั่น 23 คน²
4. แผนกบริการ ประกอบด้วย
 - กัปตัน 2 คน
 - บาร์น้ำ 3 คน
 - บริกร 15 คน
5. แผนกอาหาร ประกอบด้วย
 - แม่ครัว 1 คน
 - ผู้ช่วยแม่ครัว 2 คน
6. แผนกทำความสะอาด ประกอบด้วย
 - พนักงานทำความสะอาด 1 คน
7. แผนกควบคุมแสง สี เสียง ประกอบด้วย
 - ดีเจ 2 คน
 - ช่างเทคนิค 2 คน

² พนักงานในตำแหน่งดังกล่าวมีจำนวนไม่แน่นอน มีการเปลี่ยนแปลงบ่อย

แผนภูมิ : แสดงโครงสร้างการบริหารงานของคาราโอเกะ

การจัดระเบียบทางสังคมของคาราโอเกะ

ในการจัดระเบียบทางสังคมภายในคาราโอเกะ ให้ความสำคัญกับบทบาทและหน้าที่ของแผนกต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นแผนกบุคคล แผนกการเงิน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนกต้อนรับ เนื่องจากทางร้านถือเป็นหน้าเป็นตาของทางร้าน และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น แผนกต้อนรับ ก็คือจุดขายของคาราโอเกะแห่งนี้ เพราะว่าพนักงานต้อนรับ (สาวคาราโอเกะ) ก็เป็นส่วนหนึ่งที่อยู่ภายใต้โครงสร้างการบริหารนี้ด้วย

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งให้ความสำคัญต่อบทบาทและหน้าที่ของพนักงานในแขนงต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะการทำงานของแต่ละแผนกอย่างชัดเจนอันจะทำให้สะท้อนภาพความสัมพันธ์ของพนักงานในองค์กรได้เป็นอย่างดี

บทบาทและหน้าที่ของพนักงาน

ในการอธิบายถึงบทบาทและหน้าที่ของพนักงานในแต่ละแผนก ผู้วิจัยใช้วิธีการอธิบายโดยอิงกับแผนกต่าง ๆ เป็นเกณฑ์ในการอธิบายเป็นสำคัญ

1. แผนกบริการ

บริการมีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญคือ การให้บริการในเรื่องของการรับรายการอาหาร (Order) จากลูกค้า นอกจากนี้ บริการแต่ละคนจะต้องทำหน้าที่เชียร์ให้ลูกค้าสั่งอาหารและเครื่องดื่ม และหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของบริการจะต้องพยายามเชียร์ลูกค้าให้สั่งเครื่องดื่มประเภทเหล้า เนื่องจากหน้าที่ดังกล่าวเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญในการบริหารงานของคาราโอเกะแห่งนี้ เพราะผู้จัดการเชื่อว่าถ้าลูกค้าสั่งเหล้าจะทำให้

- 1.1 แยกนั่งอยู่ที่ร้านนานกว่าการสั่งเครื่องดื่มชนิดอื่น ๆ
- 1.2 แยกจะต้องกลับมาที่ร้านอีกครั้งกรณีเหล้าไม่หมด เนื่องจากทางร้านมีนโยบายให้แยกที่มาฝากเหล้าไว้ได้ ซึ่งทางร้านได้กำหนดระยะเวลาในการรับฝากเหล้าจะต้องไม่เกิน 3 เดือน
- 1.3 การสั่งเครื่องดื่มประเภทเหล้าดีกว่าสั่งเบียร์หรือคอกเทล เนื่องจากเมื่อลูกค้าสั่งเหล้าก็จะต้องสั่ง เครื่องดื่มที่ใช้สำหรับผสมกับเหล้า (Mixture) ซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้ทำไรให้กับทางร้านอย่างมาก

หลังจากบริกรรับรายการอาหารจากลูกค้าแล้วจะต้องเป็นผู้เสิร์ฟอาหาร ซึ่งเครื่องดื่ม ตลอดระยะเวลาที่ลูกค้าอยู่ที่คาราโอเกะ ซึ่งบริกรแต่ละคนมีหน้าที่รับผิดชอบตามหน้าที่ของตน โดยแบ่งหน้าที่ดูแลเป็นโต๊ะ ๆ บริกรคนหนึ่ง ๆ จะดูแลลูกค้าทั้งหมด 3 โต๊ะ และหลังจากที่ลูกค้ากลับไปแล้ว บริกรจะมีหน้าที่เก็บของไปยังแผนกอาหารเพื่อส่งให้ผู้ช่วยแม่ครัวทำการเก็บล้างต่อไป

ส่วนกัปตัน มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าในแผนกบริการ มีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญ คือ ดูแลความเรียบร้อยภายในแผนกทั้งหมดไม่ว่าจะเป็น การรับออเดอร์ลูกค้า รวมตลอดถึงการอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ให้กับลูกค้า ในกรณีที่มียูกค้าเป็นจำนวนมาก กัปตันก็จะต้องทำหน้าที่ทุกอย่างเช่นเดียวกับบริกร แต่หน้าที่ของกัปตันโดยทั่วไป กัปตันจะมีหน้าที่รับนโยบายจากผู้จัดการแล้วนำมาปฏิบัติภายในแผนกที่ตนดูแลให้เป็นไปตามที่ผู้จัดการได้กำหนดไว้ นอกจากนี้ กัปตันยังมีหน้าที่เป็นผู้ประสานงานระหว่างบริกรกับผู้จัดการเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการทำงานทั้งหมด

บาร์น้ำ (แผนกเครื่องดื่มของคาราโอเกะ) มีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญคือ การให้บริการเครื่องดื่มประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเหล้า เบียร์ คอกเทล และเครื่องดื่มประเภทไม่มีแอลกอฮอล์ (Soft Drink) ต้องมีหน้าที่ในการตรวจต้นขวดซึ่งเป็นหลักฐานที่แสดงถึง “รายการ” ที่ลูกค้าเป็นผู้สั่งรวมตลอดถึงต้นขวดที่เป็นค่าดื่มของพนักงานต้อนรับ (สาวคาราโอเกะ) ทั้งยังต้องมีหน้าที่ในการตรวจเช็คสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับเครื่องดื่ม เช่น สต็อก เหล้า เบียร์ ฯลฯ และต้องคอยดูแลรักษาเหล้าที่ลูกค้านำมาฝากอีกด้วย ซึ่งหากเกิดปัญหาใด ๆ ขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเหล้าโน สต็อกหาย หรือเหล้าของลูกค้าหาย หรือลดปริมาณลงไปจากปริมาณที่เคยฝากจริงจะด้วยสาเหตุใดก็ตาม บาร์น้ำจะต้องรับผิดชอบ

2. แผนกการเงิน

สำหรับแผนกการเงิน แคชเชียร์ถือเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุด เนื่องจากแคชเชียร์มีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญคือคิดราคาอาหารตามรายการที่ปรากฏในใบรับรายการอาหาร และต้องเก็บรวบรวมเงินจาก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม และค่าดื่มของสาวคาราโอเกะ เพื่อสรุยอดที่ได้ในแต่ละวัน นำส่งฝ่ายบัญชีของบริษัทต่อไป จะเห็นได้ว่าหน้าที่ของแคชเชียร์มีหลายประการ ไม่ว่าจะเป็น คิดเงิน เก็บเงิน เก็บหลักฐานสำคัญที่เกี่ยวกับค่าดื่มของสาวคาราโอเกะ สรุยอดรวมในแต่ละวัน ดังนั้นการทำงานในแผนกการเงินต้องมีพนักงานที่ซื่อสัตย์และอดทนอย่างมาก เพราะแคชเชียร์จะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่อาจเกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องเงิน แคชเชียร์จะต้องรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว แคชเชียร์เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“หน้าที่เราส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับเงิน เพราะฉะนั้นเราต้องดูแลเงินให้ตรงกับหลักฐานต่าง ๆ เช่น ใบเสร็จรับเงิน ต้นข้าวต่าง ๆ ไม่งั้นเราต้องรับผิดชอบในส่วนที่ขาดทั้งหมด จึงทำให้เราต้องมีเรื่องกับคนหลาย ๆ ฝ่าย เพราะพวกเขาไม่เข้าใจในการทำงานของเรา หลายคนว่าเรารู้จัก เจ้าระเบียบ ละเอียดรอบคอบเกินไป ถ้าเราไม่ทำอย่างนั้นเวลามีปัญหาก็ไม่มีใครช่วยเราได้สักคน และเราก็มักจะทะเลาะกับเพื่อนร่วมงานบ่อยเหมือนกัน”

3. แผนกควบคุม แสง สี เสียง

สำหรับแผนกนี้ประกอบไปด้วย ดีเจ กับช่างเทคนิค มีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญคือควบคุมเครื่องเสียงและเทคนิคภายในร้านทั้งหมด ซึ่งในที่นี้อาจกล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของแต่ละตำแหน่งได้ดังต่อไปนี้

ดีเจมีหน้าที่ที่สำคัญคือ ควบคุมแผ่นเสียงทั้งในส่วนพับและคาราโอเกะ ซึ่งแผ่นเสียงจะใช้ในเวลาเบรกจากดนตรี ในกรณีพับ ส่วนห้องคาราโอเกะจะใช้แผ่นเสียงในเวลาที่ถูกค้ำไม่มีคำสั่งขอเพลงมายังห้องควบคุม ดีเจเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“เพลงที่เลือกเปิดส่วนใหญ่จะเป็นเพลงในแนวป๊อปมิวสิกโดยเน้นเพลงที่มีจังหวะช้าๆ เพื่อสร้างบรรยากาศ แต่บางครั้งถ้ามีลูกค้าขอเพลงแนวอื่นๆ มาเราก็พยายามจัดให้ หรือบางครั้งเวลาเปิดแผ่นก็ต้องดูด้วยว่าลูกค้าที่มาเที่ยววันนั้นส่วนใหญ่เป็นคนในวัยไหน และชอบความบันเทิงในรูปแบบใด เช่น ถ้าลูกค้าชอบเพลงสนุกๆ พี่ก็จะหาเพลงที่มีจังหวะเร็วขึ้นเพื่อจะได้ชักชวนลูกค้ามาเต้นในฟลอร์ แต่ที่นี้เท่าที่ผ่านมามีกรณีดังกล่าวน้อยมากเพราะลูกค้าจะเป็นผู้ใหญ่เสียเป็นส่วนใหญ่แต่ถ้าวันไหนทางร้านมีการจัดปาร์ตี้ หรืองานอื่นๆ ที่มีลูกค้ามาเป็นกลุ่มๆ เพลงที่เราจัดส่วนใหญ่ก็จะเป็นเพลงเร็วๆ มันๆ หลักเกณฑ์ในการควบคุมแผ่นเสียงมักจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในแต่ละวันเป็นสำคัญ”

ช่างเทคนิคมีหน้าที่ที่สำคัญคือ ควบคุม แสง สี เสียง ทั้งระบบ นอกจากนั้นจะต้องคอยระมัดระวังระบบแสง สี แสง ไม่ให้เกิดความขัดข้องขึ้น หรือในกรณีระบบ แสง สี เสียงของทางร้านเกิดความขัดข้อง ช่างเทคนิคจะต้องรีบแก้ไขไปให้ระบบดังกล่าวเข้าสู่สภาพเดิม หรือทำการแก้ไขในเบื้องต้นก่อนจะเรียกช่างเทคนิคของบริษัทลงมาช่วย

สำหรับการควบคุมระบบแสงสีเสียงของคาราโอเกะแห่งนี้ จะใช้ระบบคอมพิวเตอร์ควบคุมทั้งระบบ ซึ่งช่างเทคนิคได้เล่าถึงบทบาทและหน้าที่ของตนให้ผู้วิจัยฟังว่า

“หน้าที่ของผมไม่มีอะไรมาก ปัญหาในการทำงานก็ไม่มาก ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นปัญหาด้านเทคนิค ซึ่งผมก็เรียนจบมาทางนี้โดยเฉพาะก็สามารถแก้ไขมันได้ แต่ถ้าอาการหนักเกินไปก็ต้องแจ้งช่างเทคนิคประจำบริษัทใหญ่ให้เข้ามาช่วยแก้ไข ส่วนหน้าที่ของผมคือ การส่งสัญญาณเพลงไปยังห้องคาราโอเกะต่างๆ สาเหตุที่ผมพบบ่อยที่สุดเกี่ยวกับปัญหาทางเทคนิค คือ พิวส์ขาด หรือเรื่องเล็กน้อยอะไรทำนองนี้”

4. แผนกอาหาร

แผนกอาหารประกอบไปด้วย แม่ครัว 1 คน และผู้ช่วยแม่ครัว 2 คน สำหรับบทบาทและหน้าที่ของแผนกอาหาร คือ การทำอาหารตามรายการที่ลูกค้าสั่ง แม่ครัวได้เล่าถึงหน้าที่ของตนให้ผู้วิจัยฟังว่า

“ ที่นี้จะมีแม่ครัวเพียงคนเดียวและผู้ช่วยแม่ครัวอีก 2 คน พวกเราจะเริ่มทำงานตั้งแต่ 10.00 น. และก่อนหน้านี้เราจะต้องไปจ่ายตลาด งานของเรานอกจากจะทำอาหารแล้ว เราจะต้องทำความสะอาดจานชามต่างๆ ด้วย ส่วนเรื่องอาหารทางร้านจะเน้นอาหารที่ทำงานง่าย ๆ วิธีการทำไม่ยุ่งยาก”

นอกจากหน้าที่หลักดังกล่าวแม่ครัวจะต้องทำอาหารให้กับพนักงาน ในช่วงเวลา 19.00 - 20.30 น. ทุกวัน

5. แผนกทำความสะอาด

แผนกทำความสะอาดบางครั้งอาจจัดอยู่ในแผนกอาหารด้วยก็ได้ เนื่องจากพนักงานทำความสะอาดจะต้องไปช่วยผู้ช่วยคนครัวในการทำทำความสะอาดอุปกรณ์ภายในครัวในบางครั้ง ดังนั้นแผนกทำความสะอาดและแผนกอาหารจึงไม่อาจแบ่งออกเป็น 2 แผนกได้อย่างชัดเจน

พนักงานทำความสะอาดของคาราโอเกะแห่งนี้มีเพียง 1 คนเท่านั้น มีหน้าที่ทำความสะอาดสถานที่ทั้งภายในและภายนอกของคาราโอเกะทั้งหมดพนักงานทำความสะอาดหรือหลายๆคนเรียกกันว่า “มะห้” ได้เล่าถึงหน้าที่ของตนให้ผู้วิจัยฟังว่า

“งานของมะห้เริ่มตั้งแต่ 15.00-01.00 น. มะห้จะต้องเริ่มทำงานก่อนคนอื่นๆ เพราะมะห้ต้องดูแลทำความสะอาดของคาราโอเกะทั้งก่อนเปิดและก่อนปิด นอกจากนี้ มะห้ต้องคอย

ดูแลอุปกรณ์ต่างๆว่ามีอะไรขาดเหลืออย่างเช่น กระดาษในห้องน้ำ ฯลฯ อยู่เสมอ เนื่องจาก บางครั้งว่าลูกค้ามาขออะอุปกรณ์สิ่งของต่างๆ มันอาจหมดเร็วขึ้นกว่าเดิม มะห้ถือว่าลูกค้าไม่มีอุปกรณ์ต่างๆ ไว้คอยอำนวยความสะดวกจะถือว่าเป็นความบกพร่องของมะห้”

6. แผนกบุคคล

แผนกบุคคลประกอบไปด้วยผู้จัดการ 1 คน และรองผู้จัดการ 1 คน ซึ่งบทบาทและหน้าที่ของแต่ละคน จะมีลักษณะดังต่อไปนี้

ผู้จัดการมีหน้าที่ที่สำคัญ คือ ดูแลรับผิดชอบความเรียบร้อย ในด้านต่างๆ ของคาราโอเกะ ไม่ว่าจะเป็นความเรียบร้อยของแผนกต่างๆ และ การอำนวยความสะดวกสบายให้กับลูกค้าที่มาเที่ยว นอกจากนี้ผู้จัดการยังมีหน้าที่ที่สำคัญ คือ สรรหาและคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานในแผนกต่างๆ ผู้จัดการจะมีวิธีการรับสมัคร ที่แตกต่างกันไป อาจสรุปได้ดังต่อไปนี้

ระเบียบวิธีการรับสมัครบุคคลเข้าทำงานของคาราโอเกะ

1. ใบสมัคร

2. สำเนาทะเบียนบ้าน และสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน (จำเป็นอย่างยิ่ง)

3. สำเนาวุฒิการศึกษา (ถ้ามี)

4. เงินประกัน ซึ่ง แบ่งออกเป็นแผนกได้ดังต่อไปนี้

4.1 แผนกแคชเชียร์ ซึ่งมีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญ เกี่ยวกับการเงิน ดังนั้น ในการสมัครงานจะต้องมีเงินประกันในการทำงาน 10,000 บาท หรือมีบุคคลค้ำประกัน

4.2 แผนกบริการ ซึ่งมีบทบาทและหน้าที่ เกี่ยวกับการให้บริการและอำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าในด้านต่างๆ ในการสมัครงานจะต้องมีเงินประกัน 2,000 บาท

4.3 แผนกต้อนรับ โดยเฉพาะพนักงานต้อนรับ (สาวคาราโอเกะ) ซึ่งมีบทบาทและหน้าที่เกี่ยวกับการต้อนรับและให้บริการในด้านต่างๆ แก่ลูกค้า ดังนั้น ในการสมัครงาน ผู้สมัครจะต้องมีเงินประกันค่าชุดทำงาน เป็นเงิน 3,000 บาท การเก็บเงินประกันในการสมัครงานทางร้านจะคืนให้ภายหลังที่ออกจากงาน โดยต้องมีการตรวจสอบอย่างละเอียดว่า พนักงานในแผนกต่างๆ ได้ทำให้ข้าวของของทางร้านเสียหายหรือสูญหาย ไปหรือไม่ ถ้าหาก ตรวจพบว่า มีข้าวของเสียหายจากการกระทำของพนักงานทางร้าน จะหักเงินประกัน และอาจเรียกให้พนักงานชำระค่าเสียหายที่ยังขาดอยู่ก็อีกก็ได้

ในทางปฏิบัติทั่วๆ ไปของการสมัครเข้ามาเป็น พนักงานของคาราโอเกะแห่งนี้ ผู้ที่เข้ามาสมัครงานส่วนใหญ่มักไม่มีเงินที่จะมาประกัน ดังนั้นทางบริษัทจึงใช้วิธีการหักจากเงินเดือนของพนักงานจนกว่าจะครบยกเว้นแผนกแคชเชียร์เท่านั้นที่จะต้องหาเงินประกันหรือ ผู้ค้ำประกันเพื่อเข้าทำงาน ส่วนแผนกควบคุม แสง สี เสียง แผนกอาหารและแผนกทำความสะอาดไม่ต้องมีเงินประกัน

นอกจากการรับสมัครบุคคลเข้าทำงานแสง ผู้จัดการจะเรียกผู้สมัครแต่ละคนมาสัมภาษณ์ ซึ่งหัวข้อในการสัมภาษณ์ ส่วนใหญ่จะถามถึงประวัติในการทำงาน ที่พักและที่อยู่ตามบัตรประชาชน โดยส่วนใหญ่ผู้สมัครก็มักจะได้เข้าทำงานเสมอ เนื่องจาก คาราโอเกะแห่งนี้มีพนักงานเข้าออกแทบทุกวัน ส่วนการสัมภาษณ์ มากกว่าแผนกอื่นๆ เพราะเป็นแผนกที่เป็นจุดขายของทางร้านคำถามส่วนใหญ่ก็จะถามอายุ ประสบการณ์ในการทำงานในด้านนี้ และสถานภาพ ซึ่งพี่จะเล่าให้ผู้สมัครฟังถึงลักษณะของงานที่ทำว่าเป็นอย่างไร เพื่อให้ผู้สมัครเป็นผู้ตัดสินใจเองว่าจะทำหรือไม่ทำ ผู้จัดการเล่าต่อไปอีกว่า

“ พี่จะบอกผู้สมัครในตำแหน่งนี้เสมอว่า พวกเขาต้องแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเอาเอง ถ้าหากว่า แยกลอนลาม เพราะพวกเขาต้องเจอกรณีดังกล่าวอยู่แล้ว นอกจากนั้นพี่ก็จะอบรมเขาด้วยว่า หน้าทีของเขา คือ ต้องอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ให้กับลูกค้า ด้วยกิจกรรมรายการที่อ่อนหวานพูดจาไพเราะ จะคำว่าแขกต่อหน้าและลับหลังไม่ได้ นอกจากนี้ พวกเขา ยังมีงานหลักที่สำคัญ คือ นั่งเป็นเพื่อนคุยกับลูกค้า และจะต้องใช้วิธีการใดก็ได้ ได้ให้ลูกค้าอยู่ที่ร้านนานๆ และจะต้องให้ลูกค้ารู้สึกดีใจทางร้านและอยากจะกลับมาเที่ยวอีกครั้ง พูดง่ายๆ ก็คือ ทำอย่างไรก็ได้ให้แต่ละคนมีลูกค้าประจำ”

นอกจากงานดูแลความเรียบร้อยคาราโอเกะทั้งหมด งานคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานในคาราโอเกะ ผู้จัดการยังมีหน้าที่กำหนดกฎเกณฑ์ นโยบายของคาราโอเกะให้พนักงานทุกคนปฏิบัติ หากพนักงานคนใดขัดขึ้นกฎระเบียบดังกล่าว ผู้จัดการจะต้องตักเตือน หรือไล่ออกรวมทั้งจะต้องมีหน้าที่จัดรายการโชว์ต่างๆ ในฐานะเป็นผู้ประสานไปยังศิลปิน ดารา นักแสดง ที่จะมาโชว์ตัว และต้องทำหน้าที่ต้อนรับและดูแลความเรียบร้อยของลูกค้าทุกๆ โຕ้ะ

จะเห็นได้ว่าผู้จัดการเป็นบุคคลที่มีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญ ซึ่งพนักงานทุกคนภายในคาราโอเกะจะต้องให้ความเคารพและเชื่อฟัง ผู้จัดการ

รองผู้จัดการมีหน้าที่ที่สำคัญ คือ เป็นผู้ช่วยผู้จัดการในงานทุกๆ ด้านที่ผู้จัดการรับผิดชอบ ไม่ว่าจะเป็นดูแลความเรียบร้อยของคาราโอเกะ ซึ่งส่วนใหญ่รองผู้จัดการจะไปประจำที่คาราโอเกะอีกแห่งหนึ่ง นอกจากนี้รองผู้จัดการยังมีหน้าที่เป็นผู้เช็คเวลาการทำงาน ของพนักงานทุกๆ ตำแหน่ง การคิดเงินค่าคืมของพนักงานต้อนรับ เงินค่าเชียร์แขกของพ็อด และมาม่าซัง ซึ่งหน้าที่ของรองผู้จัดการประการนี้ทำให้รองผู้จัดการค่อนข้างสนิทสนมกับกลุ่มพนักงานแผนกต้อนรับมาก เพราะจะต้องรับฟังปัญหาเกี่ยวกับเงินค่าคืมของพนักงานต้อนรับในทุกๆ ครั้ง รองผู้จัดการเล่าให้ฟังว่า

“การคิดเงินค่าคืม จะคิดโดยตัดเป็น วิก (รอบการจ่ายค่าคืม) วิกละ 15 วัน ดังนั้น พนักงานต้อนรับและ พ็อดที่เกี่ยวกับเงินเดือน) ในการจ่ายเงินทุกๆ ครั้งจะมีปัญหาเกี่ยวกับคืมไม่ตรงกันทุกทีระหว่าง หลักฐานซึ่งเป็นต้นขั้วกับเด็กจะมีอยู่เรื่อยไม่รู้จักหยุดหย่อน พี่เลยใช้วิธีเช็คมันนั่นแหละจะได้ไม่มีปัญหา”

นอกจากงานดังกล่าวแล้ว รองผู้จัดการยังต้องทำงานหน้าที่ผู้จัดการในเวลาที่ไม่อยู่ เพราะฉะนั้นตำแหน่งของผู้จัดการและรองผู้จัดการซึ่งไม่ค่อยแตกต่างกันมากนัก เนื่องจากลักษณะงานเหมือนกัน แต่จะต่างตรงที่อำนาจในการตัดสินใจ ซึ่งผู้จัดการมีอำนาจในจุดนี้มากกว่า

7. แผนกต้อนรับ

แผนกต้อนรับประกอบไปด้วย กลุ่มบุคคล 3 กลุ่มคือ

1. มาม่าซัง
2. พนักงานประชาสัมพันธ์
3. พนักงานต้อนรับ

ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ โดยแยกเป็นกลุ่มบุคคลดังต่อไปนี้

มาม่าซังเปรียบเสมือน “แม่” หรือ “พี่สาวคนโต” หรือ “หัวหน้า” ของแผนกต้อนรับ สำหรับคาราโอเกะแห่งนี้มีมาม่าซังเพียง 1 คน ซึ่งจะต้องเดินไปเดินมาระหว่างคาราโอเกะ 2 แห่ง

บทบาทและหน้าที่ของมาม่าซัง ที่สำคัญคือ การควบคุมดูแล บุคคลในแผนกต้อนรับให้อยู่ในกฎเกณฑ์ของทางร้านอย่างเคร่งครัด นอกจากนั้นมาม่าซังจะมีหน้าที่ฝึกรบมารยาทให้กับพนักงานต้อนรับ เกี่ยวกับการให้บริการกับลูกค้าว่าควรจะต้องทำอย่างไร ซึ่งมาม่าซังเล่าให้ฟังว่า

“พีก็ต้องบอกเด็กว่า ลูกค้าของเราส่วนใหญ่มีลักษณะอย่างไร ซึ่งเด็กบางคนก็รู้ว่าต้องทำอะไร เพราะเคยผ่านงานด้านนี้มาแล้ว แต่บางคนมาใหม่จริงๆ ซึ่งตรงนี้พีค่อนข้างยากหน่อย เพราะเด็กมักจะตื่นๆ พอสมควรพีมักจะสอนเด็กๆว่า พยายามเป็นฝ่ายรุกลูกค้า ไม่ว่า จะจับมือของลูกค้าไว้ หรือ โอบกอดลูกค้า เพราะจะทำให้เราไม่ถูกล้วงเกินมากไป ลูกค้าผู้ชายส่วนใหญ่จะมีมือไว ถ้าไม่จับมือเขาไว้ เขาก็จะชุกชน จับหน้าอกบ้างละ จับก้นบ้างละ บางคนก็ยิ่งกว่านั้น สารพัดมากมาย ดังนั้นการจับมือลูกค้าทำให้เขาไม่สามารถขยับหรือทำอะไรเราได้ การโอบกอดลูกค้าก็เหมือนกัน เพราะบางครั้งเราก็ทำง่ายๆ ไป ไม่กล้าให้จับโน่น และนี่ ลูกค้าก็ชอบแหย่เราก็ต้องทำตัวให้กล้าเข้าไว้ เขาจะได้ไม่แหย่เรา”

นอกจากเรื่องการดูแลเด็กและการอบรมมารยาทของเด็ก ซึ่งเป็นหน้าที่โดยตรงแล้วมามาซัง ยังเหมือนผู้ประสานงานกับผู้จัดการ ในเรื่องของการทำงาน ในแผนกต้อนรับ ดังนั้นเวลาใครมีปัญหาเกี่ยวกับใครในแผนก ถ้าหากกรณีที่มามาไม่สามารถเคลียร์ได้ ก็ต้องให้ผู้จัดการลงมาจัดการ มามาเล่าต่อว่า

“ปัญหาส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาไม่พอใจกันมากกว่า เพราะที่นี่ชอบแบ่งค่ายกัน ฝั่งหนึ่งก็จะนิทาอีกฝั่งหนึ่ง เรื่องแขก เรื่องค่าดื่ม ถ้ารู้ถึงहुกันเข้าก็ค่ากันไม่เห็นหัวเลย พีก็ต้องบอกผู้จัดการให้มาจัดการ”

สำหรับเรื่องลูกค้ามามากี่เล่าว่า “ต้องคอยดูแลลูกค้าทุกโต๊ะ ถ้าหากว่าโต๊ะไหนไม่มีเด็กลง ถ้าพ็อร์ ทำงานอยู่ที่ก็ต้องไปเชียร์เด็กลงให้ หลักในการทำงานของพีก็คือ ต้องจำหน้าลูกค้า จำชื่อลูกค้าให้ได้ทุกคน ซึ่งพีคิดว่าลูกค้าคงดีใจถ้าเราทักทายเรียกชื่อเขาทำตัวสนิทสนมเป็นกันเองกับเขา พีว่าเขาก็ต้องกลับมาอีกครั้ง ลูกค้าของพีไม่มีไม่กลับมาซึ่งตรงนี้ก็ถือเป็นความภูมิใจของพีเล็กๆ เหมือนกัน”

ส่วนบทบาทที่ไม่เปิดเผย แต่เป็นที่รู้กันทั่วไป คือ ในกรณีที่แขกต้องการซื้อบริการทางเพศ (Off) จากพนักงานต้อนรับ ก็จะติดต่อทางมามาซัง ซึ่งจะมีการตกลงราคาไว้เรียบร้อย มามาซังเล่าให้ฟังว่า

“แขกมักติดต่อกับพี แต่บางคนก็ติดต่อกับเด็กเอง ถ้าติดต่อกับพี พีก็จะต้องเรียกเด็กที่ทำออฟมาตกลงกับพีว่าต้องการราคาเท่าใด บางครั้งพีก็จะพาเด็กไปพบแขกและให้เขาตกลงกันเอง ถ้าโอเค ก็ไป ถ้าไม่ก็ไม่เป็นไร เพราะทางร้านไม่ได้บังคับออฟอยู่แล้ว ซึ่งเด็กที่ทำออฟจะมี 2 ประเภท คือ ประเภทเปิด กับปิด พวกเปิดก็จะมีประมาณ 4 – 5 คน ส่วนพวกที่ปิด

แต่เป็นอันรู้กันก็มีหลาย คน มีพวกไม่ได้ทำอยู่ประมาณ 2 – 3 คน แต่ตรงนี้ก็บอกไม่ได้ เหมือนกันเพราะแต่ละคนต่างก็มีลูกค้าประจำซึ่งก็รู้ว่าพวกเขาตกลงกันอย่างไร เพราะเขาไม่ได้เล่าให้ฟัง”

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่ามาฆ่าชิง ถือเป็นบุคคลที่สำคัญสำหรับการตรวจสอบข้อมูลนอก จากนั้นยังเป็นบุคคลสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าไปศึกษาเกี่ยวกับชีวิตและเรื่องราวของสาว คาราโอเกะได้

พนักงานประชาสัมพันธ์ (PR.) หรือบางครั้งอาจเรียกว่า “พนักงานเชียร์แขก” ก็ได้ สำหรับ คาราโอเกะแห่งนี้ (หมายถึงคาราโอเกะทั้ง 2 แห่ง) มีพนักงานประชาสัมพันธ์ 2 คน กล่าวคือ พีอาร์ จะประจำตามคาราโอเกะแห่งละ 1 คน

สำหรับพีอาร์มีบทบาทที่สำคัญ คือ ทำหน้าที่เป็นฝ่ายต้อนรับแขกและเชียร์เด็ก ให้กับแขก นอกจากนั้น พีอาร์ต้องทำหน้าที่ เป็นผู้ช่วยมาฆ่าชิงในเรื่องต่างๆ ซึ่งหน้าที่ส่วนใหญ่ ไม่แตกต่างกันไป จากมาฆ่าชิงมากนัก พีอาร์เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“หน้าที่ของพีอาร์ที่สำคัญ คือต้องต้อนรับแขกอยู่ส่วนหน้าหรือบางที่ต้องชวนแขกเข้า ร้านให้ได้ ในกรณีที่แขกลังเล บ่อยครั้งจะต้องใช้การเชิญชวนแขกส่วนใหญ่ที่จะใช้วิธีการ โฆษณาว่าร้านเรามีอะไรบ้าง เช่น เรื่องสนนราคาต่างๆ และที่สำคัญคือเรื่อง “เด็ก” ว่าเป็น อย่างไรกันบ้าง ถ้าแขกตกลงใจจะมาที่นี่ พีอาร์ก็ต้องคอยเทคแคร์พาแขกไปนั่งตามโต๊ะ แล้วก็ สนทนาพูดคุย พร้อมทั้งรับ ออร์เดอร์ในกรณีที่เด็กเสิร์ฟไม่สามารถทำหน้าที่ได้ในขณะนั้น ได้ นอกจากจะรับ ออร์เดอร์แล้ว พีอาร์ต้อง “เชียร์เด็ก” ของเราให้ได้ บางครั้งถ้าหากลูกค้าไม่สนใจหรือยังไม่ต้องการในเวลานี้ พีอาร์ก็ต้องหมั่นเข้ามาถามว่าต้องการ “เด็ก” หรือไม่ มีบางราย รอบแรกยังไม่ต้องการ แต่พอมีน ได้ที่ ก็จะเรียกพีอาร์ไปตามเด็กมานั่งเป็นเพื่อนหรือ บางทีก็จะ ออกไปเรียกเองในกรณีไม่พอใจ “เด็ก” ที่พีอาร์เรียกมาให้”

ผู้วิจัยถามต่อว่า วิธีการเลือกเด็ก จะเลือกอย่างไร ซึ่งในประเด็นดังกล่าวพีอาร์ เล่าให้ฟังว่า

“การเชียร์เด็กของพีอาร์จะมี 2 กรณี คือ ถ้าพีอาร์เชียร์เด็กได้ พีอาร์ก็จะเรียกเด็กมาตามคิวที่ลง เวลาไว้ ซึ่งอันนี้เป็นวิธปฏิบัติโดยทั่วๆ ไป ส่วนอีกวิธีหนึ่งคือ เมื่อพีอาร์เชียร์เด็กแล้วแต่แขกไม่ ต้องการหรือแขกอยากจะทำเลือกเอง พีอาร์ไม่มีสิทธิ์อะไรก็ต้องให้แขกออกไปเลือกเด็ก บางครั้ง

ต้องบอก”สรรพคุณของเด็ก” กับแขกต้องการเด็กประเภท “ใจถึง” กล่าวคือ กล้าทำหลายๆ อย่างกับแขก อาทิ ให้จับหน้าอก จับสะโพก หรือแม้กระทั่งเปลื้องผ้า”

บางกรณีพ็อร์ เล่าให้ฟังว่า แขกบางคนมักถามพนักงานประชาสัมพันธ์ ตั้งแต่เริ่มเข้ามาว่ามีเด็กทำออฟ หรือไม่ ซึ่งพนักงานประชาสัมพันธ์ ก็จะเป็นบุคคลอีก คนหนึ่งที่ต้องรู้ว่าใครทำออฟหรือไม่อย่างไร

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าไม่ว่าจะเป็นมาฆ่าสังหรือพนักงานประชาสัมพันธ์จะเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับสาวคาราโอเกะอย่างใกล้ชิด ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกที่สวมบทบาทของพ็อร์ ในการทำการวิจัยในครั้งนี้

พนักงานต้อนรับ หรือที่เรารู้จักกันทั่วไปว่า “สาวคาราโอเกะ” หรือ “เด็กนั่งคริงค์” มีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญ คือ เป็นกลุ่มบุคคลที่จะต้องอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ให้กับลูกค้าไม่ว่าจะเป็น การนั่งเป็นเพื่อนคุยภายใต้กิริยาที่ต้องเอาอกเอาใจ การช่วยอำนวยความสะดวกในด้านอาหารและเครื่องดื่ม รวมถึงการยินยอมให้ลูกค้ากระทำการบนร่างกายไม่ว่าจะเป็นการยินยอมที่จะให้ลูกค้ากอด หอม จูบ จับหน้าอก และส่วนอื่น ลวก และล้างบนร่างกาย หรือแม้กระทั่งลูกกลมไปสู่การค้าประเวณี

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าบทบาทของพนักงานต้อนรับ หรือ สาวคาราโอเกะนั้น อาจแบ่งเป็น 2 บทบาทด้วยกัน กล่าวคือ

1. บทบาทเปิด
2. บทบาทปิด

บทบาทเปิด หมายถึง บทบาทและหน้าที่ทั่วไปๆ ของสาวคาราโอเกะ เช่น การอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ เช่น อาหารและเครื่องดื่ม รวมถึงตลอดถึงการบริการในด้านต่างๆ ตามที่ลูกค้าต้องการหรือร้องขอ ซึ่งอาจรวมไปถึงการกอด หอม จูบ ฯลฯ

ซึ่งในกรณี “บทบาทเปิด” ดังกล่าว มีผลทำให้ “พนักงานต้อนรับ” หรือ “สาวคาราโอเกะ” ของคาราโอเกะ แห่งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ที่แตกต่างกันดังต่อไปนี้

1. สาวคาราโอเกะที่ค้าประเวณีแอบแฝง
2. สาวคาราโอเกะที่มีได้มีการค้าประเวณี

การแบ่งสาวคาราโอเกะออกเป็น 2 ลักษณะดังกล่าวบางครั้งไม่อาจแบ่งได้อย่างชัดเจน เนื่องจากยังมีปัจจัยหลายๆ ประการทำให้ลักษณะของสาวคาราโอเกะ ยังไม่ชัดเจน อาทิ ปัจจัยเกี่ยวกับลูกค้าประจำ ซึ่งสาวคาราโอเกะมักจะมีลูกค้าประจำของตัวเอง สาวคาราโอเกะบางคนมองว่าการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าประจำไม่ใช่การค้าประเวณี ดังเช่น

“ลูกค้าประจำของพี่คนนี่ (บอกชื่อลูกค้า) พี่ไม่ถือว่าพี่ถูกออฟ ไปนะ เพราะพี่กับเขาก็คบหากันเป็นแฟน เพราะฉะนั้นเวลาเรามีอะไรกับเขา มันย่อมแตกต่างกับเวลาที่พี่มีอะไรกับลูกค้าอื่นๆ ซึ่งผู้วิจัยถามต่อไปว่า ความแตกต่างดังกล่าวคืออะไร ก็ได้ความว่า “ความแตกต่างที่ว่าก็คือเรื่อง “เงิน” และ “ความรู้สึก” สาวคาราโอเกะเล่าต่อไปว่า “เวลาที่ไปกับลูกค้าประจำบางครั้งพี่ก็ได้เงินบางครั้งพี่ก็ไม่ได้เงิน เพราะว่าพี่จะได้เงินจากลูกค้าประจำเป็นเงินก้อน บางครั้งก็ได้แบบรายเดือน รายอาทิตย์แล้วแต่ นอกจากนั้นที่ไม่คิดว่าเวลาที่ได้เงินจากลูกค้าประจำถือเป็นค่าออฟ เพราะพี่กับเขาก็เหมือนเป็นแฟน ซึ่งแฟนก็คือคนรัก ดังนั้นความรู้สึกที่แสดงออกเวลามีอะไรกันมันต่างจากคนอื่นๆ แน่นอน พี่ทำทุกอย่างให้เลย แต่บางคนพี่ก็เลือกจะทำบางอย่างเท่านั้น”

จากเรื่องเล่าดังกล่าวจะเห็นได้ว่า บทบาทของสาวคาราโอเกะบางครั้งไม่สามารถแยกออกจากกัน ได้ชัดเจนสำหรับบางคน แต่บางคนก็สามารถแยกออกได้ชัดเจน เช่น

“ที่มาทำงานที่นี่ แฟนก็มารับมาส่ง เวลาจะมีคนมาออฟ เราก็ปฏิเสธ เพราะการที่เรามาทำงานที่นี่ก็เพื่อช่วยเหลือจุนเจือครอบครัว พี่ไม่ได้ต้องการไปกับแขก พี่ทำหน้าที่แคในคาราโอเกะเท่านั้น อีกไม่นานก็คงออกแล้วว่าจะไปขายของ ตอนนี้ขอเก็บตั้งค้ก่อนสงสารแฟนกับลูก” หรือบางคนก็เล่าให้ฟังว่า “พี่มาทำงานที่นี่ก็ตั้งใจทำออฟ ด้วย ส่วนใหญ่พี่จะไปกับลูกค้าประจำ เพราะเรารู้กันว่าเป็นอย่างไร เดือนๆก็ทำออฟประมาณ 2 – 3 ครั้ง บางครั้งก็ไปกับหน้าใหม่ไม่แน่ใจเรื่องเงินทอง เมื่อวานไปกับแขกหน้าใหม่ ดีที่ไหวตัวทันยังเอามาได้ 500 เป็นค่าเสียเวลา เพราะเขาไม่มีเงินค่าโรงแรมและค่าตัว”

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าการที่พนักงานต้อนรับหรือสาวคาราโอเกะมีบทบาทที่ต่างกันมีผลต่อ ลักษณะการทำงานและรายได้ ซึ่งในที่นี้ขอกกล่าวโดยแยกประเด็นดังต่อไปนี้

สำหรับสาวคาราโอเกะที่มีได้แอบแฝงค้าประเวณี มีหน้าที่โดยทั่วไปคือ คอยอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ แก่ลูกค้า อาทิ กรณีพนักงานต้อนรับหรือสาวคาราโอเกะที่ประจำที่ผับ หากลูกค้าเลือกนั่งที่ผับ ก็ต้องคอยดูแลเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม ตลอดจนสิ่งที่ลูกค้าต้องการ บางครั้งต้องทำหน้าที่รับออร์เดอร์อาหาร ด้วย นอกจากนี้ หน้าที่ที่พนักงานจะต้องปฏิบัติตามกฎของคาราโอเกะคือ "จะต้องเชียร์ให้ลูกค้าสมัครเป็นสมาชิก และพยายามโน้มน้าวใจลูกค้าให้กลายเป็นแขกประจำของตนเอง โดยวิธีการใดก็ได้ที่พนักงานต้อนรับหรือสาวคาราโอเกะเห็นสมควร ดังนั้น เราจะพบการกระทำ อาทิ การกอด ออกอ้อน ประเล้าประโลม การหอม จูบ หรือยินยอมให้กระทำบนเนื้อตัวร่างกายประการอื่นๆ อยู่เสมอ ซึ่งเหล่านี้ คือส่วนหนึ่งของการทำงานในหน้าที่พนักงานต้อนรับ ซึ่งบุคคลใดก็ตามที่ทำให้ลูกค้าไม่พอใจ ไม่ว่าจะเป็นการขัดขืนหรือต่อต้าน ในกรณีใดก็ตาม ทำให้พนักงานต้อนรับหรือสาวคาราโอเกะคนนั้นๆ ถูกฉกเดือน ถ้าเป็นขั้นร้ายแรงก็คือให้ออก จึงไม่แปลกอะไรถ้าเราพบสาวคาราโอเกะใช้กิริยาช่วยวนต่อลูกค้าเสมอซึ่งสาวคาราโอเกะบางคนเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“หนูต้องคอยเอาอกเอาใจแขก บางคนก็สุภาพ บางคนก็ “หน้าม้อ” บางคนตอนไม่เมาก็ดี แต่พอเมาแล้วหยาบคาย เราต้องเอาอกเอาใจแขกทุกๆ คน บางครั้ง หนูก็ต้องกอดเขาบ้าง หรือให้เขากอดบ้าง ตามสถานการณ์ บางทีเขาก็จับหน้าอก บางทีก็จับก้น แล้วแต่สไตล์ของลูกค้าแต่ละคนว่าชอบจับตรงไหน เราก็ต้องคอยปกป้องตัวเราเอง บางทีก็ต้องแก้มองออกอ้อนหรือจับมือเขาเพราะมาม่าบอกว่าจะช่วยเราได้มากเลย และก็ป็นจริงด้วยถ้าเราจับมือเขาไว้ เขาก็ทำอะไรเราไม่ได้ “ บางคนก็เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า “แขกบางรายชอบลวนลาม สกปรก ถ้าหนูทนไม่ได้หนูก็จะขอสต๊อป (Stop) ดื่มน้ำก่อนที่เขาจะสต๊อป ดื่มน้ำ เพราะถ้าเขาสต๊อป ดื่มน้ำ มาม่าก็ว่าเราดูแลไม่ดี มีผลกับเรานะ ถ้าเราสต๊อป ดื่มน้ำเองมัน หมายถึงสุดจะทนแล้วทำนองเนี่ย แต่หนูสต๊อป ดื่มน้ำเองไม่บ่อยหรือกเว้นแต่เจอลูกค้าสกปรกนั่นแหละ”

ส่วนสาวคาราโอเกะที่แอบแฝงค้าประเวณีก็มีหน้าที่เช่นเดียวกันกับสาวคาราโอเกะที่ไม่ได้ค้าประเวณี แต่จะมีหน้าที่บางประการแตกต่างกันไป ในเวลาที่ตนจะต้องทำออฟ กล่าวคือ

ในกรณีที่สาวคาราโอเกะต้องทำออฟ จะต้องมีการติดต่อ ซึ่งอาจจะติดต่อกับเจ้าตัวโดยตรงหรือติดต่อผ่านมาม่าซัง หรือ พี่อาร์ แล้วแต่กรณี ซึ่งการติดต่อดังกล่าว จะต้องมีการตกลงราคาไว้เรียบร้อยแล้ว (รายละเอียดจะกล่าวในเรื่องของรายได้) เมื่อทั้งสองฝ่ายตกลงก็อาจจ่ายเงิน ก่อนหรือหลังแล้วแต่เงื่อนไขที่ตกลงกัน หลังจากนั้นก็ไปตามโรงแรมต่างๆ เนื่องจากที่คาราโอเกะไม่มีห้องสำหรับกรณีดังกล่าว เพราะคาราโอเกะไม่มีนโยบายให้พนักงานค้าประเวณีในสถานที่ทำงาน สาวคาราโอเกะคนหนึ่ง เล่าให้ผู้วิจัยฟังถึงการค้าประเวณีว่า

“พี่ก็ต้องพาแขกและตัวพี่ไปอาบน้ำด้วยกันก่อน เพราะจะได้สร้างอารมณ์และทำความสะอาดร่างกายด้วย และพี่ก็ต้องเป็นฝ่ายเริ่มก่อนโดย “เส้าโลม” ให้แขกเกิดอารมณ์ทางเพศแต่จริงๆ แล้วแขกก็เกิดอารมณ์ตั้งแต่อาบน้ำแล้ว หลังจากนั้นเราก็มีอะไรกันซึ่งพี่ก็ต้องมีวิธีการต่างๆ เพื่อให้แขกรู้ว่าพี่มีความสุขหรือมีอารมณ์ เช่นทำเสียงร้องบ้าง แต่ก็ร้องไปอย่างนั้น บางทีก็ต้องดูคนมแขกบ้าง เลียบ้าง บางคนก็ต้องการให้เราโม่ค (Smoke) พี่ก็ต้องดูว่าแขกเรานี้สกปรกหรือเปล่า ถ้าไม่เราก็อาจต้องโม่คให้เขาจะได้เสร็จไวไว แต่พี่ก็ไม่อยากจะโม่คหรือเพราะเขาไม่ใช่แฟนพี่ ถ้าถามพี่มีความรู้สึกอะไรไหมก็เฉยๆ ไม่รู้สึกอะไรทำๆไปอย่างนั้น อยากให้แขกเสร็จไวไวจะได้กลับ ทุกครั้งถ้าพี่โม่คพี่ก็แทบอาเจียนเลย แต่ทำอย่างไรได้ถ้าแขกคิดเราก็จะเรียกเรามาอีก ก็ได้เงินอีกมันก็ยังดีกว่าไม่มีแขก เงินก็ไม่มี” บางคนก็เล่าว่า “เวลาไปกับแขก บางทีก็ต้องเลือกแขกหน่อยว่าเป็นอย่างไรต้องดูว่ามีเงินจริงหรือเปล่า เพราะบางทีไปแล้วไม่ได้เงิน ถูกหลอกกินไข่แดงฟรีก็มี พี่เจอ 2 – 3 รายแล้วเข็ดเลย แต่แขกบางคนจ่ายดีแต่มันก็เอาเราหลายครั้งเพื่อจะได้คุ้ม คุชิกว่าจะได้เงินก็แทบแยเหมือนกัน”

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสาวคาราโอเกะแต่ละคนย่อมมีลักษณะของการทำหน้าที่ต่างๆ กันไปขึ้นอยู่กับ “ประเภทของสาวคาราโอเกะ” ว่าจัดอยู่ในประเภทใด

รายได้ของสาวคาราโอเกะอาจแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะกล่าวคือ

- รายได้ปกติ
- รายได้พิเศษ

รายได้ปกติ หมายถึง รายได้ที่ได้จากการทำงานซึ่งคาราโอเกะแห่งนี้ไม่มีนโยบายเกี่ยวกับเงินเดือน ดังนั้นสาวคาราโอเกะได้จากการนั่งตรงกับแขกมากน้อยแตกต่างกันไปแล้วแต่ว่าใครมีแขกมากน้อยกว่ากัน ดังนั้นในกรณีรายได้ปกติจะเห็นได้ว่า “ลูกค้า” เป็นตัวแปรสำคัญที่กำหนดรายได้ของสาวคาราโอเกะ ในกรณีที่สาวคาราโอเกะทำคิมถึงเป้าที่บริษัทตั้งไว้ โดยปกติทางบริษัทตั้งเป้ายอดคิมของสาวคาราโอเกะไว้ว่า “ถ้าหากสาวคาราโอเกะคนใดทำคิมได้ 100 คิมต่อวีค (Week) ก็จะได้เงินพิเศษจากบริษัทเป็นจำนวน 2,000 บาท และจะได้อีก 1,000 บาท เมื่อสาวคาราโอเกะทำคิมได้ 180 คิมต่อวีค (Week) นอกจากเงินพิเศษดังที่ได้กล่าวมานี้ “รายได้จากการค้าประเวณี” ก็ถือเป็นรายได้พิเศษเช่นเดียวกัน

รายได้ปกติจากค่าคิม ทางคาราโอเกะจะจ่ายค่าคิมให้กับสาวคาราโอเกะดังนี้

ค่าดืม สำหรับคาราโอเกะแห่งนี้แบ่งค่าดืมออกเป็น 2 ลักษณะ กล่าวคือ

- ค่าดืมปกติ
- ค่าดืมพิเศษ

ดืมปกติ หมายถึง สาวคาราโอเกะจะต้องดืมเครื่องดืมประเภท น้ำอัดลม น้ำผลไม้ และ เหล้า (บรันดี) ซึ่งจะมีอัตราค่าบริการ 150 บาท ต่อ 1 ดืม

ดืมพิเศษ หมายถึง สาวคาราโอเกะสามารถเลือกดืมเครื่องดืมประเภทเบียร์ หรือ คอกเทล ได้ ซึ่งจะมีอัตราค่าบริการ 180 บาท ต่อ 1 ดืม

สำหรับรายได้ของสาวคาราโอเกะทั้งหมดจะได้มาจากค่าดืมแต่ละชนิดซึ่งทางบริษัทได้คิด ส่วนแบ่งระหว่างบริษัท สาวคาราโอเกะ และมาม่าซัง หรือฟิอาร์ ในอัตราดังต่อไปนี้

ค่าดืมปกติ จะหักให้กับบริษัทดืมละ 20 บาท ส่วนดืมพิเศษหักให้กับบริษัทดืมละ 30 บาท ในขณะที่มาม่าซังหรือฟิอาร์ จะได้เงินจากการเชียร์เด็ก กรณีดืมปกติเป็นเงิน 50 บาท ต่อ 1 ดืม ดืมพิเศษเป็นเงิน 60 บาท ต่อ 1 ดืม และสาวคาราโอเกะจะได้เงินจากค่าดืมปกติ 80 บาท ดืมพิเศษ 90 บาท

ในการจ่ายเงินค่าดืมสาวคาราโอเกะจะมีหลักฐานในการคิดค่าดืม ซึ่งดูจากใบเสร็จที่มีทั้งสิ้น 4 ส่วนใน 1 ใบซึ่งจะเก็บเป็นหลักฐานในแผนกต่างๆดังต่อไปนี้

1. แผนกแคชเชียร์ 3 ส่วน
2. แผนกบาร์น้ำ (แผนกเครื่องดืม) 1 ส่วน

ภายในใบเสร็จจะประกอบไปด้วยสาระสำคัญดังต่อไปนี้

- วัน เดือน ปี
- ชื่อเด็ก
- เวลาที่เด็กลงดืม
- ชื่อมาม่าซังหรือฟิอาร์ ที่เชียร์เด็ก

ในการคิดค่าดืมจะสตาร์ท (Start) ที่ 2 ดืม กล่าวคือ ถ้าเด็กคนใดลงดืมก็จะได้ดืมทันที 2 ดืมในบางกรณีเด็กมีลูกค้างองไว้ มาม่าก็จะเริ่มรัน (Run) ดืมให้เด็กจนกว่าแขกจะมา ซึ่งในเวลาที่แขกดืมถ้าเด็กคนใดเด็กคนนั้นไม่สามารถจะไปดืมกับแขกคนอื่นฯซึ่งถือเป็นวิธปฏิบัติทุกๆไป แต่

ในบางครั้งหากแขกที่จองเด็กไว้ยังไม่มาในเวลาที่แขกกำหนดไว้ มาม่าอาจให้เด็กไปนั่งกับแขกคนอื่นก่อนได้จนกว่าแขกที่จองไว้จะมา หรือในกรณีที่ไม่มีเด็กเหลืออยู่และแขกก็ยังไม่มาหรือยังไม่ถึงเวลาที่แขกนัด ถ้ามาม่าเห็นสมควรก็อาจให้เด็กไปนั่งคิมกับแขกคนอื่นก่อนได้

บางกรณีแขกอาจจะขอซื้อคิมเด็ก วิธีการซื้อคิมแขกจะต้องซื้อคิมทั้งหมด 10 คิม การซื้อคิมอาจทำได้หลายกรณี เช่น

- การซื้อคิมตั้งแต่เริ่มงาน-เลิกงาน ซึ่งกรณีดังกล่าวเด็กไม่จำเป็นต้องมาทำงานในวันนั้น เด็กอาจจะไปกับแขกซึ่งอาจรวมถึงการค่าประเมินด้วย
- การซื้อคิมในเวลาทำงาน เด็กต้องมาทำงานและหลังจากที่แขกซื้อคิมเด็กก็สามารถไปกับแขกได้ กรณีนี้เป็นเช่นเดียวกับกรณีแรกกล่าวคืออาจรวมไปถึงการค่าประเมินด้วย

แต่โดยทั่วไป การซื้อคิมในช่วงเวลาทำงานของเด็กอาจไม่พบมากนักเพราะส่วนใหญ่แขกมักจะรอให้เลิกงาน ในกรณีที่แขกมาใกล้เวลาเลิกงานและอาจออฟ (Off) เด็กไป เว้นแต่กรณีที่แขกมาในช่วงเริ่มงานอาจซื้อคิมจากเด็กเลยก็ได้ ตรงนี้มาม่าขังเล่าให้ฟังว่า

“ ลูกค้าค่อนข้างฉลาด เขามักจะคิดถึงผลได้-ผลเสียของเขาก่อนเสมอว่าควรจะต้องสนใจซื้อคิมเด็กไหม “

รายได้พิเศษแยกเป็น 2 ส่วนด้วยกัน คือ

1. รายได้พิเศษที่ได้จากการปฏิบัติหน้าที่ของสาวคาราโอเกะ ไม่ว่าจะได้จากลูกค้าในรูปของเงินพิเศษ(Tip) หรือได้จากคาราโอเกะ ในลักษณะของรางวัลในกรณีที่ทำยอดคิมถึงเป้าที่กำหนด
2. รายได้จากการค่าประเมิน

สำหรับรายได้พิเศษที่ได้จากคาราโอเกะหรือลูกค้า โดยเฉพาะกรณีรายได้พิเศษจากคาราโอเกะเด็กจะได้ก็ต่อเมื่อทำยอดคิมถึง 100 คิมภายใน 1 วิก ก็จะได้รับเงินพิเศษเป็นจำนวน 2,000 บาท และจะได้เงิน 3,000 บาทเมื่อทำยอดคิมได้ถึง 180 คิมต่อวิก ซึ่งเป็นกรณีที่ค่อนข้างชัดเจนในเรื่องข้อตกลงดังกล่าว ส่วนรายได้พิเศษจากแขกไม่ค่อยมีความชัดเจนนักทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความ

พอใจของแขกว่าจะให้เงินพิเศษต่อเด็กหรือไม่และจะให้ในจำนวนเท่าใด แต่จากการสัมภาษณ์เด็กหลายคนเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“เวลาแขกจะให้ทิป นั้นต้องดูจากท่าทางของแขก ถ้าแขกมีระดับหน่อยอย่างนี้(เอ่ยชื่อ)ก็จะตกราวๆ 500-1,000บาท แต่ถ้าเป็นแขกระดับกลางก็จะอยู่ในช่วง 200-500บาท ถ้าแขกที่ดูแล้วไม่ค่อยมีฐานะก็ไม่ค่อยได้สักเท่าไรหรือต้องอาศัยเวลาเมาก็อาจจะขอได้บ้าง บางครั้งอาจได้เยอะกว่าแขกมีระดับแต่ต้องเป็นเวลาเมเท่านั้น”

ส่วนรายได้พิเศษที่ได้จากการค้าประเวณีของเด็กแต่ละคน อาจมีความแตกต่างกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การตกลงระหว่าง 2 ฝ่าย แต่โดยส่วนใหญ่เด็กจะได้ค่าตัวโดยคิดจากอัตราดังต่อไปนี้

- กรณีการค้าประเวณีที่มีได้มีการซื้อดื่ม ค่าตัวของเด็กจะอยู่ในระดับ 2,500-4,000 บาททั้งนี้ขึ้นอยู่กับเด็กว่าจะเรียกเท่าไร ในราคาดังกล่าวไม่รวมค่าโรงแรม

- กรณีการค้าประเวณี โดยมีการซื้อดื่มมาก่อน ค่าตัวของเด็กจะอยู่ในระดับ 1,000-2,500บาท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเด็กว่าจะเรียกเท่าไร ในราคาดังกล่าวไม่รวมค่าโรงแรมเช่นเดียวกับกรณีแรก เด็กบางคนเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“เวลาหนูจะไปกับแขก หนูค่อนข้างเลือกแขกพอสมควร ถ้าดูแล้วแขกไม่มีเงินก็จะไม่ไป วิธีการป้องกันก็คือ ต้องเรียกเงินจากแขกเลย พร้อมทั้งต้องเรียกเงินค่าโรงแรมด้วย ไม่งั้นหนูก็แยะเหมือนกันถ้าต้องออกค่าโรงแรมเอง “

บางคนเล่าให้ฟังว่า “ ค่าตัวของพี่อยู่ในระดับ 2,000 - 2,500 บาท พี่ไม่ค่อยจะเรียกมากเพราะไม่สวยมีหลายครั้งเหมือนกันที่อาจได้ไม่ถึงตามที่เรียกไว้ บางทียังถูกกินไข่แดงฟรีเลย ซึ่งเรื่องการถูกชักดาบเกิดกับพี่บ่อยเหมือนกันเวลาถูกค้ามากับเราแล้วหนีนี่ก็มีหลายราย ส่วนใหญ่มักจะเกิดขึ้นเวลาที่เมามากๆ บางคนก็ค่าโรงแรมไม่พอ พี่ก็หยวนให้ออกเองเป็นบางครั้งเหมือนกัน เวลาดูแขกก็จะเลือกบ้างแต่ไม่อยากจะเลือกมาก เดียวจะไม่ได้เงิน”

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า รายได้จากการค้าประเวณีของสาวคาราโอเกะถือเป็นรายได้หลักที่สำคัญที่จะเป็นส่วนจูงใจให้สาวคาราโอเกะตัดสินใจค้าประเวณีต่อไป

การแต่งกายของสาวคาราโอเกะในที่ต่างๆจะมีความแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายของบริษัท แต่สำหรับคาราโอเกะแห่งนี้สาวคาราโอเกะจะมีวิธีการแต่งกายโดยกำหนดตามวันต่างๆ ดังต่อไปนี้

วันจันทร์-วันอังคาร สาวคาราโอเกะจะแต่งกายด้วยชุดฟอร์มของบริษัท ซึ่งเป็นชุดราตรียาวสีแดงที่มีการออกแบบโดยเน้นส่วนบนเป็นชุดแบบเสื้อสายเดี่ยวเปิดไหล่และเน้นให้เห็นเนินหน้าอก เพื่อให้รู้สึกว่าคุณมีหน้าอก ในส่วนของตัวกระโปรงแม้ว่าจะเป็นชุดราตรียาวก็ตามแต่การออกแบบก็จะผ่าข้างไปจนถึงขาอ่อน เด็กเล่าให้ฟังว่าชุดฟอร์มสีแดงมักจะเน้นให้เห็นสัดส่วนและรูปร่างของผู้ใส่และยังเป็นชุดที่เอื้อต่อการลวนลามของแขกอย่างมาก แขกสามารถจับหน้าอก จับก้นหรือในส่วนต่างๆของร่างกายได้โดยง่าย

วันพุธ-วันพฤหัสบดี สาวคาราโอเกะจะแต่งกายด้วยชุดฟอร์มของบริษัทเช่นกันแต่เป็นชุดราตรียาวสีตะกั่วสลับดำ มีการออกแบบคล้ายกับชุดราตรียาวสีแดง คือ เน้นในส่วนของหน้าอกและกระโปรงผ่าหลังจนถึงเกือบถึงสะโพกกลาง และออกแบบโดยเปิดให้เห็นแผ่นหลัง มีเชือกสองเส้นผูกไว้เป็นรูปกากบาทแต่ก็ไม่รัดกุมมากนัก กล่าวคือ ถ้าแขกกระตุกเชือกก็อาจทำให้เสื้อหลุดลงมาได้ เด็กหลายคนก็เคยโดนกระตุกเชือกบ่อยครั้ง

วันศุกร์ - วันอาทิตย์ สาวคาราโอเกะจะแต่งกายด้วยชุดไปรเวต แต่ต้องเป็นชุดที่เรียบร้อยหรือเป็นชุดราตรี โดยส่วนใหญ่เด็กมักจะเลือกใส่เสื้อผ้าที่ค่อนข้างเน้นรูปร่างและช่วยวนอารมณ์ทางเพศโดยเฉพาะเสื้อสายเดี่ยวและเสื้อเกาะอกซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน การแต่งกายในวันศุกร์ - วันอาทิตย์ แม้ว่าจะเปิดโอกาสให้เด็กได้ใส่ชุดตามใจชอบ แต่เด็กหลายคนกลับมองว่าการแต่งกายโดยชุดไปรเวตทำให้เด็กยุ่งยากและสิ้นเปลืองในการหาเสื้อผ้า เพราะแต่ละคนจะต้องแข่งขันกันแต่งตัวเพื่อให้ตนดูดีกว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆอยู่เสมอ

ระเบียบกฎเกณฑ์ที่สำคัญในองค์กร

ในเรื่องของกฎเกณฑ์ที่สำคัญภายในองค์กรมีข้อที่น่าพิจารณาโดยแบ่งออกเป็น 2 ประการที่สำคัญด้วยกัน คือ

1. กฎเกณฑ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษร
2. กฎเกณฑ์ที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร

สำหรับกฎเกณฑ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษร หมายถึง กฎเกณฑ์ที่พนักงานของคาราโอเกะทุกคนจะต้องปฏิบัติตามประกาศของทางร้านในเรื่องต่างๆซึ่งอาจแบ่งออกเป็น สิ่งที่ต้องปฏิบัติ กับ สิ่งที่ไม่ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

สิ่งที่พนักงานต้องปฏิบัติ (ข้อปฏิบัติ) ได้แก่

1. พนักงานต้องไม่ประพฤติตนไปในทางซึ่งจะนำความเสื่อมเสียชื่อเสียงสู่หมู่คณะหรือ บริษัท รวมทั้งกระทำการใดใด อันไม่สมควรที่สุภาพชนพึงปฏิบัติ เช่น ประพฤติชั่วช้าจนเป็นที่พึงรังเกียจของสังคม ประพฤติตนเป็นอันธพาล หรือเสเพล มีหนี้สินรุงรัง หมกมุ่นในการพนัน เสพเครื่องคองของเมาจนไม่สามารถครองสติได้ หรือกระทำการใดใดอันก่อให้เกิดความเสื่อมเสียในด้านศีลธรรมอันดี ฯลฯ
2. พนักงานต้องให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกต่อเพื่อนร่วมงาน
3. พนักงานต้องไม่ได้เถียงหรือพุดจาประชดประชัน หรือแสดงวาทะ กิริยามารยาทที่ไม่สุภาพ หรือดูหมิ่นเหยียดหยามต่อเพื่อนร่วมงาน รวมทั้งไม่แพร่ข่าวอгуศลให้ร้ายเพื่อนร่วมงานหรือกระทำการอื่นใด อันจะก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่พนักงาน
4. พนักงานต้องไม่ขี้ดเขียน หรือกระทำการอื่นใดอันเป็นการหยาบคาย ก้าวร้าว หรือดูหมิ่นบุคคลใดในสถานที่ทำงานของบริษัท หรือในสถานที่อยู่ในความรับผิดชอบของบริษัท หรือในสถานที่จัดกิจกรรมของบริษัท
5. พนักงานต้องไม่ช่วยเหลือ สนับสนุน ชักจูง รู้เห็นเป็นใจ หรือเพิกเฉยต่อการกระทำผิดของพนักงานผู้อื่น หรือบุคคลภายนอก
6. พนักงานต้องไม่ละทิ้งหน้าที่ ขาดงาน หรือหยุดงานโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมาทำงานสายบ่อยครั้ง หรือออกจากสถานที่ทำงานในเวลาทำงาน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา
7. พนักงานต้องเข้าทำงาน และเลิกงานตามระเบียบที่บริษัทกำหนดอย่างเคร่งครัด
8. พนักงานต้องช่วยกันดูแลรักษาความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในบริเวณบริษัท รวมทั้งช่วยกันรักษาเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการทำงานให้อยู่ในสภาพที่พร้อม และเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่เสมอ
9. พนักงานต้องช่วยกันประหยัดวัสดุ อุปกรณ์ และพลังงานต่างๆของบริษัท
10. พนักงานต้องไม่ใช้เวลาในการทำงานของบริษัทไปประกอบธุรกิจส่วนตัว
11. พนักงานทุกคนต้องทำงานด้วยความเต็มใจ มีความสามัคคี และให้ความช่วยเหลือร่วมมือประสานกัน สลอลจนไม่ก้าวก่ายหรือเข้าไปในหน่วยงานอื่นๆ เว้นแต่จะเข้าไปเพื่อติดต่อธุระเกี่ยวกับงานของบริษัท

12. พนักงานต้องอุทิศเวลาทำงานให้กับบริษัท นอกเหนือจากเวลาทำงานตามหน้าที่ปกติตามความจำเป็น และสมควรแก่หน้าที่การงานที่รับผิดชอบ รวมทั้งต้องช่วยเหลือปฏิบัติงานพิเศษของกิจการให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
13. พนักงานต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอย่างเคร่งครัด
14. พนักงานต้องไม่รายงานแจ้งข้อความหรือแสดงหลักฐาน เอกสารอันเป็นเท็จแก่ผู้บังคับบัญชา หรือบุคคลอื่น
15. พนักงานต้องไม่ขัดขวาง หรือกระทำการอื่นใดอันเป็นการขัดขวางการปฏิบัติงานของผู้มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายจากบริษัท
16. พนักงานต้องให้ความร่วมมือในการป้องกัน และช่วยเหลือในกรณีเกิดอัคคีภัย โจรกรรม หรือภัยวิบัติอย่างอื่นที่จะนำมาซึ่งความสูญเสียต่อทรัพย์สินของบริษัท

สิ่งที่ห้ามพนักงานไม่ให้ปฏิบัติ (ข้อห้าม) ได้แก่

1. ห้ามพนักงานเล่น หยอกล้อ ส่งเสียงดังหรือกระทำการใดอันเป็นการรบกวนแก่ผู้อื่นในสถานที่ทำงาน
2. ห้ามพนักงานนอนหลับในระหว่างเวลาทำงาน
3. ห้ามพนักงานลักขโมย ยักยอก หยิบฉวยทรัพย์สินของบริษัท หรือขโมยทรัพย์สินของผู้อื่น
4. ห้ามพนักงานทำลาย ชุบขีด เขียนภาพ หรือทำให้เกิดข้อความต่างๆตลอดจนทำความสกปรกบนฝาผนัง ห้องน้ำ วัสดุอุปกรณ์ และทรัพย์สินต่างๆของบริษัท
5. ห้ามพนักงานมีหนังสือเวียน ปิดประกาศ แจกเอกสาร หรือสิ่งตีพิมพ์อันจะนำมาซึ่งความวุ่นวาย หรือความไม่สงบในบริษัท โดยไม่ได้รับอนุญาตจากบริษัท
6. ห้ามเล่นการพนัน หรือร่วมอยู่ในวงการพนันในบริเวณบริษัท
7. ห้ามพนักงานชูด ชิด ลบ ฆ่า ต่อเติม แก้ไข เคลื่อนย้าย หรือทำลายประกาศคำสั่งต่างๆของบริษัท หรือของผู้อื่นซึ่งได้รับอนุญาตให้ตีพิมพ์ประกาศภายในบริษัท
8. ห้ามพนักงานลงบันทึกเวลาการทำงานแทนกัน ห้ามชูดขีด ลบ ฆ่าเพิ่มเติมหรือทำลายบัตรบันทึกเวลาการทำงานทั้งของตนและของผู้อื่น
9. ห้ามพนักงานเปลี่ยนแปลงวันทำงาน เวลาทำงาน และวันหยุดโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา

10. ห้ามพนักงานกระทำการข่มขืนผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำหรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว หรือเนื่องจากสภาวะฉุกเฉินและเร่งด่วน

11. ห้ามใช้สถานที่ของบริษัทจัดกิจกรรมหรือการประชุมใดใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับงาน หรือกิจกรรมของบริษัทโดยไม่ได้รับอนุญาตจากบริษัท

12. ห้ามพนักงานสูบบุหรี่ในสถานที่ที่บริษัทได้กำหนดไว้ หรือในสถานที่อันอาจทำให้เกิดความเสียหายแก่บริษัท

กฎเกณฑ์ที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร หมายถึง กฎเกณฑ์ที่พนักงานของคาราโอเกะทุกคนต้องปฏิบัติตามที่ผู้จัดการได้กำหนดขึ้น (ในกรณีที่มีได้มีการเปิดเผย) ในเรื่องต่างๆ

สำหรับคาราโอเกะแห่งนี้มักจะมีกฎเกณฑ์ที่มีได้กำหนดเป็นลายลักษณ์อักษรขึ้นบ่อยครั้ง โดยเฉพาะสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและมีผลกระทบต่อบริษัทโดยตรง อาทิ ห้ามพนักงานต้อนรับเชียร์แขกให้เพื่อนของตนเอง หรือ ห้ามพนักงานเอาอาหารมารับประทานในบริเวณด้านหน้าของคาราโอเกะ ห้ามพนักงานมีเรื่องกับลูกค้า ห้ามพนักงานโดยเฉพาะพนักงานแผนกต้อนรับ (สาวคาราโอเกะ) ลาหยุดในวันศุกร์ และเสาร์ เนื่องจากเป็นวันที่มีลูกค้ามาเที่ยวเป็นจำนวนมาก และกฎเกณฑ์อื่นๆซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในแต่ละวัน

อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเป็นกฎเกณฑ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษร หรือไม่เป็นลายลักษณ์อักษรมักจะมีการละเมิด หรือฝ่าฝืนอยู่เสมอ ซึ่งในการพิจารณาตัดสินความผิดและลงโทษขึ้นอยู่กับหัวหน้าของแต่ละแผนก และผู้จัดการ ถ้าโทษไม่ร้ายแรงจะตักเตือนและภาคทัณฑ์ไว้ก่อน ถ้าทำผิดอีกจะถูกไล่ออกจากงาน ดังนั้นจะเห็นได้ว่ากฎเกณฑ์ต่างๆไม่ว่าจะเป็นข้อห้าม หรือข้อปฏิบัติเป็นข้อบังคับเพื่อการดำเนินงานของคาราโอเกะมีความสะดวกขึ้น

โดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าคาราโอเกะได้สร้างกฎเกณฑ์และระเบียบวินัยต่างๆขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือที่ใช้ควบคุมพนักงานในแผนกต่างๆ โดยมีหัวหน้าแผนกและผู้จัดการเป็นผู้ควบคุม โดยเฉพาะผู้จัดการถือเป็นศูนย์รวมของอำนาจทั้งหมดนอกจากนั้นการสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมาไม่ว่าจะเป็นกฎเกณฑ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ก็ตาม จะเห็นได้ว่ามีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของคาราโอเกะทั้งสิ้น ทั้งยังเป็นวิธีการควบคุมไม่ให้พนักงานเอาเปรียบองค์กรได้

กลุ่มลูกค้า

สำหรับกลุ่มลูกค้าของคาราโอเกะแห่งนี้อาจจัดประเภทของลูกค้าจากเรื่องเล่าที่ผู้จัดการได้เล่าให้ผู้วิจัยฟัง โดยสรุปดังต่อไปนี้

“ลูกค้าที่ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มลูกค้าที่อยู่ในวัยทำงาน อายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป ลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นลูกค้าผู้ชาย” ผู้จัดการเล่าต่อไปว่า สาเหตุที่ไม่ค่อยมีลูกค้าวัยรุ่น เนื่องจากระดับราคาของคาราโอเกะแห่งนี้ค่อนข้างแพง ลูกค้าส่วนใหญ่ค่อนข้างมีเงิน เพราะราคาค่าห้องคาราโอเกะของเราค่อนข้างสูง กล่าวคือ ห้องเล็ก ราคา 600 บาท/คืน ส่วนห้องใหญ่ ราคา 800 บาท/คืน และค่าเปิดเหล้าก็ค่อนข้างแพง สำหรับที่ร้านจะคิดอัตราค่าเปิดเหล้าไว้ดังนี้

Black Label	1,800 บาท
Chivas Regal	2,200 บาท
Blue Label	6,000 บาท

นอกจากนี้ค่าเครื่องดื่มจำพวกมิกเซอร์ ก็ยังจัดอยู่ในราคาแพง กล่าวคือ ชุดละ 120 บาท ซึ่งประกอบไปด้วย น้ำเปล่า 2 ขวด โค้ก 3 ขวด โซดา 2 ขวด ดังนั้นลูกค้าวัยรุ่นซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่มีงานทำก็ไม่มีเงินมาเที่ยวที่นี่

ผู้จัดการเล่าให้ฟังถึงลูกค้า (วัยทำงาน) ต่อว่า “ นอกจากลูกค้าวัยทำงานแล้วก็มีลูกค้าที่มากขึ้นแบบยกครอบครัว ลูกค้าที่เป็นนักศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี เนื่องจากที่ตั้งของเราอยู่ใกล้สถานศึกษาเลยทำให้ลูกค้าที่เป็นนักศึกษากลายเป็นลูกค้าประจำของเรา ส่วนลูกค้าชาวต่างประเทศ ส่วนใหญ่จะเป็นลูกค้าที่มาจากประเทศเพื่อนบ้าน หรือลูกค้าชาวจีน ชาวเกาหลี เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเด็กของเราก็มีลูกค้าชาวต่างชาติเป็นลูกค้าประจำหลายคน ซึ่งเวลามาเที่ยวเมืองไทยหรือมาประกอบธุรกิจในประเทศไทยแต่ละครั้งก็ต้องมาที่ร้านเรา ถ้าจะให้พีจัดประเภทของลูกค้าก็อาจแบ่งแบบคร่าวๆ ได้ดังนี้

1. กลุ่มลูกค้าซึ่งเป็นชาวต่างชาติ ส่วนใหญ่เป็นลูกค้าประจำมากกว่าลูกค้าขาจร แต่ถ้าลูกค้าขาจรส่วนใหญ่ก็จะเป็นพวกฝรั่ง ซึ่งเด็กที่ร้านเรามักจะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้จึงไม่มีลูกค้าประจำเป็นพวกฝรั่ง แต่พวกชาวจีน เกาหลี ซึ่งส่วนใหญ่จะเข้ามาทำธุรกิจก็จะมาแบบเป็นกลุ่มและจะมีล่ามคนไทยคอยแปลให้ เด็กที่นี่หลายคนชอบลูกค้าต่างชาติเพราะได้เงินดี

2. กลุ่มลูกค้าวัยทำงาน อาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ

2.1 ลูกค้าที่ทำงานในภาครัฐราชการ ส่วนใหญ่ลูกค้ากลุ่มนี้จะมีน้อยมาก เพราะข้าราชการไม่ค่อยมีเงินมาเที่ยว จะมีก็แต่พวกตำรวจที่มาเที่ยวก็มักจะได้ส่วนลดไปกว่าครึ่ง ส่วนข้าราชการในสายงานอื่นๆถ้ามีมาเที่ยวส่วนใหญ่ก็เป็นข้าราชการระดับสูง

2.2 ลูกค้าที่ทำงานในภาคเอกชน อาจทำงานอิสระ หรือทำงานตามบริษัท ส่วนใหญ่เราจะได้ลูกค้าในส่วนนี้มาก ลูกค้าประจำของเรา คือลูกค้าตามบริษัทในย่านนี้ทั้งหมด ส่วนพวกพ่อค้าก็มีมาบ้างแต่ไม่มากเท่าลูกค้าตามบริษัท

3. กลุ่มลูกค้าที่เป็นนักศึกษา ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มที่เป็นลูกค้าประจำแบบผูกขาด ลูกค้ากลุ่มนี้จะมายกชั้น ยกทีม เวลาจัดงานรับน้อง อลาอาลัย หรืองานวันเกิด ปีใหม่ก็จะมาที่นี้กัน ถือว่าเป็นลูกค้าที่ค่อนข้างสนิทกับทางร้านและเด็กพอสมควร

4. ลูกค้าแบบมายกครอบครัว มักจะมากันในลักษณะ พ่อ – แม่ – ลูก และญาติลูกค้ากลุ่มนี้จะมากันในวันหยุดสุดสัปดาห์โดยเฉพาะปลายเดือนแต่ก็มาอยู่กันไม่นาน 5 ทุ่ม เที่ยงคืนก็กลับแล้ว”

บทที่ 3

กรณีศึกษาสาวคาราโอเกะ

การศึกษาเรื่อง “การถูกลดทอนความเป็นมนุษย์และการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ของสาวคาราโอเกะ” เป็นการศึกษาเฉพาะกรณี โดยใช้เทคนิคการศึกษา “ผ่านเรื่องเล่า” ของสาวคาราโอเกะจำนวน 6 คน เพื่อให้ได้ภาพรวมของ “กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์” ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร ซึ่งมีรายละเอียดของการศึกษาต่อไปนี้

- 1.ความเป็นมาของสาวคาราโอเกะ ใช้วิธีศึกษาผ่านเรื่องเล่าจากอดีต-ปัจจุบัน
- 2.จุดเปลี่ยนของสาวคาราโอเกะ
- 3.การให้ความหมายในเชิงอาชีพ จากมุมมองของสาวคาราโอเกะ
- 4.มุมมองของสาวคาราโอเกะ ต่อ “องค์กร”
- 5.มุมมองของสาวคาราโอเกะ ต่อ “ลูกค้า”
- 6.สาวคาราโอเกะกับความคาดหวังในเชิงอาชีพ

กรณีที่ 1 : หญิง

“หญิง” มีบ้านเกิดอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี เป็นลูกคนที่ 4 ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน ครอบครัวของหญิงมีอาชีพทำนา หญิงเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า สมัยที่หญิงเป็นเด็กครอบครัวของเธออยู่ในฐานะของผู้มีอันจะกิน พ่อแม่ของเธอไม่ต้องเดือดร้อนกับเรื่องหนี้สิน เนื่องจากมีที่ดินเพื่อใช้ในการทำมาหากินเป็นจำนวนมาก (เธอเล่าว่าประมาณ 75 ไร่) ดังนั้นชีวิตในวัยเด็กของหญิง (4-5 ปี) จึงเป็นชีวิตค่อนข้างเรียบง่ายและไม่ลำบากมากนัก

แต่เมื่อหญิงอายุประมาณ 6 ปี ช่วงที่เธอจะเข้าโรงเรียน ครอบครัวของหญิงประสบกับปัญหา เนื่องจากแม่ของเธอป่วยหนัก เธอเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า แม่ของเธอเจ็บออดๆ แอดๆ ตลอดปี ทำให้พ่อต้องขายที่ดินเพื่อไปรักษาแม่ หญิงเล่าว่า

“ พ่อแม่ป่วยพ่อก็ขายที่ดินไปจนหมดหญิงกับพี่ๆ น้องๆ เริ่มลำบากมากขึ้นเรื่อยๆ จากมีกินก็ไม่มีกินเหมือนเคย หนังสือก็ไม่ได้เรียน หลังจากที่พ่อขายที่ดิน พ่อก็ย้ายครอบครัวมาอยู่ที่ ตำบล โลกสำโรง จังหวัด ลพบุรี”

การย้ายครอบครัวของหญิงในครั้งนี้ทำให้วิถีชีวิตดั้งเดิมของครอบครัวและหญิงเปลี่ยนไป หญิงเล่าว่า

“ พ่อที่ย้ายมาอยู่ลพบุรี พ่อก็เริ่มทำไร่พริกและไร่อื่นๆ โดยอาศัยเช่าที่ดินของญาติฝ่ายแม่ที่ลพบุรี อยู่ที่นี่ชีวิตลำบากมาก หนังสือก็ได้เรียนแบบครึ่งๆ กลางๆ แม่ก็ยังเจ็บออกๆ แอคๆ มีพ่อเป็นหลักเพียงคนเดียว”

แม้ว่าการใช้ชีวิตที่ลพบุรีค่อนข้างลำบากแต่ด้วยความขยันของพ่อทำให้พ่อสามารถซื้อที่ดินไว้เป็นของตนเองได้ ครอบครัวของหญิงเริ่มมีฐานะดีขึ้นตามลำดับ ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องย้ายครอบครัวเกิดขึ้นอีก

การย้ายครอบครัวของหญิงในครั้งนี้เกิดจากสาเหตุไฟไหม้บ้าน กอปรกับมีโจรชุกชุมในละแวกบ้าน ทำให้พ่อของหญิงตัดสินใจขายที่ดินอีกครั้ง และเตรียมตัวย้ายครอบครัวเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ หญิงเล่าว่า พ่อตัดสินใจเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ เพราะพ่อคิดว่าเราน่าจะหาทางทำมาหากินได้ง่ายเพราะที่บ้านเราก็มีหลายคน พ่อคิดว่าการทำงานในกรุงเทพฯ คงจะพอทำให้ครอบครัวมีชีวิตที่ดีขึ้นมาได้ พวกเราก็เลยย้ายเข้ามาในกรุงเทพฯ โดยเริ่มตั้งรกรากที่ “สลัมคลองเตย” เนื่องจากเราไม่มีเงินซื้อบ้าน และคลองเตยก็มีงานให้ทำมากมายเพราะมีท่าเรือ” หญิงเล่าว่าช่วงที่เธอย้ายเข้ามาในกรุงเทพฯ เป็นช่วงเวลาที่ต้องเข้าโรงเรียน ซึ่ง เธอเองก็เรียนหนังสือที่โรงเรียนแถวๆ บ้านเพียงชั้นป.3 เท่านั้น ชีวิตการเรียนของหญิงก็ต้องจบลงด้วยสาเหตุที่ แม่ของเธอไม่สามารถซื้อหนังสือและชุดนักเรียนให้เธอได้ หญิงเล่าว่า แม่บอกกับเธอว่าถ้าจะเรียนหนังสือ แต่ต้องซื้อหนังสือกับชุดนักเรียนก็ไม่ต้องเรียนเพราะ ไม่มีเงินและแม่ก็อยากให้พี่ไปช่วยขายของเพราะไม่มีคนช่วย พี่ชายก็ไปทำงานแถวๆ ท่าเรือและตลาดกันหมด เลยไม่มีใครช่วยแม่ขายขนมจีน หญิงเล่าต่อไปว่า

“พี่ช่วยแม่ขายของตั้งแต่อายุ 9-13 ปี พี่ก็เริ่มไปทำงานกับพี่ชายที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ย่านรัชดา ตอนนั้นไปสมัครเป็นพนักงานต้อนรับ (เนื่องจากหญิงเป็นคนหน้าตาสวย ผิวขาว และมีบุคลิกดี)” สำหรับการทำงานที่นี้ หญิงเล่าว่า ดีกว่าขายขนมจีนกับแม่เพราะได้เงินมากกว่า(รายได้ส่วนใหญ่มาจากทิพที่ลูกค้าให้) นอกจากนั้นยังได้แต่งตัวสวยไม่ลำบาก เหมือนตอนที่ขายของหาบเร่ ซึ่งต้องเดินขายทั้งวัน”

หญิงเล่าว่า การทำงานที่ร้านอาหารทำให้หญิงเริ่มรู้จักสังคมกลางคืนมากขึ้น และเริ่มมีเพื่อนเยอะขึ้น เพื่อนของหญิงมีทั้ง เด็กเสิร์ฟ เด็กนักร้องค์ โดยเฉพาะเด็กนักร้องค์ หญิงมองว่า เป็น

อาชีพที่แม่จะได้เงินเยอะ แต่ก็ไม่คุ้มสักเท่าไร เพราะต้องยอมให้แขกกอดหอมบางทีก็มากไปกว่านั้น หญิงบอกว่าตอนนั้นเธอคิดว่าเธอคงทำไม่ได้เพราะมันขัดกับความรู้สึกของเธอมาก หญิงเล่าว่า

“ ที่ทำงานที่นี้พี่รู้จักเพื่อนๆ เยอะ ทำหน้าที่แตกต่างกันไป เป็นเด็กเสิร์ฟบ้าง พวกนี้ส่วนใหญ่จะหน้าตาธรรมดาถ้าสวยหน่อยก็ได้เป็นพนักงานต้อนรับ เพื่อนพี่บางคนก็เป็นเด็กนั่งเครื่อง พวกนี้ค่อนข้างสวย บางคนก็มีแฟนแล้ว อยู่กับแฟน แต่มาทำงานเป็นเด็กนั่งเครื่อง พวกนี้เงินเดือนมาก เพราะว่าครึ่งมันแพง ถ้าจำไม่ผิด ราวๆ 50 บาท ต่อครึ่ง บางคนก็เป็นเด็กออฟด้วย (หมายถึงค่าประเมิน) แต่ก็ไม่แน่ใจว่าทุกคนหรือเปล่า ใช้พวกนี้ที่มันชอบชวนพี่ไปเที่ยวกลางคืน หัดเล่นไพ่ อะไรทำนองนี้ ก็สนุกดีเหมือนกัน”

สำหรับงานที่ร้านอาหารแห่งนี้ หญิงทำได้ประมาณ 1 ปี มีเงินเก็บบ้างเล็กน้อย เธอก็ต้องลาออกจากงานที่ร้านอาหารแห่งนั้น ทั้งๆที่เธอไม่อยากจะลาออกสักเท่าไร หญิงบอกว่าสาเหตุที่เธอลาออกจากงานเพราะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนร่วมงาน

หลังจากที่หญิงลาออกจากร้านอาหาร เธอก็ไปหาพี่สาว ซึ่งทำงานร้านเสริมสวย ช่วงแรกๆ เธอไปอยู่กับพี่สาว พี่สาวของเธอให้เป็นผู้ช่วยทำผม หญิงเล่าว่า เธอไม่ชอบงานที่นี้ เพราะเป็นงานที่ต้องยุ่งกับสรีระคนทั้งวัน เป็นงานที่น่าเบื่อมาก ถือใคร่ทั้งวันเมื่อยไปหมด เธอเลยขอให้พี่สาว ช่วยหางานใหม่ให้ทำ เพราะพี่ไม่ชอบงานนี้ พี่สาวก็ช่วยฝากงานให้พี่ ที่ร้านขายขนมจิบชาลาเปา

การทำงานที่ร้านขายขนมจิบชาลาเปา เป็นช่วงที่เธอเป็นวัยรุ่นอายุประมาณ 14 ปี หญิงเล่าว่า งานไม่ได้แตกต่างไปจากงานที่ร้านเสริมสวยมากนัก เพราะเป็นงานที่หนัก หญิงเล่าว่า เธอมีหน้าที่ทั้งดูแลทำความสะอาดร้าน ทำขนมจิบ ชาลาเปา และยังคงขายของหน้าร้าน แต่ได้เงินเดือนราวๆ 500-700 บาท เท่านั้นเธอทำงานที่นี้ ได้ประมาณ 5-6 เดือน ก็ลาออกและเริ่มหางานทำใหม่อีกครั้ง

การหางานทำใหม่ในครั้งนั้น เป็นครั้งแรกที่หญิง เริ่มหางานทำด้วยตัวเอง หญิงบอกว่า มันก็ไม่ยากสักเท่าไร เพราะตอนนั้นเธอยังเด็ก และยังมีแรงที่จะทำงาน และในสมัยนั้นการศึกษาก็ยังไม่จำเป็นมากสักเท่าไร งานใหม่ของหญิงคือเด็กเช็คของในสโตร์ของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง เธอเล่าว่า ที่ทำงานของเธออยู่แถวๆประตูน้ำ เธอเลยต้องย้ายที่อยู่ มาอยู่คนเดียวเป็นครั้งแรก การอยู่คนเดียวหญิงถือว่าเป็นอิสระมาก เพราะไม่ต้องมีคนคอยว่ากล่าวตักเตือน และไม่จำเป็นต้องเกรงใจ

ใครอีกต่อไป ชีวิตของหญิงในช่วงนั้น เริ่มเข้าสู่วัยสาวเต็มตัวและเริ่มมีความรักเกิดขึ้น หญิงเริ่มคบเพื่อนผู้ชาย ซึ่งทำงานอยู่ที่เดียวกัน อายุอานามก็ไม่แตกต่างกับเธอมากนัก หญิงเล่าว่า

“พี่เริ่มมีเพื่อนชายตอนอายุ 15 ปี จำได้ว่า มันมาจีบพี่ เพราะมันบอกว่า พี่เป็นคนแปลกๆ และไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ ในที่ทำงานเดียวกัน ตอนนั้นจะทำหรือพูดอะไรพี่ก็เชื่อมันหมด พี่ก็คบกับแฟนคนนี้ แต่ยังไม่มื่ออะไรกันเพราะพี่กลัวพ่อแม่จะรู้ และกลัวเสียความบริสุทธิ์ กลัวไปทุกๆ อย่าง ก็คบเป็นแฟนมาเรื่อยๆ จนกระทั่งพี่มาอยู่ที่หลังว่า มันแอบไปคบกับผู้หญิงอีกคนหนึ่งเป็นผู้หญิงทำงานกลางคืน ตอนนั้นพี่ไม่ชอบผู้หญิงประเภทนี้มาก เหมือนคนไม่มีศักดิ์ศรี พี่ก็เลยเลิกกับแฟนคนนี้ไป”

หลังจากที่หญิงเลิกกับแฟนคนนั้นไปเธอก็ใช้ชีวิตแบบอิสระมากขึ้นเริ่มคบเพื่อนทั้งหญิงและชาย เริ่มเที่ยวเตร่กับเพื่อนๆ หญิงบอกว่า ชีวิตในช่วงวัยรุ่น โดยเฉพาะในเวลานั้นเป็นช่วงที่สนุกที่สุดเพราะไม่มีภาระอะไรให้ต้องคิดมาก จนกระทั่งวันหนึ่ง หญิงถือว่าเป็นวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของเธอ หญิงเล่าว่า วันนั้นเป็นงานวันเกิดของเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งบรรดาเพื่อนๆ ทั้งหญิงและชายต่างก็มาร่วมงานวันเกิดของเพื่อนคนนั้น มีการสังสรรค์ กันธรรมดาตามประสาเพื่อนๆ หญิงบอกว่าภายในงานก็มีกินเหล้ากันบ้าง เธอเองก็กินด้วย แต่ไม่มากนัก งานเลี้ยงดำเนินไปเรื่อยๆ จนเข้าสู่วันใหม่ ทุกคนเลยตัดสินใจนอนค้างกันที่บ้านเช่าของเพื่อนคนนั้น โดยนอนรวม ๆ กันทั้งหญิงและชายรวมทั้งเธอด้วย หญิงเล่าต่อไปว่า คืนวันนั้นหญิงเข้าไปนอนในห้องของเพื่อนคนนั้น เพราะข้างนอกมีคนนอนเยอะแล้ว เพื่อนของเธอเลยยกห้องให้เธอเข้าไปนอน หญิงเล่าว่า

“พี่ก็เข้าไปนอนและไม่ได้คิดว่าอะไรจะเกิดขึ้น พี่กลับไปแบบไม่ได้คิดอะไรล่วงหน้าเพราะพี่เห็นว่าเพื่อนๆ ทุกคนรวมทั้งเพื่อนคนนั้น (เจ้าของวันเกิด) ก็หลับกันหมดแล้ว จนกระทั่งมารู้สึกตัวอีกครั้งเหมือนมีใครมานอนอยู่ใกล้ ๆ และเข้ามาทับบนตัวของพี่ พี่ตกใจมาก แต่ก็ไม่กล้าร้องออกไปไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงไม่ยอมร้องออกไป แต่ได้ยืนเพื่อนคนนั้นพูดว่ามันแอบชอบพี่มานานแล้วและก็อยากจะแต่งงานด้วยให้ยอมมันนะอะไรทำนองนี้ พี่ก็ถึงว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พี่ก็ไม่ยอมจนกระทั่งมันข่มขืนพี่ในวันนั้น พี่ก็เองคิดว่าพี่ยังไม่ได้เสียความบริสุทธิ์ไป เพราะพี่จำได้ว่ามีคนเคยบอกว่าถ้าผู้หญิงเสียความบริสุทธิ์ครั้งแรกจะมีเลือดออก แต่เลือดของพี่ไม่ออก การเสียตัวครั้งนี้ พี่ไม่กล้าบอกใคร แม้กระทั่งพ่อแม่ของพี่เอง กลัวแม่จะตี แต่พี่ก็ค่อยผ่อนคลายความเครียดลงได้บ้าง เมื่อเพื่อนคนนั้นบอกว่าจะมาขอพี่ กับพ่อแม่ แต่ทางพ่อแม่ของพี่กลับเรียกค่าสินสอดแพงเกินไป จำได้ว่าเงิน 5 หมื่น ทอง 10 บาท อะไรทำนองนี้ เพื่อนพี่คนนั้นก็ไม่มีเงินพอ พี่ก็ทำอะไรทำไม่ได้เลยตัดสินใจ

หนีออกจากบ้านดีกว่า แต่ไม่ได้ไปอยู่กับเพื่อนคนนั้น พี่หนีไปอยู่กับญาติของเพื่อนคนนั้นที่ ฉะเชิงเทรา เพราะพี่ต้องหลบพ่อแม่ของพี่ กลัวว่าจะตามมาเจอ”

หลังจากที่หญิงหนีออกจากบ้านและมาอาศัยอยู่กับญาติของเพื่อนได้ไม่นาน (ราวๆ 1 เดือน) ก็เริ่มเกิดปัญหาขึ้น พี่เขยของเพื่อนคนนั้นอยากได้เธอเป็นเมีย ทำให้เธอต้องหนีกลับมา กรุงเทพฯ เมื่อกลับมากรุงเทพฯ ก็กลับมาอยู่ที่บ้าน(สลัมคลองเตย) พ่อแม่ของเธอทุบตีเธอ เพราะคิดว่าหญิงคงได้เสียกับเพื่อนชายคนนั้นแล้ว หญิงเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่าพ่อกับแม่ของเธอโหดมาก เรื่องที่เธอหนีออกจากบ้าน พ่อแม่ชอบดูค่าเธอเสมอ เวลาทะเลาะกันก็ชอบเอาเรื่องนี้มาพูดเธอก็คิดว่าเรื่องนี้ทำให้เธอกับครอบครัวต้องขัดแย้งกันทุกที

หลังจากที่หญิงกลับมาอยู่บ้านได้ไม่นาน แม่ของหญิงก็หางานให้ทำ โดยฝากให้ไปทำงาน กับคนที่แม่รู้จัก งานของหญิงในครั้งนี้คือ งานเสิร์ฟอาหารย่านสุขุมวิท ซอย 4 การทำงานที่นี้ถือเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญที่ทำให้หญิงก้าวเข้าสู่อาชีพค้าประเวณี หญิงเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“แม่พี่บ่นกับพี่ว่าพี่อยู่บ้านเฉยๆ ไม่ยอมทำอะไรก็กลายเป็นภาระของที่บ้าน แม่บอกว่ารู้จักกับเพื่อนแม่คนหนึ่งทำงานอยู่แถวสุขุมวิท เลยอยากให้พี่มีงานทำ เพื่อนของแม่คนนั้นพาพี่ไปสมัครงาน เป็นเด็กเสิร์ฟร้านอาหารแห่งหนึ่งแถวๆ ซอย 4 พอพี่ไปสมัครงานวันแรกก็เจอผู้จัดการ เมื่อเขาเจอพี่ก็รับพี่เข้าทำงาน และตอนเลิกงานก็อาสาไปส่งพี่ เขาบอกว่าพี่เป็นญาติของเพื่อนก็ต้องดูแลกันหน่อย อีกอย่างพี่ยังเด็กอาจเกิดอันตรายได้ แต่ผู้จัดการกลับพาพี่ไปโรงแรมและก็หว่านล้อมให้พี่ยอมขายตัว เขาบอกว่าจะให้พี่รับแขกชาวเงิน เพราะ เงินดี พี่ก็คิดว่าไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วเสียตัวก็เสียแล้ว ตอนนั้นเงินก็ยังไม่มีใช้ งานก็เพิ่งจะได้ทำไม่รู้ว่าจะได้ทำงานอีกนานแค่ไหน พี่ก็เลยตัดสินใจตกลงว่าจะทำ ผู้จัดการก็เลยพาพี่เข้าโรงแรมและสอนวิธีการรับแขกให้พี่ โดยมีอะไรกับพี่ ผู้จัดการสอนวิธีการปฏิบัติตัวต่อแขกว่าจะต้องทำอะไรบ้าง เขาสอนว่า หลังจากที่พักลงกับแขกและพาแขกมาที่โรงแรมพี่มีหน้าที่ทำความสะอาดร่างกาย (อาบน้ำ) ให้แขกเสียก่อน หลังจากนั้นก็ต้อง “เล่าโลม” แขก ให้แขกเกิดอารมณ์ก่อนมีอะไรกัน ผู้จัดการบอกกับพี่ว่าถ้าหากอมหรือดูคิ้ววะเพศของแขกได้ก็ยิ่งดี เพราะแขกจะได้ติดใจ และจะทำให้พี่ได้เงินมากขึ้นแต่อันนี้ขึ้นอยู่กับพี่ว่าจะทำหรือไม่ เขายังสอนพี่ว่า อย่าให้แขกเอาเปรียบให้มีอะไรกับแขกครั้งเดียวเท่านั้น เพราะเราได้เงินค่าตัวเพียงครั้งเดียว”

เมื่อหญิงตกลงทำการค้าประเวณี เธอก็เริ่มไปทำงานที่บาร์ ซึ่งเป็นบาร์ของแขกชาวเงิน ในช่วงแรก ๆ หญิงเล่าว่าเงินดีมากเพราะทางร้านมักจะเชียร์แขกให้กับเธอเพราะเป็นเด็กใหม่ ทั้งยัง

เป็นเด็กหน้าตาดี อายุยังน้อยแขกเลยชอบ หมึงเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่าทำงานอยู่ที่นั่นประมาณ 3 เดือนก็เริ่มติดโรคทางเพศสัมพันธ์จากแขก หมอบอกว่าเป็นโรคหนองในแท้ หมึงเล่าถึงสาเหตุที่ติดโรคจากแขกว่า

“พี่ติดโรคจากแขกก็เพราะว่าบาร์ที่พี่ทำงานอยู่นั้นบังคับให้ทำออพ 12 ครั้ง/เดือน โดยในช่วง 1-2 เดือนแรกพี่ทำออพบ่อยมากคิดว่าเกิน 12 ครั้ง/เดือน ด้วยซ้ำ และแขกชาวจีนส่วนใหญ่ไม่ใช่ดูขงเวลามีอะไรกับพี่ พอพี่เป็นโรคพี่ก็เลยหยุดทำงานที่บาร์นั้น”

หลังจากที่หมึงหยุดงานและพักรักษาตัวจนกระทั่งหายดี เป็นช่วงที่เธอมีอายุราวๆ 16 - 17 ปี หมึงก็เริ่มยึดอาชีพค้าประเวณีเป็นอาชีพหลักตั้งแต่นั้น หมึงเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“หลังจากหยุดพักรักษาตัวแล้วพี่ก็เริ่มกลับไปขายตัวอีกครั้ง เรียกว่าเริ่มทำจริง ๆ จัง ๆ แล้วในตอนนั้น แต่พี่ก็อาศัยเปลี่ยนที่ทำงานมาโดยตลอด อาชีพขายตัวเป็นอาชีพที่ทำรายได้ให้กับพี่มาก มีเงินส่งให้พ่อแม่ แต่งานนี้มันก็ทำให้เครียด ทำให้พี่เริ่มเที่ยว ผับ เชน และเที่ยวบาร์โฮสต์ (บาร์ผู้ชายขายบริการ) เพื่อซื้อบริการจากผู้ชายหน้าตาดี ๆ คนที่ทำงานแบบพี่หลายคนพอได้เงินจากการขายตัวก็มักจะเอาเงินนั้นไปซื้อบริการทางเพศจากผู้ชายขายตัว คนทำงานแบบนี้มันเครียด เจอผู้ชายมาหลากหลายชนิดทั้งสะอาดและสกปรก ซาดิสต์ ฯลฯ พวกนี้ก็อยากจะปลดปล่อยกับผู้ชายหล่อ ๆ หน้าตาดี ๆ เอาใจเก่ง พี่ก็มีเด็กประจำของพี่เหมือนกัน”

นอกจากการเที่ยวตามเชน ผับ หรือบาร์โฮสต์ ซึ่งกลายเป็นชีวิตประจำวันของหมึง แล้วก็เริ่มหันมาเล่นการพนัน และก็ติดการพนันในที่สุด หมึงเล่าว่า

“พี่เล่นไพ่จนหมดตัว บางครั้งต้องเอาตัวแลกกับหนี้ของตัวเองในวงไพ่ เพราะที่พี่เล่นก็หวังได้เพื่อจะได้มีเงินไว้ใช้ แต่ส่วนใหญ่พี่ก็จะเสียมากกว่าได้”

ต่อมาในช่วงที่หมึงอายุประมาณ 18-19 ปี เธอเริ่มตัดสินใจไปขายตัวที่ญี่ปุ่นเนื่องจากเธอรู้ว่าได้เงินดี หมึงเล่าถึงวิธีการไปค้าประเวณีที่ประเทศญี่ปุ่นให้ผู้วิจัยฟังว่า

“พี่ไปขายตัวที่ญี่ปุ่นโดยผ่านเอเจนต์(ซึ่งเป็นคนไทย) เขาจะออกเงินค่าใช้จ่ายให้เรา ก่อน ค่าใช้จ่ายเบ็ดเสร็จที่เขาออกให้ประมาณ 700,000 บาท พี่ก็ต้องทำงานใช้เขาให้หมด ช่วงแรกที่พี่ไปอยู่ญี่ปุ่น พี่ยังไม่ได้ขายตัว แต่ไปเลี้ยงลูกให้เอเจนต์คนนั้น เลี้ยงลูกให้เขาได้

ประมาณ 2-3 เดือน เขาก็เริ่มขายพื้ให้กับคนอื่น พื้ก็ต้องเริ่มทำงานใช้พื้ให้กับคนที่ซื้อพื้ไป
งานแรกที่พื้เริ่มทำคือเด็กเดิน snack (งานประเภทเสิร์ฟ อาหารขบเคี้ยวที่ค้าประเวณีด้วยใน
บางครั้ง) ในบ่อนการพนัน บางทีก็เดินชอย (เป็นการเรียกลูกค้าเพื่อค้าประเวณีอย่างหนึ่ง) พื้
ต้องเรียกลูกค้าและต่อรองราคากันเองถ้าหากลูกค้าคนไหนที่พื้พอใจจะไปนอนด้วยพื้ก็อาจ
จะลดค่าบริการลงเหลือประมาณ 1,000 บาท¹ แต่ถ้าเป็นลูกค้าทั่วไป ค่าตัวของพื้ประมาณ
4,000-5,000 บาท/ครั้ง”

หญิงเล่าให้ฟังว่า การไปค้าประเวณีที่ญี่ปุ่น เธอจะต้องกลับเมืองไทยทุก ๆ 3 เดือน เนื่องจาก
ครบกำหนดตามที่ขอวีซ่า (เธอมักจะเรียกว่า วี) หญิงใช้เวลาไปกลับระหว่างญี่ปุ่นและเมืองไทย
ประมาณ 6 ครั้ง รวมทั้งหมด 18 เดือน หญิงเล่าว่า เวลา 18 เดือน ที่ขายตัวอยู่ในญี่ปุ่นเธอสามารถ
ปลดหนี้ที่ยังค้างชำระได้ทั้งหมด ประมาณ 1,000,000 บาท หญิงเล่าต่อไปว่า การไปขายตัวที่ญี่ปุ่น
ไม่เป็นไปตามที่คิดไว้เพราะก่อนที่เธอจะไป เธอคิดไว้ว่าการไปขายตัวที่ญี่ปุ่นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่
จะขายตัว หลังจากกลับจากญี่ปุ่นเธอหวังไว้ว่าจะเปิดร้านขายของ แต่มันก็ไม่เป็นไปอย่างที่คิด

หญิงเล่าถึงความขมขื่นในญี่ปุ่นให้ผู้วิจัยฟังว่า “ที่พื้รู้สึกเจ็บปวดที่สุดก็คือ คนไทย
ด้วยกันนี่เองที่คอยเอาไรด์เอาเปรียบและหลอกลวง ยิ่งคนไม่มีการศึกษาอย่างพื้ยิ่งถูกเอาเปรียบ
ถูกโกงง่าย ช่วงอยู่ญี่ปุ่นพื้หนีไม่ได้เพราะเอกสารสำคัญต่างๆ อยู่ที่เจ้านายที่ซื้อต่อพื้ไปอีกที
หนึ่ง เพื่อให้พื้หนีไม่ได้จะได้ขายตัวใช้หนี้เขา”

หลังจากที่หญิงกลับมาจากญี่ปุ่น ความท้อแท้ สิ้นหวัง เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้หญิงตัดสินใจ
ทำอาชีพนี้ต่อไป และเธอก็คิดว่าไม่มีอาชีพอื่นที่ทำได้อีกแล้ว เธอจึงตัดสินใจมาทำงานเป็นเด็ก
นั่งครึ่งคี่ ที่คาราโอเกะแห่งหนึ่งย่านร่มเกล้า ซึ่งเป็นย่านที่ครอบครัวของเธอย้ายจากสลัมคลองเตย
ไปตั้งรกรากอยู่บริเวณดังกล่าว

หญิงเล่าว่า “พื้ทำงานอยู่ที่คาราโอเกะได้ประมาณ 5-6 เดือน ก็มาเจอกับแฟนพื้คน
ปัจจุบันตอนนั้นเขาทำงานเป็นยาม แถวๆ โรงงานอุตสาหกรรม เจอกับเขาได้ก็เพราะเขามา
เที่ยวและเรียกเราเข้าไปนั่งคุยด้วย ช่วงนั้นเขามาหาเราเกือบทุกวันก็เริ่มจิบกัน เริ่มเป็นแฟน
กันและไม่นานพื้ก็ตกลงไปอยู่กับเขาแถวเฟลตรมเกล้า ช่วงที่พื้อยู่กับเขาพื้ก็ยังทำงานอยู่ที่
คาราโอเกะเขาก็เปลี่ยนงานมาเป็นช่างไฟฟ้า อยู่ได้ไม่นานพื้ก็เริ่มมีปัญหากับเขา เพราะเขา

¹ บาท = 1 เยน

ชอบกินเหล้าและไม่ยอมทำงาน ช่วงนั้นที่รู้สึกตัวว่าท้อง เป็นช่วงเดียวกันกับที่พี่และแฟน คิดจะย้ายครอบครัวไปอยู่ที่บุรีรัมย์ พี่อยากเอาเด็กออกมากเพราะกลัวลำบาก พยายามกิน เหล้าให้เด็กออก มันก็ไม่ออก พอพี่ไม่มีเงินทำแท้ง ก็เลยตัดสินใจเอาไว้ หลังจากที่พี่ย้ายไป อยู่บุรีรัมย์ ชีวิตในช่วงนั้นค่อนข้างลำบากมากเพราะแฟนของพี่ทำงานคนเดียว (ขับรถ มอเตอร์ไซค์รับจ้าง) เงินไม่พอใช้จนกระทั่งลูกคลอดออกมาพี่ก็เริ่มหางานทำ เป็นเด็กนั่ง- ครึ่งที่คาราโอเกะแห่งหนึ่งในบุรีรัมย์เหมือนเดิม ช่วงที่พี่ทำงานที่นั่น มีแขกมาติดพันพี่ หลายคน แต่ช่วงนั้นพี่ไม่ได้ทำออฟฟิศแล้วสามีจะรู้ แต่พอพี่เห็นว่าทางบ้านค่อนข้างลำบากก็ เลยตัดสินใจทำออฟ พี่ทำออฟกับเฮียคนหนึ่ง เฮียเป็นคนดีและรักพี่ เอาเงินให้พี่ใช้ และยัง ให้เงินพี่มาลงทุนค้าขาย เฮียบอกว่าส่งสารพี่อยากช่วยเหลือพี่ ช่วงที่พี่ลำบากมากๆ เฮียก็ส่ง เสี้ยเลี้ยงดูพี่กับครอบครัว พี่ออกจากคาราโอเกะ พี่ก็เอาเงินที่เฮียให้มาลงทุนค้าขายข้าวแกง ช่วงนั้นก็พอขายได้บ้าง พอมีเงินบ้างเล็กน้อย แต่สบายได้ไม่นาน แฟนพี่ก็ประสบอุบัติเหตุ รถมอเตอร์ไซค์คว่ำ ขาขาด พี่เลยต้องรับผิดชอบภาระในบ้านทุกอย่างเพียงคนเดียว ช่วงที่ แฟนพี่บาดเจ็บ พี่คิดว่าขายของอย่างเดียวคงไม่พอแน่ พี่เลยตัดสินใจไปขายตัวอีกครั้ง คราวนี้ พี่ไปขายตัวที่มาเลเซีย โดยติดต่อผ่านคนที่หาดีใหญ่และข้ามไปมาเลเซีย พี่ไปขายตัวที่มาเล เซียประมาณครั้งละ 1-2 เดือน ไปๆ กลับๆ ประมาณ 5 ครั้ง รวมทั้งสิ้น ปีครึ่ง แต่การไปขาย ตัวที่มาเลเซียค่อนข้างลำบากกว่าที่ญี่ปุ่นเพราะต้องลักลอบเข้าไปและค่อนข้างเสี่ยงมากเพราะ ต้องหลบตำรวจ มีอยู่ 2 ครั้งพี่ที่ถูกรับตัวมาเลเซียจับได้ เอาเราไปขังคุกไว้ตั้ง 3 วัน กว่า จะส่งเรากลับเมืองไทย พอกลับเมืองไทยพี่ก็ย้ายครอบครัวมาอยู่ที่กรุงเทพฯ และมาสมัครงานที่ คาราโอเกะแถวๆ งามอินทรา ซึ่งก็สลับไปมาระหว่างคาราโอเกะกับมาเลเซีย ก่อนที่พี่จะย้าย เข้ามาอยู่ที่นี่ (คาราโอเกะแห่งนี้) พี่มาทำงานที่นี่เป็นครั้งที่ 2 หลังจากที่เคยทำและออกไป (ช่วงที่ไปขายตัวที่มาเลเซีย) ช่วงนี้พี่คงต้องอยู่ที่นี่ไปก่อนเพราะไปมาเลเซียไม่ได้ ตำรวจมา เลเซียค่อนข้างเอาจริงสำหรับคนที่หนีเข้าเมืองและคนที่ค้าประเวณี” เมื่อผู้วิจัยถามถึงความ รู้สึกต่อคาราโอเกะแห่งนี้ หญิงเล่าให้ฟังว่า “ ที่นี้ก็ดีแต่แขกน้อยไปหน่อย กฎ ระเบียบมาก มาย จ้องแต่จะหักเงินทุกที บางวันพี่มาสายก็ถูกหักเงิน ทั้งๆ ที่เงินเดือนก็ไม่ได้ เราอาศัยเงิน จากค่าตีมนั่น ส่วนเพื่อนร่วมงานที่นี่ก็ชอบอิจฉากัน มีเรื่องไม่เว้นแต่ละวันมันก็น่าเบื่อ เหมือนกัน แต่พี่ก็ต้องทนไปก่อนสักพัก แล้วค่อยหาทางไปมาเลเซียใหม่ การทำงานที่ คาราโอเกะแห่งนี้หญิงเล่าว่า “ ถ้าพี่อาศัยค่าตีมน้อยๆคงไม่พอแน่พี่ก็เลยทำออฟด้วย เดือนละประมาณ 2-3 ครั้ง ที่นี้คืออย่างหนึ่ง ไม่บังคับให้ทำออฟ ขึ้นอยู่กับความสมัครใจ ของ เราส่วนใหญ่แขกจะติดต่อผ่านมามาซัง หรือไมก็ พิวาร์หรือบางทีก็ติดต่อกันเองแล้วแต่ สถานการณ์ ค่าตัวพี่ส่วนใหญ่อยู่ราวๆ 1,000-1,500 บาท เรียกมากก็ไม่ได้เพราะแขกไม่เอา แยกของพี่ส่วนใหญ่เป็นขจรทั้งนั้นเลย ไม่เหมือนกับแขกของคนอื่นๆ เพราะพี่ไม่มีลูกค้า ประจำเหมือนคนอื่นๆ” เมื่อผู้วิจัยถามถึงความรู้สึกของหญิงและการค้าประเวณี หญิงเล่า

ให้ผู้วิจัยฟังว่า "ถ้าให้เปรียบเทียบกันที่อื่นๆ พี่ว่าแขกที่นี่ดูดีกว่าที่อื่นๆ ที่พี่เคยทำงานมาก่อนข้างมีสตางค์ แต่ถ้าให้พูดเรื่องอื่น ๆ พี่ก็ว่าไม่ต่างจากแขกคนอื่นๆ เวลาเมาหรือเจอผู้หญิง (อย่างพี่) ก็รีบจับโน่นจับนี่ บีบนมบ้างหอมแก้มบ้าง จูบบ้าง ประเททหวังให้คุ้มกับเงินที่ตัวเองเสียไป บางรายแค่นั่งดื่มจะให้ทำโน่นทำนี่ให้ด้วย พวกนี้เมาแล้วขาดสติกันหมด ถ้าพูดถึงแขกที่ออฟพี่แล้วยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ เวลาที่พี่ทำออฟนะแทบจะทุกครั้ง(ยกเว้นเมา) พี่ทำด้วยความรู้สึกฝืนใจมาก เพราะคนที่จะนอนกับเราไม่ใช่แฟนเรา ถึงพี่จะขายตัวมานานแต่ความรู้สึกนี้ก็ยังมีอยู่ทุกที พี่ก็หวังว่าสักวันคงจะเลิกฝืนใจแต่มันคงเป็นไปได้ยาก" หญิงเล่าต่อไปว่า "เวลาที่พี่ทำออฟนั้น พี่มักจะกินเหล้าขมใจไปก่อนหรือไม่ก็เมาจากที่ร้านไปก่อนจะได้ไม่ต้องฝืนใจมากเกินไป บางทีก็ต้องใช้วิธีคุยกับแขกก่อนตอนอยู่ที่ร้านแต่โดยมากพี่จะกินเหล้าอย่างน้อยก็ช่วยเพิ่มความกล้าและหน้าด้านให้พี่มากขึ้น" หญิงยังเล่าว่าหัวใจสำคัญของการทำออฟอยู่ที่ "ทำอะไรให้แขกคิดใจและมีความสุขเวลาทำออฟ" สิ่งที่คุณหญิงอย่างพี่มักจะบอกต่อกัน คือพยายามทำให้แขกคิดใจเราแล้วมันก็จะกลับมาใหม่และเราก็จะได้มีเงินใช้มากขึ้นถ้าเมื่อไหร่มันกลายเป็นลูกค้าประจำของเรา หญิงเล่าว่าเวลาทำออฟความสุขไม่ต้องพูดถึงเพราะไม่เคยมีความสุขเมื่อนอนกับแขกอยู่แล้ว ความรู้สึกของพี่มันมักจะบอกว่า "ไอ้มันไม่ใช่แฟนเราแต่เราจะต้องทำให้มันมีความสุขเหมือนกับที่ทำกับเมียของเขา แต่พี่ว่าพี่ทำมากกว่าเมียเขาเสียอีกนะ สำหรับพี่มีหลายวิธี ที่จะทำให้แขกเขามีความสุข เช่น การนวดให้แขกพาแขกไปอาบน้ำ ไซร์ และเล่าโลมแขก หอมแก้ม จูบแขก (ซึ่งส่วนใหญ่พี่จะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน) บางทีก็ดูคนมแขก สโมคที่อวัยวะเพศของแขกบ้าง บางทีก็ทำเสียงร้อง ร้องให้ดังๆ เขาก็สนุกเพราะเขานึกว่าเรามีความสุขกับเขาจริงๆ แต่ที่จริงพี่ก็ไม่ได้สนุกอะไร บางครั้งเมื่อเสียด้วยซ้ำ ร้องๆ ไปเพื่อเขาจะคิดใจ"

* หญิงมักจะย้ำกับผู้วิจัยเสมอถึงความหมายของสามีกับแขกว่ามีความแตกต่างกัน แม้ทั้งสองกรณีจะใช้วิธีการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ต่างกัน เธอเล่าว่า สามีในความหมายของเธอคือคนที่เธออยู่กินด้วยกัน โดยอาศัย "ความรัก" และความจริงใจรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์กันอย่างไม่เสแสร้งหรือหลอกลวง หญิงเล่าว่า เวลาที่เธอมีเพศสัมพันธ์กับสามีทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอทำให้สามีของเธอเต็มไปด้วยความรักและความรู้สึกทางเพศซึ่งมันเป็นไปได้โดยธรรมชาติ ซึ่งเต็มไปด้วยความสุขสุดขยดในขณะที่เธอมีความสัมพันธ์ทางเพศกับสามีของเธอ ส่วนแขกก็คือคนที่เธอต้องให้บริการเพื่อแลกกับเงินทองซึ่งเธอบอกว่า ทุกครั้งที่มิเพศสัมพันธ์กับแขก มันเป็นเรื่องที่ทำให้เธอต้องหลอกตัวเองว่า มีความสุขมาก ในเวลาที่มีเพศสัมพันธ์กับแขก

หญิงเล่าถึงแขกต่อไปว่า " ถ้าพูดถึงแขก แขกก็มีหลายประเภท มีทั้งดีและไม่ดี อย่างเฮีย(แขกประจำที่บุรีรัมย์) เป็นแขกที่ดี ชอบช่วยเหลือและให้เงินให้ทองใช้ในยามที่เรา

ลำบาก แต่หายากในปัจจุบัน เพราะแขกแต่ละคนจ้องจะเอาให้ “คุ้ม” กับเงินที่เสียไปในการซื้อตัวเรา แต่แขกอย่างนี้ก็คิดว่าแขกที่ออฟฟิศและเบียร์ค่าออฟ ซึ่งพีโดนชักดาบเป็นประจำ บางทีก็เป็นความผิดของพี่เองที่ประเมินแขกไม่เป็น เช่นเมื่อครั้งที่ผ่านมา (เดือน สิงหาคม 2543) พี่ก็ถูกชักดาบเพราะพี่เมามาก ยังดีที่ยังจ่ายค่าโรงแรมให้ เวลาเจออย่างนี้ก็ให้นึกเอาว่าเป็นกรรมของเราจะได้ไม่เครียด แขกที่ออฟฟิศแต่ละคนก็มีลักษณะที่ไม่เหมือนกัน บ้างก็ชอบให้สโมค บ้างก็ชอบให้ร้อง พี่ต้องดูว่าแขกชอบแบบไหนเราก็ทำแบบนั้น บางครั้งแขกบางคนก็ออฟพี่ไปไม่รู้เป็นอย่างไร แต่พี่คิดว่าเขาอยากเอาให้คุ้มเลยมีอะไรกับพี่นานก็ยังไม่เสร็จเลย หรือบางคนต้องมီးอะไรกับเรา 2-3 ครั้งต่อครั้ง(ที่ทำออฟ) บางครั้งพี่ก็ต้องปฏิเสธไม่ทำในรายที่ทำนานเกิน 2 ชั่วโมง เพราะพี่ก็อยากกลับบ้านเร็วและรู้สึกขะแยงด้วย แขกบางรายชอบให้สโมคและเสร็จในปาก พี่แทบอาเจียนเลยทีเดียว พอพี่เจอเหตุการณ์อย่างนี้ก็จะใช้วิธีอื่นหลบหลีกเลี่ยงสแกนการณ์เฉพาะหน้าเอาเอง บางทีก็เปลี่ยนวิธีการหรือทำทางใหม่หรือบางทีก็พูดกับเขา หรือใช้วิธีอื่นๆจนกระทั่งเขาทนไม่ไหว บางทีต้องบอกว่าเลิกและรีบกลับบ้าน เพื่อหมดปัญหา”

ความคาดหวัง ในเชิงอาชีพ

สำหรับในประเด็นดังกล่าว หญิงเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า ไม่ว่าเวลานี้หรือเวลาไหน อาชีพนี้ก็เป็นอาชีพที่ตนรังเกียจแต่ก็ทำด้วยความจำเป็น เธอคิดว่าไม่มีใครอยากให้ผู้ชายหลายคนมามีความสุขกับร่างกายของตนเอง(ถ้าเลือกได้) แต่เนื่องจากเป็นคนจนและไร้การศึกษา ทำให้ไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ หญิงบอกกับผู้วิจัยว่า อาชีพของเธอคงเป็นได้แค่ผู้หญิงหากิน เพียงแต่อาจยกระดับหรือเลื่อน ระดับให้สูงขึ้น แต่เธอก็ยังมีความหวังว่าในอนาคตข้างหน้าหากเธอมีเงินทุนสักก้อนเธอก็จะหาทางเปลี่ยนอาชีพของเธอไปเป็นอาชีพอื่นๆ ซึ่งเธอก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเมื่อไหร่ และตรงไหนที่เธอยังมีความจำเป็นเรื่องเงินเรื่องทอง เธอก็ต้องทำกันเช่นนี้ต่อไปจนกว่าจะไม่มีใครออฟเธอ ในขณะที่ผู้วิจัยกำลังทำวิจัยอยู่นี้ หญิงกำลังจะเตรียมตัวไปค้าประเวณีที่มาเลเซียอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเธอก็เอให้เราช่วยส่งกำลังใจให้เธอด้วย อย่าให้เธอถูกจับกลับมาได้ เธอเล่าว่า การไปขายตัวครั้งนี้ก็ซื้อ ใช้นี้ที่สามีของเธอได้สร้างไว้ให้หมด และเธอก็อยากจะมีเงินเก็บกลับมาสักก้อนเพื่อ “เปลี่ยนอาชีพ” ของเธอในอนาคต

กรณีที่ 2 : เก๋

"เก๋" มีบ้านเกิดอยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช เก๋เป็นลูกคนที่ 3 ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน ครอบครัว ของเก๋ทำอาชีพสวนยางพารา ฐานะปานกลาง ชีวิตของเก๋ในวัยเด็กเป็นเด็กที่มีปัญหา เนื่องจากครอบครัวแตกแยก .เก๋เล่าให้ผู้วิจัยฟังถึงสาเหตุที่ครอบครัวแตกแยก เพราะว่าแม่ของเธอ เข้ากับญาติพี่น้องข้างพ่อไม่ได้ และย่าของเธอเป็นคนที่ทำให้พ่อและแม่ของเธอต้องเลิกรากันไป ทำให้เธอและพี่น้องกลายเป็นเด็กมีปัญหา ทำให้เธอกลายเป็นเด็กเก็บกดและมักจะเชื่อมั่นในการกระทำของตนเองมากกว่าที่จะเชื่อคนอื่น ๆ เก๋บอกว่า มันอยู่ในสถานการณ์ที่เชื่อใครไม่ได้ นอกจากเชื่อตนเอง นอกจากนั้นเธอไม่ชอบยุ่งหรือสูงส่งกับใคร นิสัยดังกล่าวทำให้ย่าของเธอมักจะยกเรื่องดังกล่าวมาเปรียบเทียบกับแม่ของเธอเสมอ เก๋เล่าให้ผู้วิจัยฟังถึงชีวิตในวัยเด็กว่า

.. พ่ออยู่กับพ่อที่จังหวัดนครศรีธรรมราช จนอายุได้ 12ขวบ (เรียนประถมศึกษาปีที่6) ก็ต้องย้ายมาอยู่กับแม่และยายที่สมุทรปราการ พร้อมกับน้องอีก 2 คน ช่วงที่พี่ย้ายมาอยู่ที่บางบ่อ (สมุทรปราการ) มีความสุขมากเพราะ ได้อยู่กับแม่และยายที่ไม่ค่อยมีปัญหาเหมือนอยู่กับพ่อและญาติฝ่ายพ่อ พ่อย้ายมาอยู่กับแม่ พี่ก็เข้าเรียนโรงเรียนมัธยมแถวบ้าน พี่มาอยู่ได้ไม่นานก็รู้ว่าจากพี่ว่าพ่อแต่งงานใหม่ เงินที่พ่อเคยส่งให้พี่กับแม่และน้องๆก็ขาดไปเพราะพี่คิด(เอง)ว่าพ่อคงต้องเอาเงินไปดูแลเมียใหม่ของพ่อ ผลจากการที่พ่อไม่ส่งเงินมาให้พี่และน้องๆ พี่ก็ต้องลาออกจากโรงเรียนตอนที่พี่เรียนจบชั้น ม. 3 (ม.ต้น) เท่านั้น"

หลังจากที่เก๋ออกจากโรงเรียน เธอเล่าว่าช่วงนี้ต้องหางานทำเพื่อนำเงินมาช่วยแม่และน้องๆ พยายามหางานทำหลายๆที่ จนในที่สุดก็ได้งานทำ โดยไปทำงานกับญาติฝ่ายแม่ แถวรามอินทรา กม. 8 งานที่ทำคือ เลี้ยงเด็ก งานบ้าน เก๋เล่าว่า

"อยู่ที่นี้มีความสุขเพราะกินอยู่ฟรี และยังมีเงินเก็บส่งไปให้แม่และน้องใช้ด้วย ช่วงที่พี่ทำงาน พี่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น (อายุ14-15 ปี) ช่วงที่พี่เป็นวัยรุ่น(ตอนเริ่มเป็นสาว)พี่ค่อนข้างเกลียดเพื่อนผู้ชายเพราะมันชอบแซวชอบมาจีบเรา พี่ก็เป็นคนปากไวคำไม่ยั้งเลย แต่ก็ยังไม่วายมีคนเข้ามาจีบเรา สงสัยมันจะชอบแบบนี้ พี่ถูกแหวมาตลอดจนพี่เริ่มเปลี่ยนงานใหม่ เพราะพี่สาวฝากงานให้ไปทำงานโรงงานย่านรามอินทรา หลังจากที่ได้งานใหม่ชีวิตของพี่และครอบครัวเริ่มดีขึ้น เพราะมีรายได้มากขึ้น ทำให้ส่งเงิน ไปให้แม่ใช้ได้เยอะขึ้น"

หลังจากที่เก๋ทำงานโรงงานได้ปีกว่าๆ(ช่วงอายุราวๆ 16 ปี) เธอก็ย้ายมาทำงานแถวลำสาลี เนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับลูกพี่ลูกน้องคนดังกล่าว งานใหม่ที่เก๋ทำได้เงินเดือนสูงกว่าที่เดิม เก๋เล่าว่า

“ช่วงที่มีปัญหาเกี่ยวกับพี่สาวและคนในบ้าน พี่คิดว่าต้องหางานใหม่ พอดีมีเพื่อนที่ทำงานโรงงานเดียวกันแนะนำให้ ลองมาสมัครดู พอเขารับก็เลยลาออกจากงานเก่า และหาหอพักอยู่คนเดียว ทำให้พี่มีอิสระมากขึ้น เป็นช่วงที่มีความสุขมากเพราะทำอะไรก็ไม่มีใครว่าได้ ช่วงที่พี่ย้ายงานใหม่ พี่เริ่มเป็นสาวเต็มตัว เริ่มมีเพื่อนชายมาเกาะเกาะ เริ่มมีความรัก แฟนคนแรกของพี่อายุมากกว่าพี่หลายปีความรักครั้งแรกของพี่ พี่รู้สึกพี่ว่ารักแฟนของพี่มากถึงขนาดยอม”เสียตัว”ให้กับเขา ไม่เคยคิดถึงอนาคตว่าเป็นอย่างไร เพราะรักเขาชีวิตตอนที่พี่มีแฟนเริ่มทิ้งงานเงินที่เคยส่งให้แม่ก็เริ่มไม่ส่งเพราะพี่คิดว่าพี่มีครอบครัวแล้ว ตอนนั้นไม่รู้สึกรู้สึอะไรเลยที่ไม่ส่งเงินให้แม่ สำหรับแฟนของพี่ พี่ไม่เคยรู้เลยว่าพี่มีที่ไปที่ไปอย่างไรรู้อย่างเดียวว่ารักจนกระทั่งพี่ที่ทำงานเตือนพี่ว่า แฟนของพี่มีเมียอยู่แล้วพี่ก็ไม่เชื่อ แถมยังโกรธพวกเขาอีกหาว่าจะมาทำลายครอบครัวของพี่ แต่คบกับเขาได้ไม่นานนักประมาณ 1-2 เดือน พี่ได้พบผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพี่ถึงหอและมาบอกว่าพี่แย่งผู้ชาย พี่ถึงรู้ว่าใครคือผู้ชายของเขาโดยไม่คิดเลยว่า “ผู้ชาย” ของเขาคือแฟนของพี่ พอพี่รู้ความจริงพี่ก็รับไม่ได้ พี่แค้นและเริ่มเกลียดผู้ชายขยาดผู้ชาย หลังจากที่พี่เลิกกับแฟนคนแรก ความแค้น ทำให้พี่ตัดสินใจจ้างนักเลงไปทำร้ายผู้ชายคนนั้น และตัดสินใจลาออกจากงานที่เดิม ช่วงนี้เป็นช่วงที่ลำบากมาก เงินทองที่เคยมีใช้แบบคล่องมือก็ฝืดเคือง เพราะเงินที่เคยเก็บไว้ก็เอามาใช้จนหมด ช่วงนั้นพี่ให้สัญญากับตัวเองว่าจะไม่ยุ่งกับผู้ชายคนไหนอีกแล้ว เพราะเกลียดและขยะแขยงผู้ชาย”

หลังจากที่เธอออกจากงานที่เดิมเธอก็เริ่มหางานใหม่ทำทันที ในที่สุดเธอก็ได้งานทำที่โรงงานหนึ่งแถวบางนาตราด กม.23 เก้เล่าให้ฟังว่า

“ช่วงแรกของการทำงาน พี่พยายามหาหอพักแต่ก็ไม่มีหรือมีก็ราคาแพงเกินไป พี่เลยตัดสินใจขอเช่าบ้านแชร์กับเพื่อนร่วมงาน (ผู้ชาย) 3 คน เพราะพี่ไม่มีทางเลือก และอีกอย่างพี่ก็คิดว่า “ไหนๆ พี่ก็เสียไปแล้ว ก็คงไม่มีอะไรต้องเสียอีก ถ้าจะอยู่กับผู้ชายก็คงไม่เป็นไร แต่ความโกรธและเกลียดผู้ชาย ยังคงมีเหมือนเดิม”

แก้มักจะเน้นกับผู้วิจัยเสมอว่า แม้เธอจะเป็นคนเลว หรือผู้หญิงที่ไม่ดีในสายตาคนอื่น แต่เธออยากให้แม่ของเธอรู้ เพราะเธออยากให้แม่ของเธอรู้แต่เพียงว่า เธอยังเป็นคนดีในสายตาของสมอ ดังนั้นไม่ว่าเธอจะทำอะไรจะดีหรือเลว จะถูกหรือผิดเธอก็จะเก็บมันไว้เพียงคนเดียวจะต้องไม่มีวันรู้เรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นกับเธอ หลังจากที่เธอรื้อฟื้นการทำงานได้ 1-2 เดือน เธอก็เริ่มบ่นและหาที่พักใหม่ได้ในที่สุด แก้มักจะพูดกับผู้วิจัยเสมอว่า ความแน่นอนคือความไม่แน่นอนจากสิ่งที่เธอเคยสัญญากับตัวเองเรื่อง “ผู้ชาย(แฟน)” นั้น มันไม่อาจฝืนธรรมชาติได้ เธอ

"พี่พยายามไม่สนใจใครอีกต่อไป แต่พี่คิดว่าคงพี่ต้องเป็นแบบนี้(เช่นปัจจุบัน) พี่เจอผู้ชายคนใหม่ แรกๆก็ปฏิเสธไม่อยากจะยุ่งด้วยเพราะยังเจ็ดยัง แต่ไม่นานก็ตัดสินใจจะอยู่กับผู้ชายคนนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า "ไม่มีอะไรจะเสียอีกต่อไปแล้ว" เลยไม่แคร์กับสิ่งที่ตัวเองตัดสินใจลงไป สำหรับแฟนคนใหม่ของพี่ พี่ไม่ได้รักหรือคาดหวังอะไรมาก แต่ตัดสินใจมีแฟนใหม่ก็เพื่อความสะใจของตัวเอง เพราะแฟนคนนี้ก็ไม่ได้ต่างไปจากคนแรกเขามีลูกมีเมียแล้ว แต่พี่ก็ยอม เพราะครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน พี่ยอมเป็นเมียน้อย ตราบใดที่เมียคนอื่นๆ ไม่มาวุ่นวายกับพี่ พี่ก็ทนได้แต่ถ้ามีผู้หญิงหรือเมียคนไหน มาหาเรื่องพี่ พี่ก็จะเลิกทันที สำหรับแฟนคนที่ 2 นี้ อยู่กันไต่ยัดกว่าคนแรก เพราะไม่มีปัญหาเรื่องผู้หญิงคนอื่น แต่ก็อยู่กันได้ประมาณ 4-5 เดือน ก็เลิกกัน เพราะเขาทิ้งพี่ไปอยู่กับผู้หญิงอื่น และมารู้ตอนหลังว่าเขามีลูกกับแฟนใหม่ของเขาแล้ว เก่เล่าให้พี่วิจัยฟังถึงความรู้สึกของเธอว่า "พี่คิดว่าพี่ไม่เสียใจนะ เพราะพี่เตรียมใจไว้แล้ว เพราะแฟนคนนี้เจ้าชู้และมีเมียเยอะ ถึงจะแย่งเขามาได้สักวันก็ต้องถูกแย่งไป ก็ไม่คิดมากเพราะผู้ชายพรรคนี้มีไว้ก็ไม่มี ความหมายอะไร"

หลังจากที่เลิกกับแฟนก็ยังทำงานอยู่ที่โรงงานนั้นต่อไป จนกระทั่งทำงานครบ 1 ปี เธอเริ่มหางานใหม่เพราะเริ่มเบื่อกับชีวิตการทำงานที่โรงงาน เธอบอกว่าการทำงานที่โรงงานไม่มีอะไรตื่นเต้น นอกจากนั้นยังเป็นการทำงานแบบหาเช้ากินค่ำ รายได้น้อยลงเพราะถูกตัดโอ.ที เนื่องจากจำนวนคนงานเยอะทำให้รายได้ในแต่ละเดือนไม่พอใช้ใน ช่วงหลังๆ

หลังจากที่ลาออกจากโรงงาน เธอก็เริ่มหางานทำใหม่ แฉๆ จ.สมุทรปราการ งานใหม่ของเธอครั้งนี้ เปลี่ยนไปแบบหน้ามือเป็นหลังมือ เพราะเธอเลือกที่จะทำงานกลางคืน เธอเล่าถึงสาเหตุของการเปลี่ยนงานกลางวันมาเป็นงานกลางคืนว่า

"อันที่จริงพี่ไม่ได้คิดว่างานกลางวันกับงานกลางคืนที่พี่ทำมันต่างกัน เพราะพี่ไม่ได้ขายตัว นอกจากนั้นงานร้านอาหารที่พี่ทำก็ไม่น่ากลัวเพราะพี่ทำงานเป็นแคชเชียร์ เงินเดือนก็มากกว่างานโรงงานและก็ไม่เหนื่อยมากด้วย พี่มีหน้าที่คิดเงิน เช็คบิล เก็บเงินเท่านั้น พี่ก็เห็นว่ามันจะเสียหายตรงไหน" หลังจากที่ทำงานที่ร้านอาหาร เธอก็เริ่มมีชีวิตที่ดี เก่เล่าว่า ช่วงนี้เธอสามารถเก็บเงินได้เป็นก้อน และยังแบ่งเงินให้ที่บ้านได้ใช้บ้าง แต่งานกลางคืนก็ทำให้เริ่มหัดกินเหล้า สูบบุหรี่ เพราะกลุ่มเพื่อนที่ทำงานของเธอก็กินกันทั้งนั้น เธอเล่าว่า ช่วงนี้เป็นช่วงที่สนุก เพื่อนๆ เยอะดี เฮ้ไหนเฮ้นั้น"

ในช่วงเวลาดังกล่าวเก่เล่าว่าเธอเริ่มมีคนมาติดมากมาย เพราะทำงานกลางคืนก็หนีไม่พ้นสิ่งเหล่านี้อยู่แล้ว แต่เธอก็ไม่ได้ให้ความสัมพันธ์กับใครเป็นพิเศษ จนกระทั่งเธอได้เจอกับผู้ชายคน

วังซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับเจ้าของร้าน เขามาติดพันเธอและเธอก็ชอบผู้ชายคนนี้มากกว่าแขกหรือ
 คำคนอื่นๆ เธอคบกับเขาได้ประมาณ 3-4 เดือน ก็ตัดสินใจอยู่กับผู้ชายคนนี้ เกือบกว่าพอ
 กินกับคนนี้ก็เหมือนกับผู้ชายคนอื่นๆ คือต้องเลิกกันไป แต่ในระหว่างที่เธอเลิกกับผู้ชายคนนี้
 ตั้งครรภ์ได้ประมาณ 1-2 เดือน เก่เล่าว่า

“ช่วงนั้นพี่ไม่รู้จะทำอย่างไรกับชีวิตของพี่ ในที่สุดก็หาทางออกโดยเลือกที่จะ**ทำแท้ง**
 (เอาเด็กออก) เพราะคิดว่าถ้าเอาเด็กไว้ก็จะกลายเป็นภาระในอนาคต เลยตกลงใจทำแท้งแต่
 ก็เป็นการ**ทำแท้งเถื่อน** พี่รู้สึกกลัวสารพัด กลัวตาย กลัวตำรวจ กลัวเด็กจะไม่ออก เพราะพี่
 ไม่เคยรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการทำแท้งมาก่อนเลย หลังจากที่พี่เลิกกับผู้ชายคนนั้น พี่เริ่มคิดและ
 ทบทวนดูว่า เท่าที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นผู้ชายคนแรกหรือคนล่าสุดก็หาความจริงใจไม่ได้เลย
 ใหม่ๆที่พี่เองมีครอบครัวที่สมบูรณ์ไม่อยากจะ เป็น เหมือนพ่อแม่ ที่ต้องแยกทางกัน แล้วทำให้
 ลูกๆต้องตระการกำลำบาก พี่ตัดสินใจว่าจะไม่มีแฟนอีกต่อไป หุุดที่จะคิดถึงการมีครอบครัว
 ทางออกของพี่คือ เทียวกลางคืน กินเหล้า สูบบุหรี่ แต่ก็ไม่เคยลืมหน้าที่ที่ต้องส่งเงินให้แม่
 เสมอ”

เก่เล่าให้ผู้วิจัยฟังอีกว่า หลังจากที่เธอเริ่มเที่ยวกลางคืน กินเหล้า สูบบุหรี่ เธอมักจะย้าย
 ไปเรื่อยๆ เหตุผลที่เธอย้ายงานไปเรื่อยเธอบอกว่า ไม่อยากให้ใครรู้จักเธอ และเธอก็ไม่อยากจะ
 อดิเตของตัวเธอเอง เธอมักจะพูดอยู่เสมอ(ตลอดการทำวิจัย) ว่า คนหลายคนที่ผ่านมาเข้ามาใน
 เธอมักจะมองว่าเธอเป็นคนไม่ดี เป็นคนเลวชอบแย่งสามีคนอื่น ดังนั้นการที่เธอย้ายงานเรื่อยๆ
 งานที่ใหม่ๆ คนที่รู้จักเธอจะไม่มีใครรู้ว่าเธอมีอดีตเป็นอย่างไรเก่เล่าให้ผู้วิจัยฟังอีกว่า

“พี่ย้ายงานมาหลายทีมาก ทำงานหลายอย่าง ปีหนึ่งๆ เปลี่ยนงานประมาณ 3-4 ที จน
 ล่าสุด พี่มาสมัครงานที่โรงงานผลิตชิ้นส่วนแฉะๆเคหะบางพลี ช่วงนี้ก็เริ่มมีคนมาจีบพี่อีก
 ตามเคย ผู้ชายคนใหม่ที่พี่รู้จักเป็นเพื่อนของเพื่อนพี่อีกที เขาเป็นพนักงานแฉะๆเดียวกับที่พี่
 ทำงาน พี่รู้จักกับเขาได้ 2-3 เดือน ก็ตกลงอยู่กับเขา แฟนคนนี้ทำให้พี่ได้รู้จักความลำบาก
 ความทรمانที่สุดในชีวิต เพราะเขามีเมียอยู่แล้ว ชีวิตของพี่มักจะมีดวงเป็นคนที่มาทีหลัง
 เสมอ แต่ที่มันหนักก็คือพี่เกิดท้องขึ้นมาอีกครั้งเมื่ออยู่กับเขาได้ประมาณ 5-6 เดือน แต่ท้อง
 ครั้งนี้พี่ไม่คิดจะเอาเด็กออกเพราะกลัวบาป เด็กในท้องมีอายุประมาณ 3-4 เดือน และพี่ก็ฝัน
 ร้าย พี่ฝันว่าตกลงไปในเหว เลยตัดสินใจไม่เอาเด็กออก ตอนนั้นแฟนของพี่เริ่มมีปัญหา
 เมียหลวงของเขา และในที่สุดก็ถูกลามก่ปัญหาให้พี่อีกจนได้ ครั้งนี้เป็นครั้งที่พี่รู้สึกอาย
 มากเพราะเมียหลวงของเขามาค่าและประจานพี่ถึงที่พักและที่ทำงาน ทำให้คนอื่นๆ รู้เรื่อง
 ของพี่กันไปทั่ว ถึงพี่จะรู้ว่าแฟนพี่มีเมียอยู่แล้วพี่ก็ไม่ว่าอะไร แต่เคยบอกเขาว่าอย่าให้เมีย

เขามายุงกับพี่ และขอให้เขามีเวลาให้กับพี่บ้างก็พอ แต่เมื่เขามาทำกับพี่แบบนี้พี่ก็คงทนไม่ได้ พี่ก็เลยเป็นฝ่ายขอลีกกับเขา ช่วงนี้ยังท้องน้องเจ (ลูกชายของพี่เก้) อยู่ พอพี่เลิกกับเขาพี่ก็ลาออกจากการที่เดิม มาหางานทำที่โรงงานใหม่แถวๆบางพลีเป็นโรงงานทำผลไม้กระป๋อง”

หลังจากที่เก้มาทำงานที่ใหม่ เก้บอกว่ามันเป็นงานที่หนักมาก จนกระทั่งผู้จัดการของโรงงานรู้ว่าตั้งครรภ์ เลยให้มาทำงานในตำแหน่งที่งานไม่หนักมากจนเกินไป ซึ่งเธอก็ทำงานอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเธอคลอดน้องเจออกมา เธอเล่าว่า

“ตอนที่พี่คลอดน้องเจ ทางบ้านพี่ไม่มีใครรู้เลยว่าพี่มีลูก เพราะพี่ไม่ได้ติดต่อกับทางบ้านตั้งแต่พี่ตั้งท้องน้องเจได้ 4-5 เดือน ทั้งๆ ที่บ้านกับที่ทำงานห่างกันไม่ถึง 10 กม. ช่วงที่พี่คลอดน้องเจพี่ไม่มีเงินเก็บเลยสักบาท พี่ลำบากมากในช่วงนั้น ไหนจะตัวพี่ ไหนจะลูกอีก มันช่างทรมาณมากจริงๆ”

เก้เล่าว่าแม้จะมีลูกแล้วก็ไม่วายที่จะมีผู้ชายมาติดพัน แต่คราวนี้เธอปฏิเสธไปเพราะเข็ดและขยาดผู้ชายมาก เธอเล่าต่อไปว่า ช่วงที่คลอดน้องเจแล้ว คุณเล่น้องเจได้เพียงเดือนเดียวก็ต้องกลับไปทำงานตามเดิม เธอจึงตัดสินใจเอน้องไปจ้างเลี้ยงไว้กับตา-ยายที่อยู่บ้านใต้สะพานเดือนละ 1,000 บาท เพราะต้องมาทำงานไม่มีเวลาดูแลลูก เก้เล่าว่า น้องเจเติบโตมาเพราะตา-ยายคู่หนึ่งเขาเลี้ยงและรักน้องเจเหมือนลูก ยังเป็นโชคดีของน้องเจที่ตา-ยายเขารัก จนกระทั่งน้องเจอายุได้ 2-3 ขวบ ตา-ยายเขาก็ย้ายไปอยู่กับลูกสาวของเขา แต่ก็ยังเลี้ยงน้องเจต่อไป น้องเจต้องย้ายไปอยู่บ้านลูกสาวของตา-ยาย ทำให้เธอกับลูกห่างกันมากขึ้น ช่วงที่น้องเจไปอยู่บ้านลูกสาวตา-ยาย ค่อนข้างลำบากเพราะลูกสาวตา-ยายเป็นคนใจแคบ ไม่มีน้ำใจแต่เพราะเธอเองไม่มีใครก็เลยต้องให้ตา-ยายเลี้ยงต่อไป ถึงอย่างไรตา-ยายก็รักน้องเจ และเขาก็เป็นเสมือนกับญาติคนหนึ่งของพี่ แต่พอช่วงเศรษฐกิจไม่ดีลูกสาวของตา-ยายถูกเลิกจ้าง ครอบครัวของตา-ยายเลยต้องย้ายไปอยู่ที่เขาใหญ่ ก็เอน้องเจไปด้วย ลูกสาวของตา - ยายเริ่มเรียกเงินค่าจ้างแพงแถมยังไม่ค่อยดูแลใจใส่เจเท่าที่ควร ข้าวก็ไม่ค่อยได้กินเพราะเลี้ยงกันไปตามมีตามเกิด ไม่ใส่ใจเด็ก น้องเจมีแผลเต็มตัวพอเธอไปเยี่ยมและเห็นสภาพลูกตัวเอง ทั้งผอม ทั้งมีแผลพุพองเต็มตัว เธอจึงตัดสินใจเอน้องเจกลับมา ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่เธอเริ่มมีแฟนใหม่พอดี (แฟน คนปัจจุบัน)

หลังจากที่เอน้องเจกลับมาอยู่ด้วย เป็นช่วงที่เศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ ทำให้ทั้งเก้และแฟนของเธอเริ่มลำบากมากขึ้น เพราะแม้จะมีงานทำแต่เงินก็ไม่ดี จนกระทั่งเธอบังเอิญไปพบเพื่อนที่เคยอยู่ข้างบ้านคนหนึ่ง มาทำงานเป็นมาฆ่าซึ่งที่คาราโอเกะแห่งหนึ่ง ทำให้เธอก็เริ่มสนใจงาน

กลางคืนขึ้นมา เพราะตัวเองก็อยากลองงานกลางคืน(คาราโอเกะ) อยู่บ้างแล้ว พอเขาชวน ก็ก็ตัดสินใจทำงานกลางคืน (คาราโอเกะ) โดยลลอกแฟนของเธอว่ามาทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟ ซึ่งในขณะที่ตัดสินใจมาทำงานนั้น แฟนของเธอได้งานทำที่นครปฐมพอดี เธอเลยตัดสินใจเอาน้องเจ กลับไปให้แม่ช่วยดูแลแทน เก่เล่าว่า

“พอแม่รู้ว่าพี่มีลูก แม่ก็ตกใจและร้องไห้ถามพี่ว่า หัวใจของพี่ทำด้วยอะไรทำไมไม่เคยบอกแม่ว่ามีลูกและพ่อของเด็กคือใคร หายไปไหนพี่เลยต้องโกหกแม่ว่า พ่อเด็กตายไปแล้ว แม่จะได้สบายใจ พอพี่เอาเจไปให้แม่เลี้ยงพี่ก็มาทำงานเป็นเด็กนักร้องที่คาราโอเกะแห่งหนึ่งย่านสุขุมวิท 3 พี่ทำมาประมาณ 2-3 เดือน แฟนของพี่ก็จับได้ว่าพี่ทำงานเป็นเด็กนักร้อง ไม่ใช่เด็กเสิร์ฟก็สั่งให้ออก แต่พี่ก็ขอเขาพูดให้เขาสบายใจว่าพี่ไม่ได้ไปไหนกับแขก นอกจากนั้นมันก็เงินดี สามารถช่วยครอบครัวเราตอนนี้ได้ ซึ่งแฟนพี่ก็ยังไม่เข้าใจแต่ก็ให้พี่ทำงานที่นี้ต่อไปได้ เพราะไม่รู้จะห้ามอย่างไร”

เก่เล่าให้ฟังว่า ในช่วงแรกของการทำงานเธอรู้สึกกลัวและตื่นเต้น ร่างกายร้อนผ่าวไปหมดเวลาที่แขกจับหรือกอดเธอ เธอเล่าว่าวันแรกของการทำงานเธอทำอะไรก็ดูติดขัดไปหมด และเธอยังรู้สึกอึดอัดใจ เวลาที่แขกจับ กอดหรือหอมเธอ เพราะเธอรู้สึกขยะแขยง เธอบอกว่าช่วงแรกเธอไม่มีเทคนิคใดใดในการชักจูงหรือโน้มน้าวให้แขกมาติดเธอ ทำให้เธอไม่มีลูกค้าประจำแต่พอทำได้ 2-3 อาทิตย์ เธอก็เริ่มรู้จักเรียนรู้จากเพื่อนๆ ในคาราโอเกะเดียวกัน ถึงวิธีการดึงดูดใจแขกว่าต้องทำอย่างไร ซึ่งเก่ได้เล่าถึงเทคนิคให้ฟังว่า

“เทคนิคไม่มีอะไรมาพูดเพราะๆ เอาใจเก่งๆ ออกอ่อนน้อมเล็กน้อยที่สำคัญต้องใจถึงกับแขกด้วย แขกทำอะไรมาเราก็กทำตามแขกจะชอบ เพราะแขกมาที่นี้ก็เพราะจุดนี้ทำเป็นและไม่ได้แขกก็เบื่อและสตีปเต็มเรื่อยๆ เวลาที่พี่ทำงาน พี่ก็เจอแขกหลายประเภท ทั้งสุภาพ ทั้งลามก ทั้งสกปรก พี่ก็อึดอัดอยู่เหมือนกัน แต่วิธีการแก้เครียดของพี่ก็มีเหล่านี้แหละกินมันเข้าไปจะได้กล้าๆ ทำอะไรลงไปจะได้ไม่รู้สึกกระดาก เก่เล่าต่อไปว่า “งานนักร้องเป็นงานที่ทำรายได้ ได้มากกว่างานที่ทำตามโรงงาน แถมเป็นงานที่ไม่หนักเท่างานที่โรงงานอีกด้วย แต่งานนี้ก็ทำให้พี่รู้สึกอึดอัดใจหลายครั้งเหมือนกัน เช่นเวลาที่แขกเมาและลวนลามพี่มากขึ้น หรือเวลาที่เจอแขกพูดจาไม่ดี พี่ก็ไม่ค่อยพอใจ อยากจะได้ตอบด้วย แต่ทำไม่ได้” เมื่อผู้วิจัยถามถึงความรู้สึกที่มีต่องานนักร้อง เก่เล่าว่า “ พี่ว่าพวกนักร้องก็มี 2 แบบ แบบเต็มใจกับไม่เต็มใจ แต่สถานการณ์อันบังคับ ซึ่งจะเห็นได้ว่า พวกที่ 1 จะต่างจากพวกที่ 2 ดูได้จากกรปฏิบัติตัว ไอ้คนเต็มใจเขาไม่ได้หวังอะไรไปมากกว่าความ

สนุก แต่อย่างที่ไม่สนุกด้วยแน่ แต่มันจำใจมากกว่า ใครล่ะอยากจะให้คนที่ไม่ใช่ตัวเอง มาถูกเนื้อต้องตัว โดยเฉพาะกับพวกที่สกปรกๆ”

เก้เล่าให้ฟังว่าหลังจากที่ทำงานคาราโอเกะแห่งนั้นได้ประมาณ 5-6 เดือน เธอก็ได้ยื่นข่าวว่ามีสถานบันเทิงเปิดใหม่ ตั้งอยู่ในละแวกเดียวกับที่ทำงานเก่าของเธอ เธอสนใจอยากลองเปลี่ยนงานใหม่ดู เพราะคิดว่าจะทำให้รายได้มีมากขึ้น เก้เล่าว่า

“ในช่วงแรกที่พี่มา สมัครงาน ที่สถานบันเทิงเปิดใหม่ (ที่ทำงานปัจจุบัน) เนื่องจากมันมีหลายรูปแบบ เช่น อาบ อบ นวด คาราโอเกะ คลับ นวดแผนโบราณ ฯลฯ พี่เลยตัดสินใจเป็นสาวลีลาศที่คลับที่นี่ (ช่วงแรกที่นี่เคยเปิดคลับสำหรับเดินลีลาศ แต่อยู่ได้ประมาณ 2-3 เดือนก็เปลี่ยนเป็นสนุกเกอร์และเรคตามล่าดับ) เนื่องจากปัญหาภายในบริษัททำให้ต้องปิดไป พี่และเพื่อนๆถูกย้ายมาเป็นสาวคาราโอเกะตั้งแต่ตอนนั้น การทำงานที่คาราโอเกะแห่งนี้แตกต่างจากคาราโอเกะแห่งเดิม เพราะที่เริ่มทำออฟด้วย ที่นี่เป็นที่แรกที่พี่ตัดสินใจทำออฟ เก้เล่าถึงสาเหตุที่ตัดสินใจทำออฟให้ผู้วิจัยฟังว่า “ ตอนที่พี่ตัดสินใจทำออฟครั้งแรกก็เพราะพี่ขาดเงินที่จะส่งไปให้ลูก เดือนๆ หนึ่งพี่ต้องส่งเงินไปให้น้องเจและญาติใช้เดือนละ 4,000- 5,000 บาท และช่วงนั้นแม่พี่เพิ่งเสียชีวิตไปได้ไม่ถึง 2 เดือน ช่วงที่พี่ทำออฟครั้งแรกทำไปด้วยความจำใจ และกลัวว่าถ้าแฟนพี่รู้ว่าพี่ทำออฟแล้วจะเป็นอย่างไร เพราะพี่เองก็ไม่อยากโกหกแฟนและอยากจะซื่อสัตย์ต่อแฟน แต่อีกใจหนึ่งกลัวลูกจะอดก็เลยต้องทำ พี่ทำออฟครั้งแรกโดยการติดต่อผ่านมาฆ่าซึ่ง พี่ไปบอกมาว่าจะทำออฟ ถ้ามีใครมาถามก็ติดต่อมาที่พี่ได้เลย ทำออฟครั้งแรกพี่เรียกค่าตัวไป 2,500 บาท ค่าโรงแรมต่างหาก ซึ่งมันก็ค่อนข้างสูง ถึงจะไม่ใช่เปิดบริษัท แต่ก็ทำออฟครั้งแรก พี่เก้เล่าถึงแขกที่ทำออฟครั้งแรกว่า “ เป็นผู้ใหญ่แล้วแต่ก็มีอารมณ์ทางเพศมาก งานแรกของพี่ก็มีอะไรกันธรรมดา แต่ก็ต้องหลอกแขกด้วยวิธีการต่างๆว่ามีความสุข เพื่อเขาจะได้คิดใจ แต่พี่เองรู้สึกเบื่อและอยากอาเจียน เพราะขยะแซงกับการมีเพศสัมพันธ์กับคนที่พี่ไม่รู้จัก แต่ยังดีที่พี่ทำใจได้ วันนั้นรู้สึกอย่างเดียว คือ รู้สึกผิดต่อแฟนของพี่ รู้สึกเสียใจกับการทำออฟ แต่ก็รู้สึกสะใจอยู่บ้างว่าผู้ชายก็มีแค่นี้ มีแค่ความต้องการ และแค่พี่แสดงว่าพี่พอใจ เขาก็รู้สึกตามไปด้วย และแค่นี้เขาก็ต้องเสียเงินของเขามาให้เราได้ใช้ ความรู้สึกของพี่ตอนนั้นพี่สับสนไปหมด เมื่อผู้วิจัยถามถึงเรื่องการทำออฟ เก้เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า ในแต่ละเดือนพี่จะทำออฟประมาณ 2-3 ครั้ง หรือในเวลาที่เป็นต้องใช้เงิน (ส่งเงินให้ลูก) เท่านั้น ทุกครั้งที่พี่ทำออฟ มักจะกินเหล้าให้เมาไปก่อนไม่อย่างนั้นอาจจะทำไม่ได้ เวลาทำออฟมันก็ต้องอาศัยเทคนิคหลายอย่างเพื่อให้แขกคิดใจ บางครั้งต้องใช้ปากอมที่อวัยวะเพศของแขก แต่ถ้าจะทำจริงๆ ก็ต้องแน่ใจก่อนว่าเป็นคนสะอาดหรือเปล่า ถ้าสะอาดก็ทำให้ได้ เพื่อเงินพี่ทำได้อยู่แล้ว แต่มีข้อห้ามแต่มีข้อ

ห้ามบางอย่างเหมือนกัน ถ้าเป็นแขกประจำก็จะไม่ให้เขาออฟพี เพราะพีคิดว่าเราต้องคบหรือรู้จักเขาไปอีกนานเพราะฉะนั้นเราต้องดูดีในสายตาของเขา และถ้าพีคิดจะมีอะไรกับเขา ต้องไม่ใช่วิธีการจากการทำออฟ เพราะมันคนละเรื่องกัน มันน่าจะเกิดจากความชอบกันมากกว่า แต่พีก็ไม่เคยมีอะไรกับลูกค้าประจำของพี นอกจากกอด หอม หรือจูบกันธรรมดาเท่านั้น พีก็บอกว่า ลูกค้าประจำก็เหมือนกับคู่รักกันใหม่ๆเท่านั้น”

เมื่อผู้วิจัยถามถึงลูกค้าหรือแขกของคาราโอเกะ เก่เล่าว่า ลูกค้ามีหลายระดับตั้งแต่ต่ำ-สูง แต่ถ้าจะให้เธอเป็นฝ่ายเลือกแขก (ซึ่งในความเป็นจริงไม่มีสิทธิ์) ก็อยากนั่งกับแขกที่สุภาพ จะรู้สึกดีทุกครั้งถ้าแขกถาม หรือขออนุญาตกอดหรือหอม ซึ่งเธอก็ยอมโดยไม่อี้อัดใจเท่าไรเพราะถือว่าเป็นการให้เกียรติกัน แต่ถ้าเจอแขกประเภทมาแล้วต้องเอาให้คุ้ม เธอก็ค่อนข้างแข็งเหมือนกันเวลาที่แขกทำอย่างนี้ ก็อยากค่าแขก แต่ที่นี้มีกฎว่า ลูกค้าคือนายเรา เลยทำอะไรไม่ได้ที่ดีที่สุดก็คือระบายกับเพื่อนร่วมงาน มันเกิดขึ้นบ่อยจนกลายเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ไปแล้ว จากการวิจัยพบว่า สาวคาราโอเกะมักจะกล่าวถึงแขกในทางที่ไม่ดีต่างต่างนานาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ

เก่เล่าถึงการทำงานที่คาราโอเกะว่า การทำงานที่นี้ไม่ต่างจากสังคมกลางคืนทั่วไป เพราะต้องใส่หน้ากากเข้าหากันไม่ว่าจะเป็นกับแขก คือ ต้องทำเป็นสนุกสนานร่าเริง มีความสุขทั้งที่ในใจทั้งเบื่อ ทั้งขยะแขยง หรือกับเพื่อนร่วมงานต้องคอยชมกัน บางครั้งก็นินทากันมีทุกชนิด ดังนั้นเธอจึงไม่อยากยุ่ง สูงส่งกับใครเพราะจะมีปัญหาอยู่เสมอ โดยเฉพาะเรื่องเงินเดือนที่นี้ไม่มีให้ รายได้ส่วนใหญ่ ได้จากส่วนแบ่งค่าดื่ม การทำงานที่นี้ หลายอย่างดี หลายอย่างก็ไม่ดี ต้องดิ้นรนกันเอง ถ้าไม่มีลูกค้าประจำเงินก็คงไม่พอ และในที่สุดถ้าไม่ทำออฟก็ต้องลาออก หรือหาคนเลี้ยง นอกจากนี้ที่นี้จะไม่ให้เงินเดือนแล้วบางครั้งถูกระเบียบต่างๆก็มากเกินไป เช่นเรื่องลา เรื่องมาสาย จะถูกตัดเงิน ซึ่งเป็นเงินที่ได้จากน้ำพักน้ำแรงของเราเองไม่เกี่ยวกับคาราโอเกะเลย ไม่น่าจะมาหักอะไรกันมากถึงขนาดนี้ บางครั้งนี่ก็เอาเปรียบอย่างกรณีเรื่องส่วนตัวก็ห้ามไม่ให้นั่งรถไปกับลูกค้าที่มาตอนจะเลิกงาน เพราะถือว่าเป็นการเอาเปรียบทางร้านในเรื่องค่าตัว (เพราะร้านมองว่าเป็นการทำออฟ) ทำให้ร้านขาดรายได้แทนที่จะซื้อดื่มแล้วพากันออกไป หรือระเบียบเกี่ยวกับการรับเงินค่าดื่ม หากไม่มาในวันนั้น ก็รับเงินค่าดื่มไม่ได้ในweek นั้น

เมื่อผู้วิจัยถามถึงอนาคตเก่เล่าว่า เธออยากจะมีเงินสักก้อนเพื่อไปทำทุนค้าขาย เธออยากเลิกอาชีพอย่างนี้เพราะเบื่อกับกับสภาพการใส่หน้ากากกับคนทั่วไป เธออยากใช้ชีวิตในแบบของเธอ เป็นตัวของเธอเองในทุกขณะ ในขณะที่ผู้วิจัยกำลังทำวิจัยอยู่นี้ พีก็พยายามหาช่องทางที่จะเปลี่ยนอาชีพของเธออยู่เสมอ ซึ่งเธอเริ่มจากการเป็นเซลล์ขายเครื่องสำอางค์มีแนวโน้มว่าเธอกำลังจะลาออกจากงานเพื่อทำอาชีพใหม่ของเธอ

กรณีที่ 3 : รุ่ง

"รุ่ง" เป็นเด็กสาวจากนครสวรรค์ รุ่งมีชีวิตค่อนข้างลำบากตั้งแต่วัยเด็ก ครอบครัวของเธอยากจนและมีแม่เพียงคนเดียวที่คอยดูแลลูกๆ ทั้ง 4 คน รุ่งเล่าว่า ครอบครัวของเธอมีแม่เป็นเสาหลักเพียงคนเดียว ส่วนพ่อก็ทิ้งแม่และพวกเธอไปตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก ครอบครัวของรุ่งยึดอาชีพรับจ้างเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว แม่ของรุ่งรับจ้างตัดอ้อย ทำไร่ ทำนาและเก็บผักขายเพราะแม่ไม่มีที่ดินเป็นสมบัติเพื่อใช้ในการทำมาหากิน รุ่งเล่าว่า เพราะความลำบากทำให้เธอไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือสูง ๆ เหมือนเพื่อนๆ ที่อยู่แถวบ้าน

รุ่งเล่าถึงชีวิตในวัยเด็กของเธอ ให้ผู้วิจัยฟังว่า

" ตอนเราเป็นเด็กเราต้องช่วยแม่ตัดอ้อย ทำนาและเลี้ยงน่อง ตอนนั้นเราคิดว่าเป็นงานหนักเหมือนกันแต่ก็ต้องทำไม่เงั้นไม่มีใครช่วยแม่"

นอกจากนั้นเธอยังเล่าถึงชีวิตในวัยเรียนของเธอว่า เรียนหนังสือได้แค่ ป. 4 เพราะแม่ต้องส่งให้น้อง ๆ เรียนด้วยเลยไม่มีเงินพอให้เธอและพี่ของเธอเรียน รุ่งเป็นลูกคนที่ 2 ต้องเลิกเรียนให้น้อง ๆ ได้เรียนบ้าง เพราะพี่น้องแต่ละคนก็อายุไล่เลี่ยกัน พอรุ่งออกจากโรงเรียนก็เริ่มทำงานทันทีขณะที่อายุประมาณ 9-10 ขวบ เท่านั้น

งานแรกของรุ่งคือ งานรับจ้างตัดอ้อยเธอเล่าให้ฟังว่า งานรับจ้างตัดอ้อยเป็นงานที่ค่อนข้างหนักแต่ไม่คุ้มกับเงินที่ได้ วันๆหนึ่งรายได้ ประมาณ 50-70 บาท ขึ้นอยู่กับปริมาณอ้อยที่ตัด รุ่งได้เงินมาทำอะไรก็ให้แม่หมดเลยเพราะแม่จะเป็นคนจัดการเรื่องเงิทองและการใช้จ่ายในบ้าน เช่น ซื้อข้าวและแบ่งเป็นค่าขนมให้น้อง ๆ นอกจากงานตัดอ้อยรุ่งก็รับจ้างทำนาแถวๆบ้านขึ้นอยู่กับว่ามีคนมาจ้างหรือไม่ ไม่ว่าจะตัดอ้อย หรือทำนา รุ่งก็ทำเป็นทั้งนั้น บางครั้งรุ่งยังคิดว่าทำน่ายกกว่าตัดอ้อย เพราะมีแรงงานทั้งหญิงและชาย ผู้ชายจะรับงานหนัก ๆ ไปทำ ผู้หญิงคนอื่น ๆ มีหน้าที่เกี่ยวข้าวและดำนาเท่านั้น แม่จะเหนียวแต่ก็ไม่หนักเท่าตัดอ้อย ซึ่งต้องใช้แรงมากกว่า เงินที่ได้มารุ่งจะให้แม่ทั้งหมด และเธอก็ภูมิใจที่เงินของเธอทำให้แม่และน้อง มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

เมื่อรุ่งอายุประมาณ 12-13 ปี เธอก็ย้ายไปอยู่กับญาติของเธอที่พิจิตร รุ่งเล่าถึงสาเหตุที่ย้ายไปอยู่กับญาติให้ฟังว่า

" พอเราอายุ 12-13 ปี เราย้ายไปอยู่กับญาติฝ่ายแม่ของเราที่พิจิตร ไปช่วยเขาทำงานได้ เงินเป็นรายเดือน ๆ ละ 800 บาท เราว่ามันก็คิดว่ารับจ้างรายวัน เพราะรายได้ไม่แน่นอน เราเลยตัดสินใจขอแม่ไปอยู่กับญาติ แม่ก็ไม่ว่าอะไรเรา งานแรกของเราก็เป็นงานเบา ๆ ถ้าเปรียบกับตัดอ้อยและทำนา เพราะมีหน้าที่หีบจับของในครีว (ผู้ช่วยคนครีว) ก็ได้รับความรู้เรื่องทำอาหารมาจากที่นี่บ้างเหมือนกัน และความที่เราเป็นคนอยากรู้ อยากเห็น ชอบเรียน ชอบศึกษาเลยเป็นที่ชอบพอของเจ้านายเขาก็เพิ่มเงินเดือนให้เรา แต่ก็มีหน้าที่มากขึ้นนะ หลังจากนั้นเราก็ได้เป็นแม่ครัวเองบ้างแต่ก็ไม่บ่อย แต่อยู่ที่นี้ได้ไม่นานก็ต้องย้ายกลับ นครสวรรค์อีกครั้ง เพราะเป็นห่วงแม่และน้อง ๆ"

หลังจากที่รุ่งกลับมาที่บ้านก็เก็บผักขายและหางานทำ จนได้งานทำความสะอาดบ้านที่ร้านถ่ายรูป ซึ่งรุ่งก็ต้องพักอยู่ที่นั่น รุ่งเล่าว่างานที่นั่นนอกจากหน้าที่หลัก ๆ คือทำความสะอาดแล้วเจ้าของบ้านค่อนข้างเอ็นดูเธอ เพราะเธอเป็นคนขยันสนใจใคร่รู้เลยสอนให้ทำบัญชีเล็ก ๆ น้อย ๆ เธอได้รับความรู้จากที่นี่มาก แต่ที่ทำงานที่นี่ได้สัก 1 ปี ก็เริ่มหางานใหม่ เพราะได้ยื่นคนแถวบ้านพูดถึงโรงงานที่กรุงเทพฯ ซึ่งมีรายได้ดี กว่างานที่ร้านถ่ายรูปเธอจึงตัดสินใจเข้ากรุงเทพฯ มาหาทำงานตามโรงงานขณะที่อายุประมาณ 15 ปี

หลังจากที่รุ่งตัดสินใจเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ กับเพื่อน ๆ แถวบ้าน งานแรกที่เธอสมัครเป็นโรงงานเย็บผ้าย่านดาวคะนอง และด้วยความที่เธอไม่มีประสบการณ์ในการเย็บผ้ามาก่อน ทำให้ต้องเริ่มจากงานตัดชิ้นผ้า แต่เพราะรุ่งเป็นคนใฝ่รู้ใฝ่เรียนทำให้เริ่มเย็บฐานะจากเด็กตัดชิ้นผ้ามาเป็นคนเย็บเสื้อโหล รุ่งเล่าว่า การทำงานที่นั่นเพื่อน ๆ ร่วมงานค่อนข้างเห็นแก่ตัว และเพราะเธอเป็นคนที่ถูกจดตรงไปตรงมา ไม่กลัวใครทำให้หลายคนไม่ชอบเธอ ในที่สุดเธอก็ต้องลาออกจากการงานนี้ ทั้งๆที่ยังทำงานได้ไม่ถึง 6 เดือน เพราะเธอเริ่มเบื่องานและเพื่อนร่วมงานจึงตัดสินใจลาออกหางานใหม่อีกครั้ง

สำหรับงานแห่งที่ 2 ของรุ่งเป็นงานโรงงานเหมือนกัน แต่ย้ายมาทำแถวๆ อ้อมน้อย จ.นครปฐม โดยมาอาศัยกับน้ำ (ญาติของแม่) รุ่งเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

" พอเราออกจากงานที่โรงงานเย็บผ้า เราก็ย้ายมาอยู่กับน้ำแถวๆ อ้อมน้อย น้ำเราก็คงทำงานโรงงานเลขพาเรามาสมัครที่โรงงานแห่งหนึ่งเป็นโรงงานทำลูกไม้ เราก็ใช้วิชาความรู้เดิม(งานเย็บผ้า)มาใช้ในงานที่ใหม่เหมือนกัน ช่วงที่เราอยู่อ้อมน้อยเราเริ่มเป็นวัยรุ่น แต่นิสัยของเราก็คงเป็นคนพูดตรงไปตรงมา ใจกล้า และชอบเรียนชอบรู้ทำให้เรามิตรทั้งคนรักและคนเกลียด คนรักเราส่วนใหญ่จะเป็นเจ้านาย เพราะเขาเห็นว่าเราขยันและชอบเรียนรู้ ส่วน

คนที่เกลียดเรามากจะเป็นเพื่อนร่วมงาน เพราะเขาหาว่าเราชอบประจบประแจงเจ้านาย เราค่อนข้างอึดอัดกับสภาพอย่างนี้มาก แต่ก็คิดว่าถ้าลาออกจากที่เดิมก็ต้องเจอคนอย่างนี้ในที่ใหม่อยู่ดี เลยทำใจไม่เก็บมันมาคิดเท่าไร แต่เรามากก็จะมีเรื่องกับเพื่อนร่วมงานเสมอ เพราะส่วนใหญ่เขาชอบหาว่าเราแย่งแฟนชาวบ้าน บางครั้งทนไม่ไหวก็มีเรื่องทะเลาะกันถึงขั้นตบตีก็มี ก็คิดจะลาออกหลายครั้ง แต่เพื่อพิสูจน์ความจริงว่าเราไม่ได้ทำอย่างที่ใครว่าเลยตกลงใจเลือกที่จะทำงานที่เดิม จนในที่สุดเรื่องที่ถูกกล่าวหา ก็หายไปเอง”

รุ่งเล่าให้ฟังว่า ตอนที่เธออายุประมาณ 18-19 ปี เธอพบกับแฟนที่โรงงานตอนนั้นแฟนของเธอมาที่โรงงานในช่วงที่เธอได้เข้ามาทำงานใน office รุ่งเล่าว่าแฟนของเธอเป็นลูกชายผู้รับเหมาก่อสร้างซึ่งเป็นเพื่อนกับเจ้าแก้ว (เจ้าของโรงงาน) แรก ๆ ก็ไม่ได้คิดอะไรมากเพราะเห็นว่าเขาเป็นญาติเจ้าแก้วเลยคุยกับเขาไปตามเรื่องตามราว แต่ตอนหลังเธอเริ่มแปลกใจว่าทำไมเขามาที่โรงงานบ่อย และชอบมาคุยกับเธอด้วย เธอเลยถามเขาตรงๆตามนิสัย และได้คำตอบว่าเขาสนใจเธอ และอยากคบกับเธอ ช่วงนั้นเธอกำลังเบื่อคนสนิทอยู่พอดี เลยตกปากรับคำกับเขาว่าจะคบกับเขา คบกันได้ประมาณ 1 ปีก็ตกลงจะอยู่กินกับเขา รุ่งเล่าว่า ความรักของเธอไม่ค่อยเหมือนกับชาวบ้านสักเท่าไร เพราะเธอคบกับแฟนของเธอเพื่อลบคำนิทาว่าเธอชอบแย่งผัวชาวบ้าน หรือเป็นเมียน้องเจ้าแก้ว

หลังจากที่รุ่งแต่งงานเธอได้ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านสามีของเธอ รุ่งเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“ช่วงแรกของชีวิตครอบครัวก็มีความสุขดี เพราะเราและสามีช่วยกันทำมาหากิน แต่หลังจากที่อยู่กับเขาได้ประมาณ 3 ปี (ช่วงที่มีลูกคนแรก) ความสุขที่เคยมีก็เปลี่ยนแปลงไป เพราะทางบ้านของแฟนเริ่มมีปัญหา ตอนนั้นเรามีปัญหากับน้องๆของเขาเรื่องเงินๆทองๆในครอบครัว เขาหาว่าเรามาเกาะพี่ของเขา หาว่าเราเป็นคนทำให้พี่ของเขาไม่ดูแลเอาใจใส่ครอบครัว หลงเมีย อะไรทำนองนี้ เราก็อดทนเพราะไม่อย่างมีเรื่องกับน้องๆ เพราะคิดว่าอย่างไรก็ต้องอยู่ร่วมชัชคาเดียวกันต่อไป แต่ความอดทนก็ถึงที่สุดเราขอแฟนเรากลับไปอยู่บ้านสักพักเพราะเราคิดว่าถ้าอยู่ต่อไปคงมีเรื่องมากกว่านี้แน่ๆ พอกลับไปอยู่บ้านพร้อมลูกได้ประมาณ 7-8 เดือน ก็คิดว่าอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีเขา ในที่สุดเราก็กลับไปและอดทนอยู่เพื่อครอบครัวของเราต่อไป”

หลังจากที่รุ่งตัดสินใจกลับมาอยู่กับสามีที่อ่อนน้อม ปัญหาต่างๆก็ทุเลาลงไปบ้างแต่ก็ยังเข้าหน้ากันไม่ติด รุ่งพยายามไม่เผชิญหน้ากับน้องๆของแฟน รุ่งเล่าว่า

“กลับมาอยู่กับแฟนครั้งนี้แรกๆ ก็มีความสุขดี เรากับแฟนช่วยกันทำมาหากิน ทำให้มีเงินเก็บและตั้งตัวได้ พอเริ่มมีเงิน ปัญหาในบ้านก็หมดไป เพราะเราดูแลทุกคนไม่ว่าจะเป็นเตี้ย แม่และน้องๆของเขา ก็เลยไม่มีปัญหากัน ช่วงที่เราตั้งท้องลูกคนที่ 2 ก็อยู่กับแฟนอย่างมีความสุข จนกระทั่งวันหนึ่งครอบครัวเริ่มมีปัญหาจากกิจการรับเหมาก่อสร้าง ทำให้เงินเก็บเริ่มขาดมือ แฟนเราก็เริ่มเครียดกับปัญหาและหาทางออกโดยการดื่มเหล้า ช่วงนั้นเรากับแฟนมีปัญหาการเงินทองกันบ่อยครั้ง เราเริ่มทนกับการไม่เอาไหนของเขาไม่ได้ เราเห็นว่าเขาไม่มีความอดทนไม่มีความเป็นผู้นำ แต่เราจำเป็นต้องอดทน เพื่อลูกๆและครอบครัว แต่ในที่สุดชีวิตครอบครัวก็ต้องจบลง เพราะแฟนของเราคบตีเราทุกครั้งทีทะเลาะกัน เราไม่สามารถกับสภาพนั้นได้ต่อไปอีกแล้ว”

หลังจากที่เลิกกับแฟน รุ่งก็เอาลูกกลับไปให้แม่ช่วยเลี้ยง ส่วนตัวเธอก็กลับมาหางานทำในกรุงเทพฯอีกครั้ง โดยมาอาศัยกับพี่ชายที่ทำงานในบ่อนการพนันแห่งหนึ่งย่านรัชดา พี่ชายของเธอก็ฝากเธอเข้าทำงานที่บ่อนการพนันนั้นด้วย สำหรับงานที่บ่อนการพนันรุ่งทำหน้าที่เด็กเดิน ship เธอคิดว่า การทำงานที่บ่อนการพนันแตกต่างไปจากงานที่โรงงาน เพราะต้องอาศัยปฏิภาณไหวพริบ และลูกล่อลูกชนมาก งานที่นี้ทำให้เธอฝึกความคล่องตัวได้เยอะ โดยเฉพาะเรื่องเอาตัวรอด เธอได้มาจากที่นี้มาก เพราะหน้าที่หลักของเธอต้องดูแลship ของลูกค้า ลูกค้าที่มาที่บ่อนต้องเอาเงินมาแลกship กับทางแคชเชียร์ก่อน เพราะที่ๆเราทำอยู่นั้นไม่ให้ใช้เงินสดเล่นการพนัน และหลังจากลูกค้าแลก ship ก็เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องดูแลship นั้น (รุ่งมักพูดว่าดูแลship ก็เหมือนกับต้องรับผิดชอบเงินเช่นเดียวกัน) จนกว่าลูกค้าคนนั้นจะกลับหรือเงินหมด รุ่งคิดว่าหน้าที่ของเธอค่อนข้างต้องมีความรับผิดชอบอย่างมาก ถ้าship หายเธอก็ต้องชดใช้ แต่งานเดิน ship เป็นงานที่ทำรายได้ให้กับรุ่งอย่างมาก โดยเฉพาะ ip เธอจะได้ทุกวันขึ้นอยู่กับลูกค้าได้มากได้น้อยแค่ไหน งานที่บ่อนทำให้รุ่งกว้างขวางขึ้น รู้จักคนทุกระดับ ตั้งแต่ระดับพนักงานและระดับลูกค้าที่ร่ำรวย รุ่งเล่าว่า การที่เธอมาทำงานที่บ่อนก็เหมือนกับเป็นการเปิดประตูที่ทำให้เธอมาทำงานที่คาราโอเกะแห่งนี้

“ตอนที่เรามาทำงานที่บ่อนได้สักพัก เราารู้สึกว่าต้องรับผิดชอบหลายๆอย่าง เช่น เวลาตำรวจมา เราก็ต้องเข้าไปเคลียร์ เพราะถ้าหากให้เสีย (เจ้าของบ่อน) เข้าไปเคลียร์ก็จะเสียชื่อเขา เราทำงานเหมือนพนักงานไฟ บางครั้งต้องให้ตำรวจจับเราก่อนแล้วเสียค้อยไปประกันตัว เลย์รู้สึกว่ายี่สิบเหมือนกัน ไม่คุ้ม ช่วงหลังๆก็พยายามหางานทำใหม่ที่มีรายได้พอๆกับงานที่บ่อน ก็พอดีเพื่อนร่วมงานแนะนำให้ไปสมัครที่คลับเต้นรำซึ่งกำลังจะเปิดใหม่ เพื่อนบอกว่างานดี เงินดี ไม่ใช่งานที่ขายตัว เพียงแต่ไปเป็นคู่เต้นรำอะไรทำนองนี้ ก็เลยตัดสินใจมาสมัครที่คลับและได้งานที่นั่น รุ่งเล่าให้ฟังว่า ช่วงที่เรามาสมัครงานที่คลับ เราคิดแต่

เพียงว่าเป็นงานที่มีรายได้ดี ทำให้เราหาเลี้ยงครอบครัวได้ โดยไม่ได้คิดว่างานนี้คืองานกลางคืน ตอนที่เรตัดสินใจมาสมัครที่คลับ เราก็ไม่ได้รังเกียจว่าเป็นงานกลางคืน แต่ที่เราหวั่นก็คือ เราเดินร่ำ ไม่เป็น “ซึ่งทางคลับก็บอกว่าช่วงก่อนคลับจะเปิดจะพาพวกเรา (กลุ่มที่มาสมัครงานที่คลับในตำแหน่งเดียวกับรุ่ง) ไปเรียนก่อน พอฟังรายละเอียดของงานเราก็คิดว่าน่าจะลองอยู่เหมือน เราดูแล้วก็ไม่น่าจะเสียหายอะไร ก็เลยตกลงใจที่จะทำงานที่นี่”

สำหรับงานที่รุ่งรู้สึกสนุกเพราะมีเพื่อนร่วมงานที่นิสัยดี หลายคนเช่นตึก ต่าย นื่อง เธอจึงรู้สึกดีกับงานและรักที่นี่ ในช่วงแรกที่คลับเปิดก็ไปได้ดี มีแขกระดับดีๆมาเที่ยวกันมาก เวลาทำงานก็ไม่ค่อยเกร็งเท่าไร แต่ถึงอย่างนั้นวันแรกเธอก็ประหม่าอยู่เหมือนกัน

“งานวันแรกของเราเจอลูกค้าเลย จำได้ว่าเป็นลูกค้าที่มีอายุแต่ชอบเดินร่ำมาก แรกๆเราก็เดินผิดๆถูกๆแต่เพราะลูกค้าเป็นคนอารมณ์ดี ก็เลยไม่ติดขัดเท่าไร ค่อยๆเดินไปแต่ก็รู้สึกเงินเหมือนกันเพราะ เวลาเดินต้องถูกเนื้อต้องตัวกันบ้าง วิธีการแก้เงินก็กินเหล้าให้มันๆจะทำได้(หัวเราะ) แต่งานที่นี่ทำได้ประมาณ 2-3 เดือน จากนั้นทางคลับก็เริ่มมีปัญหาเพราะลูกค้าไม่ค่อยมี อาจเป็นเพราะทำเลไม่ดีและไม่ได้โปรโมท ทำให้เราและเพื่อนๆต้องย้ายลงมาทำงาน ที่คาราโอเกะแทน (เนื่องจากสถานบันเทิงแห่งนี้ประกอบไปด้วย นวดแผนโบราณ อบอบนวด ในที่คลับ และคาราโอเกะ) เพราะช่วงนั้นคาราโอเกะกำลังจะเปิดและขาดพนักงานต้อนรับ พวกเราเลย ต้องลงมาทำงานที่คาราโอเกะแทน ตอนแรกที่รู้ว่าคลับจะปิด เราไม่รู้ว่าจะไปทำอะไรต่อดี ใจหนึ่งก็รักที่นี่เพราะเป็นรุ่นบุกเบิก (รุ่นแรก) อีกใจหนึ่งก็ไม่อยากทำงานที่คาราโอเกะเพราะมันน่าจะต่างจากงานที่ทำแน่นอน แต่ก็ต้องตัดสินใจทำเพราะเมื่อมาถึงขั้นนี้ ก็น่าจะลองดู อีกอย่างเพื่อนๆของเธอหลายคนตัดสินใจที่จะอยู่ต่อเราก็เลยตัดสินใจทำงานที่คาราโอเกะกับเพื่อนๆด้วย”

รุ่งเล่าว่า งานที่คาราโอเกะเป็นงานที่ต่างไปจากงานที่เคยทำเพราะเป็นงานต้อนรับ ซึ่งต้องคอยเอาอกเอาใจลูกค้ามากกว่าที่คลับเพราะเป็นงานที่เปลืองตัวมากกว่าและแขกที่มาคาราเกะส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น - วัยกลางคน แต่ที่คลับส่วนใหญ่ลูกค้าจะมีระดับและค่อนข้างมีอายุแล้ว รุ่งสะท้อนให้เห็นว่าการทำงานที่คาราโอเกะการทำงานต้องใจถึง ถ้ามัวเียงอายุหรือหวงตัวก็คงไม่มีลูกค้าที่ไหนมาติดได้ แต่ก่อนเธอเคยคิดว่างานประเภทนี้เป็นงานชั้นต่ำ เป็นงานของผู้หญิงแล้วไม่เคยคิดว่าจะต้องมาเกิดกับตัวเอง ตอนแรกที่ทำงานต้อนรับแรกๆเธอเจอลูกค้ามาหลายๆ เรียกเธอไปก็จับหน้าอก จับก้น เธอแทบทนไม่ไหว พอแขกกลับไปเธอร้องไห้ ไม่คิดว่าตัวเองต้องเจอแบบนี้ ตอนนั้นรุ่งรู้สึกเบื่องานนี้มากอยากจะลาออกและหางานใหม่ แต่เพราะเพื่อนร่วมงานและภาระทางบ้านทำให้เธอต้องอยู่ต่อไป สำหรับรุ่ง นาม่าซังได้เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“ แรกๆ รุ่งเป็นคนทีเชียร์ค่อนข้างลำบากเพราะเป็นคนพูดจาห้วนๆ ตรงไปตรงมา แยกเลยไม่ค่อยชอบแต่เพราะจุดนี้ด้วยเหมือนกันทำให้แยกอีกหลายคนชอบรุ่ง เพราะใครลองได้คุยกับรุ่งแล้วต้องถูกใจแน่ๆ รุ่งเป็นคนมีน้ำใจ และทำงานแบบคนใจถึง (ระยะเวลาหลังๆ) ถ้าทางร้านเจอลูกค้าประเภทเมามากๆ แล้วใครก็เอาไม่อยู่ต้องให้รุ่งมานั่งค่อมเพราะ” ให้อุ่นใจเอาอยู่คนเดียว” หลังๆมารุ่งมีลูกค้าเยอะ โดยเฉพาะลูกค้าประจำ เพราะรุ่งมีนิสัยง่ายๆสบายๆ ใครอยู่ด้วยก็สบายใจทั้งนั้นรวมทั้งมามาซังด้วย

รุ่งเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า การทำงานที่คาราโอเกะในช่วงแรกๆ ทำให้เธออึดอัดใจ แต่เพราะมีเพื่อนที่รู้ใจและเริ่มปรับตัวได้ ในตอนหลังเธอเริ่มคิดว่างานนี้ไม่มีอะไรที่น่าเสียดาย เพราะอย่างน้อยมันก็คืองานอย่างหนึ่งเหมือนกัน คิดว่างานกลางกลางคืนอยู่ที่คนเหมือนกัน เพราะหลายคนก็ไม่ได้ทำออฟ เพียงแค่นั่งค่อมเท่านั้น ถ้าวางตัวดีแขกก็ไม่ทำอะไร (ยกเว้นประเภทเมามากๆ ไม่มีสติเท่านั้น) แต่ถ้าทำตัวง่ายๆ ก็ช่วยไม่ได้เหมือนกัน ส่วนตัวรุ่งเอง เธอพยายามวางตัวเป็นกันเองกับทุกคน เพื่อทุกคนจะได้สุภาพกับเธอ รุ่งมองว่าแขกส่วนใหญ่มาหาเพราะเหงา มีปัญหา ปรึกษาใครไม่ได้ จึงมาหาเธอ เหมือนพี่เหมือนน้องกันมากกว่า รุ่งคิดว่าผู้หญิงอย่างเธอดีกว่าผู้หญิงทั่วๆ ไปที่ใจง่ายที่มีแต่เสียมากกว่าจะได้

ส่วนการทำออฟ รุ่งเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า เธอเคยทำออฟเพราะเงินขาดมือไม่มีให้ลูก เลยตัดสินใจทำ เธอเล่าว่า

“วันแรกที่เราคิดจะทำออฟเป็นช่วงที่โรงเรียนใกล้เปิด ลูกเรา 2 คนต้องซื้ออุปกรณ์การเรียนแต่ เรามีเงินไม่พอ หลังจากที่ขืมเพื่อนๆแล้ว ก็ยังไม่พออีกเลยตัดสินใจไปบอกมามาซังว่าจะทำออฟ มามาก็ติดต่อลูกค้าให้ ตอนแรกเราไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าคนที่ทำออฟเป็นลูกค้าประจำของเรา พอรู้ว่าเป็นพี่เขา เราทั้งตกใจ ทั้งอาย (ละอาย) เพราะเราเคยบอกพี่เขาว่าเราไม่ได้ทำออฟ แต่พี่เขาก็เข้าใจเราดี ปรากฏว่าพี่เขาก็ให้เงินเราและพาไปกินข้าว แล้วกลับบ้านไม่มีอะไรเกิดขึ้นในวันนั้น รุ่งเล่าถึงการทำออฟว่า ตอนเราตัดสินใจทำออฟสิ่งที่เรากลัวคือติดโรค(เอดส์) คนภายนอกมักจะมองว่าผู้หญิงกลางคืนคงทำออฟทุกคนและคงไม่กลัวเรื่องโรคแต่เรากลัว เพราะเราไม่เคยคิดจะทำ แต่ก็จำใจเดี๋ยวลูกไม่มีเงินใช้เลยตัดสินใจทำ คิดในตอนแรกว่า ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วไม่ทำมันก็อดตาย สักดีศรีที่มีก็คงต้องเก็บไว้ก่อน เพราะลูกสำคัญกว่า”

หลังจากที่รุ่งตัดสินใจทำออฟครั้งแรกเธอก็หยุดคิดเรื่องทำออฟไปนานพอสมควร จนกระทั่งเงินขาดมืออีกครั้ง รุ่งบอกว่า ถ้านั่งค่อมอย่างเดียวคงไม่พอให้ลูก เพราะในช่วงหลังนี้แขกมา

เที่ยวน้อยลง เงินค่าคิมซึ่งเป็นรายได้ที่สำคัญ ก็เริ่มได้น้อยลง ลูกค้าประจำก็เริ่มหายไป เหตุการณ์ดังกล่าว ทำให้เธอตัดสินใจ ทำออฟอีกครั้ง เธอเองก็ภาวนาในใจว่า อยากเจอเหตุการณ์เหมือนครั้งแรก แต่ก็คงเป็นไปได้ยาก สำหรับการทำออฟครั้งนี้ลูกค้าที่มาซื้อบริการเป็นชายวัยกลางคน ก่อนข้างเมามากแล้วพูดจาไม่รู้เรื่อง ครึ่งนี้เธอเรียกค่าตัวไป 2000 บาท ค่าโรงแรมต่างหาก เธอขอเงินก่อน เพราะกลัวจะถูกชกตบเหมือนเพื่อนร่วมงานบางคน รุ่งเล่าถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นว่า

“ตอนนั้นความรู้สึกของเราไม่ได้กลัว แต่รู้สึกขยะแขยง รู้สึกแปลกๆและรู้สึกกดดัน โดยเฉพาะตอนอาบน้ำเรารู้สึกอยากจะกลับบ้านเร็วๆ อยากให้รีบๆทำให้เสร็จ แต่ลูกค้าคนนี้ก็ต้องการ จะให้อาบน้ำให้ก่อน และต้องอาบน้ำด้วยกัน คิดดูเถอะว่าเรื่องมากขนาดไหนพออาบน้ำเสร็จ ก็ต้องดูแลเอาอกเอาใจ เราก็พยายามไม่คิดว่าเป็นคนอื่น แต่ก็อดไม่ได้หรอก ช่วงที่เราทนไม่ได้ เราต้องไปอับคูหรี กินเหล้าเข้าไป แล้วก็หาเรื่องคุยกับเขาเพื่อให้ความเครียดลดลง พอรู้สึกดีขึ้น ก็คลายความกดดันลงไปได้บ้าง ในช่วงที่มีอะไรกันเราไม่มีความรู้สึกเลย มีแต่อยากให้เสร็จเร็วๆ วันนั้นจบลงแบบต่างคนต่างกลับ พอกลับมาเราดูตัวเราเองในกระจก รู้สึกสมเพศตัวเอง นึกถึงราคาค่าตัวแล้วก็นึกถึงช่วงแต่งงานกับแฟน มันต่างกันลิบลับ เราพยายามนึกว่าการทำออฟครั้งนี้มันช่วยให้ลูกเราได้เรียน กินอ้มไม่อดอยากเหมือนเด็กคนอื่นๆก็พอใจแล้ว”

สำหรับคาราโอเกะแห่งนี้รุ่งมองว่าที่นี้ยุ่งกันแบบพี่น้อง เธอกับผู้จัดการและมาม่าก็สนิทกันดี มีอะไรก็คุยกัน โดยส่วนตัวแล้ว รุ่งเป็นคนไม่ชอบมีปัญหา แล้วก็รู้สึกว่ที่นี้ก็ดีในระดับหนึ่ง แต่ส่วนที่คิดว่าควรปรับปรุง คือเรื่องค่าคิม เพราะพนักงานต้อนรับไม่ได้เงินเดือนก็ควรให้ค่าคิมให้มากกว่านี้ นอกจากนั้นก็เรื่องวันหยุด วันลา การลงเวลา เพราะค่อนข้างเคร่งครัดมาก เช่นถ้าอยากหยุด หรือมีธุระ โดยเฉพาะวันศุกร์ เสาร์ ต้องโดนตัดเงิน รุ่งคิดว่าเป็นการเอาเปรียบจนเกินไป น่าจะมีการผ่อนผันเรื่องนี้บ้าง เด็กที่นี้หลายคนก็มีปัญหาเรื่องนี้ เรื่องที่มักจะทะเลาะกัน มีเรื่องเวลาเรื่องแขก เรื่องลงคิว เซียร์แขก แต่เธอไม่ค่อยมีเรื่องเพราะไม่อยากยุ่งและไม่อยากมีปัญหา

สำหรับลูกค้า รุ่งแบ่งลูกค้าเป็น 2 ประเภท คือ ลูกค้าประจำ กับ ขจร รุ่งบอกว่าเธอมีความสนิทสนมกับลูกค้าประจำมาก เป็นเหมือนพี่เหมือนเพื่อนกันรุ่งเล่าว่า

“ลูกค้าของเราส่วนใหญ่นิสัยดีมีอะไรก็ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และเขามาก็เรียกเรามา นั่งคุยนั่งคิมมากกว่า ไม่ค่อยโดนแฉะอั้ง เพราะรู้ได้รู้พุงกันหมด เรามีลูกค้าประจำประมาณ 4-5 คน ไม่เคยมีปัญหาเวลาที่ลูกค้าประจำ มาพร้อมกัน เรารู้สึกสบายใจที่จะนั่งคิมกับลูกค้าประจำมากกว่า เพราะ เหมือนได้คุยกับเพื่อนหรือพี่ที่รู้ใจ แต่ถ้าเป็นลูกค้าขจร ทำ

ใจลำบากเหมือนกัน เพราะแต่ละคนเรียกไปนั่งเพราะเรื่องทางเพศเท่านั้น บ่อยครั้งที่ต้องรับแขกขจรและถูกลวนลาม เราก็มักมีวิธีที่จะจัดการกับแขกเหล่านี้ คือ ถ้าอยากจับก็ให้จับ อยากทำอะไรก็ให้ทำ เราเลยได้ฉายาว่า สาวใจถึง ถ้าเพื่อนร่วมงานไม่สามารถรับแขกประเภทบ้ากามได้ เราจะต้องออกโรงเอง แขกประเภทบ้ากามมีเยอะ เราว่าพวกนี้ถ้าเห็นผู้หญิงอายุ กลัว อะไรทำนองนี้แล้วเขามีความสุข วิธีแก้ที่ดีที่สุดก็คือ เขาทำอะไรเราเราก็ทำตอบ เขาจับหน้าอกเรา เราก็จับของลับของเขาให้มันรู้กันไปว่าใครด้านกว่ากัน เพราะไหนๆเขาก็มองเราเป็นผู้หญิงกลางคืนที่ต้องทำหน้าที่นี้อยู่แล้ว ถ้าดูถูกกันอย่างนี้เราก็คิดว่าการทำกับเขาอย่างนี้มันก็สะใจดี เพราะไม่ต้องตกเป็นรองอีกต่อไป เรียกว่าคู่ชกที่สมศักดิ์ศรี อะไรทำนองนั้น (หัวเราะ)”

เมื่อพูดถึงอนาคตรุ่งเล่าว่าเธออยากกลับไปทำงานที่บ้าน เพราะอยู่ที่นี้ก็ไม่มีอะไรดี เงินน้อยลง เศรษฐกิจไม่ดี ถ้าเธออยากได้เงินอีกก็ต้องทำออฟ เธอไม่ยอมทำ เธอคิดว่าถ้าอยู่บ้านแม้เธอจะไม่มีเงินมากเท่าไร แต่ถ้าขยันก็สามารถเลี้ยงดูลูกได้ รุ่งเล่าว่า

“ เราจะอยู่ที่นี้จนกว่าจะใช้หนี้หมดเท่านั้น ตอนนี้เป็นหนี้เพื่อนๆ ประมาณ 20,000 บาท คิดว่าประมาณ 1-2 เดือน ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็น่าจะหมด ทำออฟอีก 3-4 ครั้งก็น่าจะได้พอหมดหนี้ ก็จะกลับไปอยู่บ้านไปทำงานรับจ้างเหมือนเดิม เราคิดว่าเราเคยทำมาแล้วคงไม่ลำบากมากนัก อยู่ที่นี่มีแต่เปลืองกับเปลือง ค่าใช้จ่ายสูง สู้กลับไปอยู่บ้านดีกว่า ไปอยู่กับลูก ยิ่งถ้ามีเงินทุนไปสัก 10,000-20,000 บาทก็น่าจะดี อนาคตก็ต้องดูต่อไป แต่อย่างไรก็ไม่ทำแล้วงานกลางคืน เพราะนอกจากจะถูกดูถูกแล้วยังต้องเปลืองตัวอีก ทุกวันนี้ก็ไม่ได้บอกที่บ้านว่าทำอะไร ต้องโกหกไปเรื่อยเลย อึดอัดมาก เพราะเราเองก็เป็นคนพูดตรงๆ ไม่เคยโกหกใครอยู่แล้ว”

กรณีที่ 4 : สา

สา มีบ้านเกิดที่จังหวัดลพบุรี สาเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า ครอบครัวของเธอเป็นครอบครัวที่แตกแยก เพราะพ่อแม่ของเธอแยกทางกันตั้งแต่เธอยังเด็กๆ ครอบครัวของสาประกอบไปด้วย พ่อแม่ และพี่ชายของเธออีกหนึ่งคน แต่พี่ชายของเธอเสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก สำหรับสา เธอจะพูดอยู่เสมอว่า หนูเกิดมาบนความยากลำบาก เธอเล่าถึงชีวิตของเธอในวัยเด็กว่าเธออาศัยอยู่กับแม่ที่ลพบุรี ด้วยความที่แม่ทำงานเลี้ยงดูเธอเพียงคนเดียวทำให้เธอค่อนข้างลำบาก ในเรื่องอาหารการกิน เธอเล่าว่าชีวิตในช่วงนั้นแม้กระทั่งหอดม้น เธอก็ไม่สามารถซื้อกินได้เพราะมันแพง สาเล่าว่าเธออยู่

กับแม่จนกระทั่งเธออายุได้ 6 ขวบ พ่อของเธอก็มารับเธอมาอยู่ที่กรุงเทพฯ เพราะ แม่ของเธอมีสามีใหม่และสามีของแม่ก็ไม่พอใจนักที่มีเธออยู่ด้วย แม่เลยเรียกให้พ่อมารับเธอไปอยู่ด้วย

หลังจากที่ พ่อของเธอมารับเธอไปอยู่ที่กรุงเทพฯ สาเล่าว่า

“หนูกับพ่อกับมาอาศัยอยู่แถวๆ มินบุรี ช่วงนั้นหนูถึงเกณฑ์เข้าโรงเรียนพอดี พ่อก็เลยส่งหนูเข้าเรียน โรงเรียนวัดแถวมินบุรี สาเล่าว่า พ่อทำงานรับจ้าง หาเช้ากินค่ำ เธอเล่าว่า ชีวิตในกรุงเทพฯ ไม่ต่างไปจากชีวิตที่ลพบุรี เพราะความเป็นอยู่ของเธอก็อยู่อย่างตามมีตามเกิด สาเล่าว่า ตอนมาอยู่กับพ่อก็เหมือนกับไม่ได้อยู่ เพราะมีโอกาสจะเจอพ่อในช่วงกลางคืนหลังจากที่พ่อกลับมาจากทำงานเท่านั้น ส่วนตอนกลางวันก็เล่นกับเพื่อนข้างบ้าน พตอนที่พอกกลับมาพอกก็กินเหล้าเมาทุกวัน เลยไม่ได้ใกล้ชิดกับพ่อ หนูอยู่ที่กรุงเทพฯ ไม่ค่อยมีความสุข และมักจะคิดถึงแม่ อยากให้โรงเรียนปิดจะได้กลับไปหาแม่ แต่พอกกลับไป แม่ก็ไม่ค่อยมีเวลาดูแล เพราะต้องทำงาน เวลาที่หิวไปขอกานเพื่อจะได้เงินมาซื้อทอดมันกิน เรียกว่าพอกแม่ออกไปทำงาน หนูก็กออกไปทำงานบ้าง (หัวเราะ)”

สาเล่าถึงสาเหตุที่ไปเป็นขอกานว่า เธอเห็นเด็กคนอื่นๆ ขอกานแล้วได้เงิน ก็เลยอยากจะทำบ้างและเธอก็ได้เงินจริงๆ สาบอกว่า เงินเพียงแค่ 5 บาท ก็มีค่าสำหรับเธอมาก เพราะสามารถซื้อของกินได้

ชีวิตของสาเติบโตขึ้นมาท่ามกลางการหาเลี้ยงชีพเพื่อเอาตัวรอดโดยตัวเองมาตั้งแต่เด็ก แม้ว่าจะมีพ่อกแม่ก็เหมือนกับไม่มี เพราะทั้งพ่อและแม่ก็ไม่ค่อยสนใจเอาใจใส่เธอนัก พ่อของเธอแม้จะให้การศึกษากับเธอ แต่การศึกษาต้องใช้เงินมาก ทำให้เธอไม่ค่อยได้ไปเรียนอย่างสม่ำเสมอ และพอเธอเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นการที่เธอขาดคนดูแลเอาใจใส่ ให้คำปรึกษา ทางออกของสาก็คือ “เพื่อน” ที่โรงเรียนสาเล่าให้ผู้วิจัยฟังถึงกลุ่มเพื่อนของเธอว่า

“เพื่อนของหนูส่วนใหญ่เป็นเพื่อนแถวละแวกบ้าน ซึ่งเป็นย่านของคนงานก่อสร้าง บางคนก็ได้เรียนหนังสือ บางคนก็ไม่ได้เรียน หนูเลยไม่ค่อยจะได้ไปเรียนแม้ว่าตอนนั้นจะเรียนชั้น ม. 2 แล้วก็ตาม ช่วงนี้หนูเริ่มเป็นสาวแล้ว เริ่มมีกลุ่มเพื่อนผู้ชายมาติดพัน พอดีพอกไม่ค่อยได้อยู่บ้าน พอกกลับมาทีไร หนูก็กเริ่มไม่กลับบ้านบ้าง เริ่มไปนอนบ้านเพื่อน ช่วงหลังเริ่มมีแฟนไปเที่ยวกับแฟน เริ่มไม่กลับบ้าน ทำยที่สุดก็เลิกเรียน และหนีออกจากบ้านไปอยู่กับแฟน และได้กับแฟนในที่สุด”

สาเล่าถึงชีวิตในช่วงวัยรุ่นให้ผู้วิจัยฟังว่า ชีวิตวัยรุ่นของเธอมันแต่เพื่อนและความสนุก นอกจากนั้น ก็มีแฟนที่เธอรักมาก เธอเล่าว่า ตอนที่ตัดสินใจจะมีอะไรกับแฟน เธอเชื่อว่าเขารักเธอมาก และสามารถให้ความอบอุ่นกับเธอได้ เธอจึงตกลงเป็นของเขา แต่ความสุขที่เคยมีก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป หลังจากที่อยู่กับแฟนได้ประมาณ 2-3 เดือน สามและแฟนของเธอเริ่มมีปัญหาจนถึงกระทั่งคบติ และสักก็ไปฝ่ายจับตัวเสมอ เธอเริ่มทนไม่ได้ จึงตัดสินใจเลิกกับแฟนกลับไปอยู่กับเพื่อนๆ ซึ่งทำงานก่อสร้างแถวๆ ตะแควบ้าน สาเล่าว่า ชีวิตช่วงที่เลิกกับแฟนเป็นช่วงที่ลำบากที่สุด เพราะไม่มีเงิน ไม่มีงาน ก็เลยต้องหางานทำจนกระทั่งไปเจอเพื่อนของเพื่อน เขาแนะนำให้ไปทำงานบ้าน แถวๆ หนองแขม งานที่นี้เป็นงานที่หนักแต่ได้เงินเดือนน้อย แต่ก็ต้องทำ เพราะไม่มีเงิน เงินเดือนตอนนั้นแค่ 800 บาท พอใช้แต่ไม่มีเก็บ ทำงานที่นี้ถึง 2 ปี จึงจะได้เงินเพิ่มเป็น 1,000 บาท ก็เริ่มคิดว่า ไม่ค่อยคุ้มกับค่าเหนื่อย ช่วงหลังก็เริ่มซื้อเสื้อผ้ามากขึ้น เงินเดือนที่เคยได้ไม่พอใช้จึงตัดสินใจลาออก และกลับมาอยู่กับเพื่อนคนเดิม (ที่ทำงานก่อสร้าง) และเริ่มหางานทำใหม่อีกครั้ง

สำหรับงานที่ 2 สาได้รับการแนะนำจากเพื่อนของเพื่อน ชักชวนให้ลองไปทำงานกลางคืน สาเล่าว่า เธอไม่เคยดูถูกงานกลางคืนเพราะได้เงินดีและงานไม่หนัก แต่ที่ไม่ทำตอนแรกเพราะ แต่งตัวไม่เป็น และคิดว่าตัวเองไม่สวย หุ่นไม่ดี เลยไม่เหมาะกับงานกลางคืน นอกจากนั้นเธอมองว่า การแต่งตัวจำเป็นต้องมีเงินเยอะ ทำให้เธอไม่กล้าจะใช้เงินเพื่อการแต่งตัวมากนัก ยกเว้นในช่วงหลังๆ ที่ได้เงินเดือนจากที่ทำงานเก่ามากขึ้น ก็เริ่มลงทุนกับการแต่งตัวมากขึ้น สำหรับงานกลางคืนงานแรกของสา สามาสมัครเป็นเด็กนั่งเครื่องที่ร้านข้าวต้มได้รุ่ง (คาราโอเกะแห่งหนึ่งย่านมีนบุรี) สาเล่าถึงการทำงานว่า

“เงินเดือนที่นี้ก็ไม่ต่างกับงานบ้าน แต่ที่นี้เหนื่อยเพราะได้ค่านั่ง เครื่องฯ ละ 40 บาท ถ้ามีแขกเรียกไปนั่งคุยด้วย รายได้ส่วนใหญ่ก็มาจากการนั่งเครื่องฯ ที่นี้ตอนแรกคนค่อนข้างเยอะ เพราะราคาไม่แพง ส่วนใหญ่เป็นคนทำงานโรงงาน ลูกค้าของหนูส่วนใหญ่เป็นหนุ่มโรงงาน ลูกค้าของหนูนะที่ ส่วนใหญ่เรียกหนูไปนั่ง ก็มักจะจับโน้นจับนี่ แรกก็ตกใจเหมือนกัน แต่เป็นเพราะเคยผ่านผู้ชายมาแล้วมั้งเลยไม่รู้สึกละอะไร ถ้าอยากจับก็ให้จับ เพราะเราก็ได้เงิน หนูไม่ค่อยคิดมากกว่างานกลางคืนเป็นงานไม่ดีเพราะไม่รู้ว่าจะอย่างหนูจะไปทำงานอะไรได้ ดังนั้นอาชีพของเราคือเด็กนั่งเครื่องฯ งานของเราคือเอาใจผู้ชาย ถ้าให้เขาจับเขามีความสุข เราก็จะได้เงินมากขึ้น วันๆ หนึ่ง หนูได้เงินตั้งเยอะเพราะแขกดีใจ หนูค่อนข้างกล้า แขกเลยเรียกไปนั่งด้วยเยอะ แต่ที่นี้ก็มีอะไรน่าเบื่อหลายอย่าง โดยเฉพาะกฎเกณฑ์ค่อนข้างโหด เช่น ห้ามมาสาย ห้ามขอเงินแขก ไม่รู้ว่าขอแล้วจะไปกระทบส่วนไหนของร้าน แลมนี่เงินเดือนก็น้อย หนูทำที่นี้ได้ 1 ปีเลยตัดสินใจจะหางานทำใหม่เป็นงานกลางคืนเหมือนเดิม เพราะทำให้หนูสบายขึ้น มีเงินแต่งตัวมากขึ้น”

หลังจากที่สาออกจากงานที่เก่า เธอก็ได้งานใหม่ที่ใหม่ทันที เธอเล่าว่า การสมัครงานกลางคืน ไม่ยากเพราะแค่กรอกใบสมัครและสัมภาษณ์นิดหน่อยก็ได้งานแล้ว ไม่ต้องรอให้เขาเรียก สำหรับงานที่ใหม่ของเธอเป็นคาราโอเกะในระดับที่ดีกว่าที่เดิม เธอเล่าว่า

“ คาราโอเกะที่ใหม่ที่ไปทำน่าสนใจมาก เพราะให้เงินเดือนเยอะ ขนาดหนูเพิ่งเข้าไป เขายังให้หนูตั้ง 3,000 บาท แถมให้ค่าเครื่องฯ ละ 60 บาท มากกว่าที่เดิมตั้งเยอะ คิดดีกว่าที่เดิมมาก ที่นี้หนูทำได้นานกว่าที่แรกและเริ่มทำออฟป้าง เพราะเพื่อนร่วมงานเล่าว่า ทำออฟได้เงินเดือน หนูคิดว่าทำออฟไม่เป็นการเสียดชีวิตอะไร เพราะไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน แต่ถ้าไม่ขายตัวและไม่มีเงิน คนที่เดือดร้อนก็คือหนูและใครก็ช่วยหนูไม่ได้ ตอนหนูทำออฟครั้งแรก หนูเรียกค่าตัวประมาณ 2,000-2,500 บาท ไม่รวมค่าโรงแรม แต่ถ้ารวมค่าโรงแรมค่าตัวจะตกที่ 2,500-3,000 บาท อันนี้ขึ้นอยู่กับแขกด้วยว่ามีเงินจะจ่ายเท่าไร แต่ค่าตัวต่ำกว่านี้ หนูก็ต้องดูก่อนว่าหนูพอใจแขกคนนั้นหรือเปล่า แต่ส่วนใหญ่ค่าตัวจะอยู่ประมาณนี้แหละ”

สาเล่าว่า ทำงานที่นี่ทำให้เธอเจอกับแฟนคนใหม่ เธอเจอกับเขาเพราะกลับไปเยี่ยมแม่ที่ลพบุรีในวันสงกรานต์ เพื่อนๆ ของเธอแนะนำให้รู้จักกับแฟนคนนี้ สาเล่าว่า เธอรู้จักกับเขาได้ไม่ถึง 2 อาทิตย์ ก็ตัดสินใจไปอยู่กับเขา (แฟนของสาเป็นคนลพบุรีแต่ทำงานที่กรุงเทพฯ) แต่ความรักของเธอครั้งนี้ต่างไปจากครั้งแรกเพราะมีเหตุผลมากขึ้น เธอไม่ได้รักแฟนคนใหม่ของเธอนิดหัวปักหัวปำ แต่ก็พร้อมที่จะเอาเงินให้แฟนใช้ เธอเล่าว่าช่วงที่อยู่กับแฟน ไม่ค่อยจะมีเงินเก็บและใช้จ่ายอย่างที่เคยเป็น ต้องแบ่งให้แฟนใช้ด้วย ในที่สุดชีวิตคู่ของหนูเธอไม่มีความสุข เพราะสาเริ่มจับได้ว่าเขาเริ่มมีผู้หญิงใหม่ เธอเจ็บใจมากเพราะเขา เอาเงินที่เธอหามาได้ไปเลี้ยงผู้หญิงอื่น ในที่สุดก็ทะเลาะกัน เขาทิ้งทุบตีซ้อมเธอ แรกๆ เธอก็ทน แต่หลังๆ ทนไม่ได้ก็เลยเลิกกับแฟนของเธอ และลาออกจากงานที่เดิมเพราะต้องการจะหนีแฟนเนื่องจากเกรงว่า เรื่องมันจะไม่จบลงง่ายๆ

สำหรับงานที่ 3 ของสา ยังเป็นงานกลางคืน แต่มีรูปแบบแตกต่างไปจากเดิมคือ เป็นงานสาวร่าวง สาเล่าถึงงานใหม่ของเธอว่าค่อนข้างดีกว่าที่ก่อนๆ เพราะ การเป็นสาวร่าวงนั้นก็เพื่อเป็นคู่เต้นรำ โอกาสที่จะถูกกลั่นแกล้งน้อยกว่าคาราโอเกะ เพราะคาราโอเกะมีสภาพแวดล้อมเอื้อต่อการถูกกลั่นแกล้งมากกว่า รูปแบบของงาน นอกจากจะได้เงินเดือนๆ ละ 2,500 บาทแล้ว ก็ยังได้เงินจากการเป็นคู่เต้นรำ รอบละประมาณ 140 บาท (30-40 นาที) ซึ่งเรียกเก็บได้ก่อนเต้นรำ ตรงนี้สาได้รายได้จากส่วนแบ่งระหว่างสากับร้านเป็น 90 และทางร้าน 50 บาท และยังได้รายได้จากพวงมาลัยถ้าเต้นถูกใจคู่เต้นของเธอ สาเล่าว่า

“งานที่นี้ เธอยังทำออฟเพราะ ทางร้านไม่ได้ห้ามไว้ ที่นี้เพื่อนของหนูแต่ละคนก็ทำออฟทั้งนั้นเพราะทำให้มีรายได้ มากขึ้นมีเงินเก็บมากขึ้น หนูเองก็อยากมีเงินเก็บสักก้อน (200,000-300,000 บาท) เพื่อจะได้ออกรถกระบะมาขายของ เพราะพอแก่ตัวไปอาจไม่มีใครต้องการแล้วก็ได้ ช่วงนี้ยังเป็นสาวหาเงินได้ก็ต้องเก็บเงินเอาไว้อนาคตจะได้ไม่ลำบากเพราะหนูกลัวความลำบากมาก”

สาเล่าว่า เธอคิดว่าจะไม่มีแฟนแล้วเพราะเจ็ดและกลัวการผิดหวัง แต่เธอไม่อาจหนีโชคชะตาได้ (สามีความเชื่อในเรื่องโชคชะตามากเธอมักจะต้องไปหาพระแถวๆ ลพบุรี (เขาขาด) ที่เธอนับถือ เพื่อช่วยผูกดวงให้เธอ ทำงานได้เงินเยอะๆ) เพราะยิ่งปฏิเสธก็ยิ่งเป็นการทำร้ายผู้ชาย ให้พยายามจีบเธอให้ได้ เธอยอมรับว่า ถ้ามีผู้ชายตามตื้อเธอมากๆ ก็ทำให้เธอใจอ่อนได้ เธอเล่าว่า

“ตอนที่หนูเป็นสาวร่าง ควงขึ้นมีแขกมาติดมากมาย รวมทั้งแฟน คนปัจจุบันของหนูด้วย ตอนนี้อยู่กินกับบังประมาณ 1-2 ปีแล้ว ตอนแรกที่คบกับบัง (เป็นคนอิสลาม) ก็ยังมีปัญหากับแฟนคนเก่าอยู่เพราะแม้จะเลิกกัน แต่เขาก็ตามไม่เลิก หนูกลัวว่าบังจะโกรธและรับไม่ได้แต่บังก็ไม่ว่าอะไร แต่หนูไม่อยากให้แฟนคนเก่ามาเกาะเกาะ กับหนูอีกแล้ว เลยคุยกับบังว่าถ้ารักหนูจริงๆ จะลาออกจากงาน แล้วไปหางานที่อื่นทำ พอบังตกลง หนูเลยตัดสินใจไปอยู่กับบัง”

หลังจากที่สาตัดสินใจอยู่กินกับบัง เธอก็ย้ายมาอยู่กับบังแถวๆ สุขุมวิท 3 และหางานทำต่อไป งานที่ใหม่ของเธอคืองานที่คาราโอเกะแห่งหนึ่ง เธอเล่าว่า การที่เธอทำงานกลางคืนมาหลายงาน ทำให้เธอมีเทคนิคในการทำงานมากขึ้น เพราะส่วนใหญ่คู่มือมีระดับอาจเป็นเพราะคาราเกะที่นี้ราคาแพง เธอจึงต้องปรับปรุงตัวเองอย่างมากโดยเฉพาะมารยาท สาบอกว่าเธอจะต้องแต่งตัวให้ดูดีอยู่เสมอเพราะแขกจะได้เรียกเธอ ซึ่งเธอจะต้องแข่งขันกับเพื่อนร่วมงานของเธออีกหลาย ๆ คน ทำให้รู้สึกอึดอัด แต่อยู่ที่นี้ได้ไม่ลำบากมากนัก หลังจากนั้นสาเริ่มมีแขกประจำมากขึ้น สาบอกว่าวิธีการที่ทำให้แขกติดไม่ยาก นอกจากจะพูดจาอ่อนหวานแล้วถ้าใจถึงก็ไม่ยากนัก ถ้าแขกอยากได้อะไรก็ทำ ๆ ไป แม้บางทีไม่ค่อยมีอารมณ์เท่าไร สาเล่าว่า

“มีแขกอยู่คนหนึ่ง(บอกชื่อ) พูดจาไม่เพราะ แต่พี่ (บอกชื่อ) ก่อนข้างใจป้า ชอบข้างให้หนูแก้ผ้า เปิดหัวนมให้ดู แต่ไม่เคยขอพหนู พี่ (บอกชื่อ) บอกว่ากลัวติดโรค หนูก็ชอบลูกค้าประเภทนี้ ด่าเก่งแต่ไม่ทำอะไรเรา นอกจากนั้นยังใจป้าอีกต่างหาก ว่างานที่นี้ไม่มีอะไรมากเหมือนงานคาราโอเกะทั่ว ๆ ไป แต่ที่คู่มือมากก็คือกฎเกณฑ์ เพราะที่นี้ไม่มีเงินเดือน แต่ชอบหักเงินค่าดื่ม รู้สึกว่ามันไม่คุ้มกัน ที่หนูอยู่ที่นี้ก็เพราะใกล้บ้าน เลยต้องอยู่ต่อไป ส่วน

เรื่องทำออฟ ก็ยังคงทำอยู่เรื่อย ๆ เพราะเป็นตัวหลักในการสร้างรายได้ แต่พยายามปกปิดบัง เพราะบังขอไว้ว่าอย่าทำออฟ แต่ก็ต้องทำเพราะกลัวว่าถ้าหากบังไม่เอาเราแล้วเราจะเอาเงินที่ไหนใช้ เวลาทำออฟ หนูมีเทคนิคจัดการกับลูกค้าหลาย ๆ วิธี เทคนิคต่างๆได้มาจากการทำออฟบ่อยๆ หนูจะรู้ว่าผู้ชายชอบหรือไม่ชอบอะไร เวลาทำออฟก็ไม่ต่างไปจากการมีอะไรกับบัง (ปฏิบัติคล้าย ๆ กัน) แต่ในเรื่องของอารมณ์มันแตกต่างกัน เวลาหนูมีอะไรกับลูกค้า หนูมักจะต้องเริ่มก่อนเพราะมันเป็นหน้าที่ของหนู แยกบางคนสู้หนูไม่ได้เลยเวลามีอะไรกับหนู เวลาหนูมีอะไรกับแขก หนูพยายามสร้างความรู้สึกให้กับตัวเองด้วยทุกครั้ง แยกส่วนใหญ่ก็มักจะสร้างความสุขให้หนู เวลามีอะไรกับแขกหนูก็จะโม้ค ดูด เลีย ให้แขกด้วยแต่แขกก็ต้องทำให้หนูด้วยเหมือนกัน มีเพียงจุดเดียวที่ไม่ชอบให้แขกมายุ่งคือหน้าอก เพราะทำให้เกิดอารมณ์รุนแรงถ้าเขาไม่ทำให้หนู หนูแทบจะทำร้ายเขา หนูมักจะดูลูกค้าก่อนมีเพศสัมพันธ์ว่าเขาเป็นอย่างไรซึ่งพิสูจน์ได้ไม่ยาก แล้วถึงค่อยใช้เทคนิคต่าง ๆ ส่วนใหญ่ก็จะได้ใช้ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นใช้เสียง ใช้ปาก ใช้หน้าอก และอื่นๆ แต่จะมากจะน้อยขึ้นอยู่กับแขกด้วย เวลาทำออฟ หนูก็มักจะกินเหล้า เพื่อให้มันตึงๆ จะได้มีอารมณ์มากขึ้น”

ส่วนมากสามมักจะไปกับแขกแบบชั่วคราว (หมายถึงการขายบริการ เมื่อเสร็จสิ้นภาระแล้วก็ต่างคนต่างกลับ) เพราะเธอคิดว่าหลังจากที่มีอะไรกันแล้วเธอทนไม่ได้ที่จะให้แขกมานอนกอดเธอ เพราะเธอรู้สึกว่าเสียเปรียบถ้าแขกมีความต้องการเกิดขึ้นอีก เวลาที่เธอทำออฟเธอมักจะคิดค่าบริการเป็นครั้ง ดังนั้นถ้าเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นมา เธอรู้สึกว่าแขกจะได้กำไรมากเกินไป

นอกจากนั้นสาเหตุถึงวิธีการที่จะทำให้เธอได้กำไรจากแขก โดยเธอจะรีบทำให้เสร็จในขณะเดียวกัน แยกก็ต้องการให้เธอมีความสุขจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งนั้นด้วยสำหรับลูกค้า สาเหตุว่ามีหลายประเภท เช่น สุภาพ สะอาด ลามก สกปรก ซึ่งเธอเองคิดว่าเธอมีสิทธิ์เลือกลูกค้าได้เหมือนกัน บางกรณีที่ไม่เต็มใจจะนั่งหรือไปกับแขก เธอก็สามารถปฏิเสธได้ สาบอกว่าการทำงานในแบบของเธออาจแตกต่างไปจากคนอื่น ตรงที่เธอมักใช้อารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง ถ้าเธอไม่ยอมทำเธอก็ไม่ทำ แต่ถ้าเธออยากได้ใครก็จุดไม่อยู่ ส่วนลูกค้าที่เธอคิดว่าดีในสายตาของเธอคือพวกใจป้ำเพราะเธอไม่คิดว่าจะมีลูกค้าคนไหนที่ไม่อยากจับโน่นจับนี่ของเธอ ซึ่งเธอคิดว่างานกลางคืนไม่ต้องหวังว่าจะเจอคนดี ลองถ้าเขาเรียกเราไปนั่งด้วยเขาก็ยอมต้องการอะไรจากเรา คงไม่มีใครอยากจะทำอะไรให้ใครฟรี ๆ” ดังนั้นทางที่ดีที่สุดคือได้นั่งกับลูกค้าที่ใจป้ำ เธอยกตัวอย่างลูกค้าคนหนึ่งของเธอ ที่มีแขกชอบพูดจาหยาบคายและทะเล่สิ่งตึงตัง แต่จ่ายเงินดีเธอก็อยากจะนั่งด้วยเพราะมาครั้งไหนนอกจากจะได้เงินค่าคิมแล้วยังได้เงิน tip อีกต่างหากบางทีก็เป็นพันๆบาท แล้วแต่อารมณ์ของเขา ซึ่งดีกว่าลูกค้าคนอื่น ๆ ที่ให้แต่ค่าคิมแล้วอวดร่ำอวดรวย แต่ไม่เคยให้ tip เลยสักครั้ง เธอเกลียดลูกค้าประเภทนี้มาก

ส่วนเรื่องภายในคาราโอเกะ สาเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“หนูคิดว่าที่นี่ดีกว่าที่อื่นที่เคยทำมา เรื่องเดียวที่ไม่ดี คือเรื่องเงินเดือนเพราะที่นี่มีไม่เงินเดือน มีแต่ค่าดีม นอกจกนั้การทำงานที่นี่ มีกฎเกณฑ์มากจนเกินไป บางครั้งก็น่าเบื่อ อยู่เหมือนกัน บางครั้งก็มีการลงโทษ ตัดเงิน กรณีที่มาสาย ก็เอาเปรียบเราแต่ก็ยังต้องอยู่ เพราะหนูยังเก็บเงินได้ไม่มาก”

สำหรับอนาคต สาคิดว่า เธอคงทำงานกลางคืนต่อไป จนกระทั่งทำไม่ไหว ถึงตอนนั้นเธอก็คิดว่า เธอคงมีเงินมากพอที่จะเลี้ยงดูตัวเองได้ เธอหวังว่า ในอนาคตเธออยากออกรถเพื่อมาค้าขาย หลังจากที่เธอเลิกอาชีพนี้ เธอมักพูดว่าอนาคตไม่มีอะไรแน่นอน เธอไม่เคยไว้ใจแฟนที่อยู่ด้วย เพราะเธอชยาคกับความเจ็บปวด ที่เกิดจากผู้ชาย วิธีการที่ดีที่สุด คือการช่วยเหลือตัวเอง ดังนั้นไม่ว่าเธอจะทำออฟหรือไม่นั้น ก็ไม่เกี่ยวกับแฟนของเธอ เพราะเธอรู้ว่า ถ้าหากว่าเธอไม่มีเงินแล้วก็คงไม่มีใครช่วยเธอได้ แม้แต่แฟนของเธอ

ปัจจุบัน สายังคงทำงานอยู่ที่คาราโอเกะ ภายหลังจากที่ผู้วิจัยไปเยี่ยมสา และเพื่อนๆคนอื่น ก็พบว่าสิ่งที่เธอเคยคาดการณ์ไว้ เกี่ยวกับชีวิตของเธอก็เกิดขึ้นจริงๆ บังมีผู้หญิงใหม่ เขาคบดีเธอและก็ต้องเลิกกัน สาเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่าตอนนี้เธอเลิกคิดหาคนจริงใจกับเธอแล้ว แต่ยังไม่คิดจะอยู่คนเดียว เธอยังอยากมีแฟน แต่เป็นการมีแบบหลอกๆ เธอบอกว่า เธอกำลังมีแฟนคนใหม่ คิดไว้ว่า ช่วงที่เขาหลงเธอมากๆ จะต้องเอาประโยชน์จากเขาบ้าง ไม่ใช่เขาจะมาเอาประโยชน์จากเธอฝ่ายเดียว ที่ผ่านมา เธอรู้สึกว่เธอเสียเปรียบทุกๆคน เธอเองก็คิดแบบปลง แล้วพูดกับผู้วิจัยก่อนกลับว่า “ชีวิตนี้หนูอยากอยู่คนเดียว หนูเบื่อชีวิตคู่”

กรณีที่ 5 : เล็ก

เล็กมีบ้านเกิดที่ จ.กำแพงเพชร เล็กเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า ครอบครัวของเธอยึดอาชีพทำนาเป็นหลัก ฐานะทางบ้านไม่ค่อยดีนัก ครอบครัวของเล็กมีสมาชิกทั้งสิ้น 5 คน คือ พ่อ แม่ พี่ชาย น้องสาวและเล็ก ด้วยความที่ฐานะทางบ้านของเล็กไม่ค่อยดี ทำให้เล็กได้รับการศึกษาเพียงแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เล็กเล่าว่า

“ พี่เป็นคนเรียนน้อยเพราะที่บ้านไม่มีเงินส่ง ทั้งๆที่พี่ก็เรียนพอใช้ได้แถมอาจารย์จะให้ทุนการศึกษาเรียนต่อชั้น ม.1 แต่พ่ออยากให้ออกมาช่วยงานที่บ้านเพราะมีงานหลายอย่าง

ที่ต้องทำ ตอนนั้นพี่ร้องไห้แทบแย่เพราะอยากเรียนต่อเหมือนเพื่อนๆ แต่พ่อแม่ไม่ให้เรียนเลย
อดเรียน”

หลังจากที่เลิกจบชั้น ป.6 ก็ต้องออกจากโรงเรียนเพื่อมาช่วยพ่อแม่ของเธอทำนาพร้อมกับ
พี่ชาย เลิกเล่าว่าชีวิตหลังจากที่ไม่ได้เรียนดูเหมือนไม่มีค่า เพราะก็ได้แต่ทำนาไปวันๆ ไม่มีอะไรตื่น
ตื่นแปลกใหม่ แม้ว่าเธอจะรู้สึกเบื่อ เลิกเล่าว่า

“พี่ทำนา ตั้งแต่อายุ 13-16 ปี ตอนนั้นครอบครัวของพี่เริ่มมีฐานะดีขึ้นบ้าง พ่อของพี่
เห็นว่าพี่ควรมีความรู้เป็นวิชาชีพติดตัวบ้าง เพื่อว่าในอนาคตเธอไม่อย่างทำนา หรือประกอบ
อาชีพเกษตรกรรม ก็อาจมีทางเลือกไปทำอย่างอื่นได้ พ่อจึงตัดสินใจส่งพี่ไปเรียนวิชาชีพ
ตามที่สนใจ ตอนแรกพี่ก็มองไว้ 2 อย่าง คือ เย็บผ้า และเสริมสวย แต่พอมาคูตัวเองแล้วคิดว่า
น่าจะเหมาะกับอาชีพเสริมสวยมากกว่า เพราะเป็นคนรักสวยรักงาม ขนาดทำนาพี่ยังเป็น
ห่วงความสวยความงามของพี่เลย พอมีโอกาสได้เรียนก็เลยเลือกเรียนวิชา “เสริมสวย”
ตอนที่ไปเรียนในเมืองค่อนข้างลำบาก แม่พี่จะส่งให้เรียนแต่ก็มีเงินไม่พอใช้จ่าย พี่ก็เลยตัด
ใจหางานทำเป็นลูกมือเขาตามร้านเสริมสวยบ้าง ซึ่งก็ทำให้มีประสบการณ์ดี พี่อยู่ในตัว
เมืองตั้งแต่พี่เริ่มเรียนจนกระทั่งพี่เรียนจบ และหางานทำ เป็นช่างตามร้านเสริมสวย จนอายุ
18 อย่าง 19 ก็กลับไปอยู่บ้าน เพราะช่วงนั้นไม่มีคนช่วยงานที่บ้าน พี่ชายไปทำงานที่กรุงเทพฯ
น้องสาวก็ตามไปด้วยเลยไม่มีใครช่วยพ่อแม่ พ่อพี่กลับมาอยู่บ้านได้ไม่นานก็แต่งงานกับ
แฟนที่เคยเป็นเพื่อนนักเรียนในสมัยเด็กๆ แต่เขามีโอกาสดีกว่าเพราะที่บ้านมีฐานะพอจะส่ง
ให้เรียนต่อชั้นมัธยมและวิชาชีพ (ปวช.)”

เลิกเล่าว่าช่วงที่เธอเรียนวิชาชีพก็ติดต่อกับเขาอยู่ แต่มาชอบพอกันจริงๆคือช่วงที่แฟนของ
เธอเรียน ปวช. 1 หรือ 2 และเริ่มคบกันเป็นแฟนตั้งแต่ตอนนั้นทางบ้านของเธอไม่รู้ เธอเล่าว่าช่วง
แรกที่คบกันก็แอบทางบ้านพบกัน แต่หลังๆทางบ้านจับได้ และที่บ้านเธอค่อนข้างหัวโบราณ มี
ความคิดว่าลองลูกผู้หญิงถูกผู้ชายจับเนื้อต้องตัว พ่อก็คิดว่ามีอะไรกันแล้ว พ่อเคยเห็นเธอเดินจูงมือ
กันเลยเป็นเรื่อง ทำให้ต้องแต่งงานกันทันที ทั้งๆที่เขา ยังเรียนไม่จบตรงจุดนี้ทำให้เธอกับครอบครัว
ของเขาเข้ากันไม่ค่อยได้ เพราะเขาคิดว่าเธอเป็นคนทำลายอนาคตของลูกชาย

สำหรับชีวิตแต่งงานเลิกเล่าว่ามีความสุขดี เพราะเธอและแฟนของเธอรักกันมาก จะไม่มี
ความสุขก็เพราะเข้ากับครอบครัวเขาไม่ได้เท่านั้น เลิกเล่าว่าครอบครัวของเธออยู่กับแบบใช้ความเข้าใจ
สามีมองเธอก็เป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดีไม่เคยมีเรื่องทะเลาะ เบาะแว้งเกิดขึ้น อาจมีงอนกันบ้าง
ไม่ถึงขั้นร้ายแรง ความประสาผิวๆเฉยๆ เลิกเล่าว่า หลังจากเธอแต่งงานได้ประมาณ 1-2 ปี เธอก็เริ่ม

ห้องและคลอดลูกคนแรก(เป็นผู้หญิง) ตอนนั้นพ่อยกที่นา (ที่ดิน) ให้ที่ทำมาหากิน เพราะเห็นว่าเธอไม่มีสมบัติอะไร แต่แฟนเธอเห็นว่าเธอคงทำคนเดียวไม่ไหว เลยออกจากงานที่โรงงานมาช่วยเธอทำนา ทำไร่ ช่วงนั้นเธอก็อยู่ด้วยกันทั้งวันมีความสุขมาก แต่เพราะความแห้งแล้ง และฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล ครอบครัวเราเลยค่อนข้างมีปัญหาเรื่องเงินทองพอสมควร เล็กเล่าว่า ช่วงที่ปลูกข้าวได้ไม่ดีเธอและแฟนก็เริ่มคิดหางานทำตามโรงงานช่วงนั้นชลบุรีค่อนข้างบูม ทั้งสองเลยตัดสินใจไปทำงานที่นั่น เพราะเธอปล่อยให้แฟนไปคนเดียวไม่ได้ ประเภทไปไหนก็ต้องไปด้วยกัน เลยตัดสินใจฝากลูกเอาไว้ให้พ่อแม่เลี้ยง ส่วนนาก็ให้พ่อแม่ดูแลต่อไป เล็กเล่าว่า

“ช่วงที่ย้ายมาทำงานแถวๆชลบุรี เป็นช่วงที่ลำบากมาก ต้องอยู่อย่างอดคัด เพราะเงินเดือนที่ได้ไม่พอใช้ ค่าครองชีพที่นั่นสูงมาก แถมยังต้องส่งเงินกลับไปบ้านให้ลูกอีก อยู่ชลบุรีได้ 5-6 เดือน เห็นว่าไม่ดีขึ้น เลยตัดสินใจกลับมาอยู่บ้าน เพราะแม้จะเงินน้อยแต่ก็มีบ้านไม่ต้องเช่าเขา ข้าวก็ไม่ต้องซื้อประหยัดได้อีกเยอะ แต่เรา ตกลงใจกันว่าถ้ากลับก็ต้องกลับคนเดียวส่วนอีกคนต้องทำงานต่อไป ช่วงนั้นเป็นช่วงสร้างครอบครัว มีลูกก็อยากให้ลูกสบายในอนาคต อยากให้ลูกเรียนหนังสือ เลยตัดสินใจให้แฟนไปทำงานที่ กทม.เพียงคนเดียว แต่ถ้ามีช่องทางดีๆ ค่อยกลับมาว่ากันใหม่ว่าจะเอาอย่างไร ช่วงนี้โชคเริ่มเข้าข้าง . เพราะแฟนได้งานทำแถวๆบางนา-ตราด และเงินเดือนค่อนข้างดี เขาก็ส่งข้าวให้พี่ลงมากรุงเทพฯ เพราะช่วงนั้นโรงงานแถวบางนา-ตราด มันเยอะ พอลงมาหางานได้ไม่นานก็ได้งานทำ พอได้แล้วก็ไม่ลำบากเลยไปรับลูกสาวมาอยู่ด้วย ที่เอาลูกมาอยู่ด้วยก็เพราะ ไม่อยากให้ลูกอยู่ห่างตัวเอง เป็นห่วงลูกและคิดถึงลูก ช่วงที่ทำงานแถวบางนาตราด เป็นช่วงที่ยาวนานมาก ช่วงเวลาดังกล่าว เป็นช่วงที่มีความสุข เพราะครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา จนกระทั่งลูกสาวของพี่อายุได้ประมาณ 7- 8 ขวบ ปัญหาหลายอย่างเริ่มประเดประดังเข้ามา โดยเฉพาะปัญหาที่บ้านของพี่เอง ตอนนั้นพ่อพี่เสียชีวิต พ่อพี่เสียชีวิตไม่นานแม่ก็มาเสียชีวิต พี่ได้เงินประกันชีวิตของแม่ประมาณ 200,000 บาท ก็เริ่มคิดว่า “แม่”ให้ทุนไว้ เลยตัดสินใจจะนำเงินนั้นมาลงทุนค้าขายและส่งลูกสาวกลับไปอยู่กับพ่อแม่ของสามี แรกๆที่ขายผลไม้ ก็ทำท่าว่าจะรุ่ง ทำให้ความเป็นอยู่ภายในบ้านดีขึ้น ช่วงนั้นพี่กับแฟนเก็บเงินได้ก้อนหนึ่งก็จะเอาไปควานบ้านอยู่ จะได้ไม่ต้องเช่าเพราะถ้าเอาเงินค่าเช่ามาไว้ผ่อนบ้านก็จะได้บ้านของเรา แต่ขายของคืออยู่ไม่นาน เกิดเศรษฐกิจไม่ดีช่วงปี 40 โรงงานเลิกจ้างคนงานไปเยอะ จากของที่ขายได้ดีก็ขายได้น้อย รายได้ที่เคยได้มากๆ ก็น้อยลง หลังจากนั้นเริ่มขาดทุน เพราะค่าผ่อนรถและส่งลูก ต้องขอกู้ยืมญาติเพื่อจะได้นำมาผ่อนรถ หลังจากนั้นก็หยุดขาย และหันมาประกอบอาชีพเสริมสวยแทน แฟนพี่แนะนำให้เลิกทำเลทำร้านเสริมสวย เห็นว่าแถวพารด์เม้นท์ดี เพราะอย่างน้อยต้องมีลูกค้าโนพาร์ตเม้นท์แน่นอน นอกจากนั้นค่าเช่ายังถูกกว่าเช่าแข่งมาก ช่วงที่ทำเสริมสวย ก็ไม่รู้ว่าห้องลูกคนที่ 2 พอรู้ว่าห้องตอนนั้นเรา

ลำบากก็อยากเอาลูกออก แต่พอไปหาหมอ หมอบอกว่าเด็กในห้องมีอายุเกินกว่าที่จะรับทำ ถ้าจะต้องไปทำที่อื่นและต้องเสียเงินเป็นหมื่นๆ ช่วงนั้นไม่มีเงิน เลยตัดสินใจไม่เอาออก และคิดว่าลูกคนเดียวทำไมจะเลี้ยงไม่ได้”

เล็กเล่าว่า ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เธอลำบากมาก ทั้งเรื่องเงิน และเรื่องงาน แต่ก็เหมือนกับเคราะห์ซ้ำกรรมซัด คราวนี้เธอกับแฟนเริ่มมีปัญหากันเพราะบุคคลที่ 3 เธอเล่าว่า

“ ช่วงที่เริ่มมีปัญหากันเป็นช่วงที่เราเลิกขายผลไม้ แฟนที่หารายได้โดยเอารถกระบะ มาทำเป็นรถเช่า ซึ่งช่วยครอบครัวได้ในระดับหนึ่งแต่พอเอารถให้เช่า ก็มีปัญหาวาคนที่เช่า รถแฟนพี่ก็คือเจ้านายของเขาซึ่งเป็นผู้หญิงชอบเช่ารถไปบ่อยๆ พักหลังๆแฟนพี่ไม่ค่อยกลับบ้าน แม้กระทั่งช่วงที่พี่คลอดลูกคนที่ 2 เขาก็ยังไม่มา พี่ต้องเช่ารถแท็กซี่ให้ไปส่งที่โรงพยาบาลเอง ช่วงแรกๆพี่ก็ไม่รู้ว่าเขาไปกับใคร แต่พอหลังๆ ก็เริ่มสงสัยเพราะถามทีไรเขาก็ บอกว่าไปกับเจ้านาย เจ้านายเช่ารถ พี่ก็เคยบ่นกับเขาว่าไม่สนใจลูกเลย เขาก็อ้างว่าต้องไป งานโน้นงานนี้ ในที่สุดพี่ก็รู้ว่าเขากับเจ้านายมีอะไรกัน และคบกันอย่างออกหน้าออกตา คนที่บริษัทรู้ทั้งหมด พอพี่รู้พี่ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ จนพี่เริ่มอดทนไม่ไหวตามไปบริษัท และเจอเขากำลังออกไปด้วยกันพี่เห็นเขาก็เลยรีบตามไป รู้ไหมว่าเขาทำอะไร เขาขับรถหนีพี่ ช่วงนั้นพี่เจ็บปวดมากไม่คิดว่าเขาจะทำอย่างนี้ พอเขากลับมาที่บ้านพี่ก็ขอเลิกกับเขาและขอ รดคืน”

หลังจากที่เลิกกับแฟน เล็กก็กลับบ้านเอาลูกไปฝากกับญาติเพราะเธอคิดจะเลิกอาชีพเสริม สวดยอยากหนีสภาพเก่าๆ จะได้ไม่คิดถึงมันอีก เล็กเล่าว่าเธอไม่รู้ว่าจะทำงานอะไรมันห่อเหี่ยวไปหมด พอได้ยินคนอื่นพูดถึงงานกลางคืนว่าเงินดีก็เริ่มสนใจ และคิดว่าตัวเองยังไม่แก่เกินไปที่จะทำงานกลางคืน เล็กมักพูดว่า “ในเมื่อเป็นคนดีแล้วผัวไม่รักก็เป็นคนเลวดีกว่า” (เล็กมักคิดว่าแม่ อาชีพกลางคืนดูเลวในสายตาคนอื่นแต่ถ้ารวยหรือมีเงินก็คงไม่เป็นไร คงไม่มีใครรังเกียจ)” ขณะที่เธอตัดสินใจทำงานกลางคืนเธอได้ข่าวว่าจะมีไนท์คลับเปิดใหม่เป็นไนท์คลับสำหรับคนรวยมาเต็ม ร้า เธอจึงลองมาสมัครเต็มร้า ส่วนรถเธอก็ขายให้น้องสาวไป เงินที่ได้มาก็เอาไปใช้หนี้และที่ เหลือเก็บไว้ในบัญชีลูกๆ เล็กเล่าว่าทำงานที่ไนท์คลับในช่วงแรกๆ เธอรับไม่ค่อยได้ เพราะหน้าที่ของเธอต้องเอาอกเอาใจลูกค้า รู้สึกขัดๆกับตัวเองทำให้ช่วงแรกๆ ของการทำงานปรับตัวไม่ค่อยได้ ช่วงแรกเธอก็แต่งตัวไม่เป็น (แต่งแบบเซ็กซี่) เพราะมันขัดกับตัวเอง แต่คิดว่าเมื่อได้ตัดสินใจ แล้ว ค่ะต้องเดินหน้าต่อไป ต่อมาเธอเริ่มปรับตัวเองได้ ทั้งบุคลิกและการแต่งตัว แล้วไม่นานนัก เธอสามารถปรับตัวเข้ากับงานกลางคืนได้ เล็กเล่าว่า การทำงานกลางคืน มันไม่เสียหายอะไรอย่าง ที่คิดมันขึ้นอยู่กับการกระทำของเรา สำหรับเล็ก เธอเป็นผู้ใหญ่แล้วค่อนข้างวางตัวดี แยกที่มา

ที่ยาวหลายคนมักจะติดเธอ เพราะเธอ ไม่ค่อยวิตว้ายเหมือนสาวรุ่นๆ เล็กเล่าว่า ตอนทำงานที่ไนท์คลับ เธอได้เป็นดาวที่ไนท์คลับ แยกที่ไหนๆมาก็อยากจะเต้นกับเธอ เพราะเธอเป็นคนร่าเริง วางตัวดี รู้จักเอาอกเอาใจ แต่ทำงานที่นั่นได้ไม่นาน เธอต้องย้ายมาทำที่คาราโอเกะแทน

เล็กเล่าว่า งานที่คาราโอเกะต่างจากงานที่ไนท์คลับมาก เพราะ ไม่ต้องเต้นรำแต่ต้องร้องเพลงแทน ช่วงแรกเธอก็ร้องเพลงไม่ค่อยเป็น ถนัดแต่ฟังมากกว่า แต่เพราะสถานการณ์ทำให้เธอต้องหัดร้องเพลง เพราะเธอถือว่าเป็นหน้าที่ของเธอ เธอเล่าถึงงานที่คาราโอเกะว่า

“ที่นี่ต้องเอาอกเอาใจแขกมากกว่าที่ไนท์คลับเพราะตกเป็นเป้าหนึ่ง นั่งอยู่เฉยๆ บางทีก็โดนกอด หอม จูบ จับหน้าอก จับก้น สารพัด ถ้าเป็นที่ไนท์คลับถูกเนื้อต้องตัวกันนิดหน่อยไม่มากเท่านี้ บางทีแขกก็จับอยู่ได้ แรกๆพี่ก็ตกใจเหมือนกัน หลังๆก็ชินเสียแล้วทำงานอย่างนี้ต้องปลง ถ้ามานั่งถือตัวอยู่ก็คงไม่ได้ลูกค้าแน่ๆ คาราโอเกะที่นี่ ส่วนใหญ่ก็ดีแต่มีกฎระเบียบมากไปหน่อย นื่องๆที่นี้หลายคนบ่นกันมาก แต่พี่เฉยๆ คงเป็นเพราะโตกว่าคนอื่นเลขรู้ดีกว่าธรรมดา ที่นี้แบ่งเด็กเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ทำออฟกับไม่ทำออฟ สำหรับพี่จัดในกลุ่มที่ 1 พี่ทำออฟครั้งแรกเพราะต้องนำเงินไปจ่ายค่าเทอมของลูกสาวเพราะเงินที่มีไม่พอ พี่ทำออฟครั้งแรกค่าตัวอยู่ในราคา 1,500 บาท แต่ครั้งนี้คิดว่าพี่ไม่ได้เสียหายอะไร เพราะลูกค้าที่ไปกับพี่เสร็จเองเลยโชคดีไป เพียงแต่เขาคุณนม จับโน่นจับนี่แล้วก็เสร็จไปเอง พี่ก็ว่าคุ้มแล้ว เล็กเล่าต่อไปว่า ทำออฟครั้งนั้นทำให้รู้สึกว่ ถ้าต้องการมีเงินเร็วๆต้องทำออฟต่อไป เพราะถ้าพึ่งเงินค่าตี้อย่างเดียวคงไม่พอที่จะมีเงินเก็บ”

หลังจากนั้นเป็นต้นมาเธอก็ทำออฟเรื่อยมา เดือนๆหนึ่งเล็กได้เงินจากการทำออฟประมาณ 9,000-12,000 บาท บางทีก็มากกว่านั้น ขึ้นอยู่กับลูกค้าว่าเป็นอย่างไร แต่เล็กได้ตั้งค่าตัว 1,500-4,000 บาทต่อครั้ง บางครั้งก็ได้ต่ำกว่านี้ กรณีลูกค้าประจำ บางทีได้ค่า 500 บาท ซึ่งเธอรู้สึกแค้นมาก

สำหรับเล็กสิ่งที่เธอคิดว่าเป็นอุปสรรคในการทำงานคือ เธอเป็นคนไม่ค่อยกล้าพูดโดยเฉพาะกับลูกค้าประจำบางคนทีคิดจะเอาเปรียบเธอ เล็กถือว่าตรงนี้เป็นจุดอ่อนของเธอ เพราะเธอ มักจะไปกับลูกค้าประจำบ่อยๆ บางรายไปแล้วก็มีอะไรกัน ตรงนี้เล็กถือว่าไม่ได้ทำออฟเพราะมันไม่ได้เงิน แต่ถือว่ามันเป็นความสุขที่เธออยากจะทำ แต่บางรายเธอไม่อยากไปแต่เพราะเกรงใจก็ต้องทำ เขาไม่ยอมให้เงินเธอก็ไม่กล้าเรียก เธอคิดว่านี่คือจุดอ่อนของเธอ

เล็กเล่าว่า เวลาทำออฟ เธอมักจะตื่นเร็วก่อน เพราะจะได้ทำงานได้ไม่ติดขัด ลูกค้าบางคนก็สกปรกเหลือเกิน บางรายพอทำอะไรกันแล้วต้องรีบลุกไปอาเจียน รีบไปอาบน้ำเพื่อคลายความขยะเขยง สำหรับเล็ก เธอจะมีขอบเขตในการทำงานเสมอ เธอจะไม่ใช้ปากกับแขกเพราะเธอคิดว่ามันมากเกินไป

การทำงานที่คาราโอเกะของเล็กทุกวันนี้ แม้ว่าคาราโอเกะจะไม่ค่อยมีแขกแต่เล็กก็เป็นพนักงานเพียงคนเดียวที่มีแขกมาหาแทบทุกวัน เธอเองรู้สึกมีความสุขกับการทำงานที่นี่เพราะนอกจากมีเงินใช้แล้วยังสามารถส่งลูกเรียนได้ แต่อย่างหนึ่งที่เธอพูดเสมอคือ เธอจะเลิกทำงานกลางคืนเมื่อลูกของเธอโตขึ้นเธอไม่อยากให้ลูกรู้ว่าเธอทำงานอะไรส่งลูกเรียน

เมื่อผู้วิจัยถามถึงลูกค้าเล็กเล่าว่า ลูกค้าที่คาราโอเกะต่างไปจากลูกค้าที่ไนท์คลับ เพราะลูกค้าที่นี่ส่วนใหญ่จะเป็นหนุ่มๆ ทั้งหนุ่มน้อย และหนุ่มใหญ่ แต่ที่ไนท์คลับมักจะเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นการเอาอกเอาใจและการวางตัวค่อนข้างต่างกัน ที่คาราโอเกะเล็กจัดได้ว่าอยู่ในแถวหน้าเพราะมีแขกติดเยอะ เพราะความอ่อนหวานช่างเอาอกเอาใจของเธอ ในปัจจุบันเล็กมีแขกประจำมากมาย แต่เธอมักจะเล่าถึงแขกประจำของเธอ 2-3 คน ว่าเป็นคนที่เธอรู้สึกว่าเขาเป็นเหมือนแฟน เพราะเขามักให้ความช่วยเหลือเธอเวลาที่เธอเดือดร้อนเสมอ ดังนั้นแขกทั้ง 2-3 คนจึงเป็นกรณีพิเศษที่เธอพร้อมจะไปกับเขาโดยไม่มีเรื่องเงินเข้ามาเกี่ยว และเขาเองก็ ปฏิบัติกับเธอราวกับว่าเป็นภรรยาของเขา เพราะเลี้ยงดูส่งเสียให้เงินเธอใช้ทุกๆ เดือน เลิกเล่าว่า

”ไม่ว่าจะเป็นแขกประจำหรือขาจรที่ได้คุยได้นอนกับพี่ก็มักจะกลับมาหาพี่ทุกราย เพราะ เขาติดใจ ทุกวันนี้ก็มีบางรายที่อยากจะส่งเสียพี่ แต่มีข้อแม้ว่าห้ามพี่ไปยุ่งกับคนอื่น ๆ พี่คิดว่ามันคงไม่คุ้มเพราะว่าพี่มีค่าใช้จ่ายเยอะ แต่ถ้าคิดอีกทีมันก็ดีเพราะจะได้ไม่ต้องทำออฟอีกต่อไป พี่คงต้องเก็บเอามาคิดก่อน ไม่กล้าตกลงปลงใจไปตอนนี้พี่เองก็รู้ว่าถ้าเขารับเลี้ยงแล้วเงินที่ให้จะพอหรือไม่”

หลังจากที่ผู้วิจัยทำวิจัยได้ประมาณ 6 เดือน เล็กก็ตัดสินใจให้แขกคนนั้นรับเลี้ยงเพราะข้อเสนอดีนอกจากนั้นเธอยุติกับผู้วิจัยว่าอยากจะยอมเป็นน้องคุณบ้างคงไม่แปลกอะไรเพราะเคยเป็นหลวงมาแล้ว

สำหรับอนาคตเล็กเล่าว่า เธอต้องการทำร้านเสริมสวยอีกครั้ง แต่ต้องมีเงิน และโอกาสมากกว่านี้ เธอคิดว่า เมื่อลูกๆ ของเธอโตกว่านี้เธอจะหยุดงานนี้ทันทีแล้วกลับไปเป็นแม่ที่ดีของลูก เธอไม่ต้องการให้ลูกซึมซับเอาสิ่งเหล่านี้ไปเพราะลูกของเธอยังบริสุทธิ์ และไร้เดียงสา เธอคิดว่า

อนาคตของเธอคงอยู่กับลูกของเธอเพียง 3 คน แม่ลูก เธอไม่อยากแต่งงานใหม่ไม่อยากทำร้ายลูก และก็เชื่อกับชีวิตคู่ เธอมักจะพูดกับผู้วิจัยว่าแฟนهاไม่ยากแต่คู่ชีวิตหาลำบาก “แม้ว่าทุกวันนี้เธอเองทุกวันนี้เธอก็โหยหาชีวิตคู่ โหยหาความรัก แต่เพราะความรักที่มีให้ลูก ทำให้เธอตัดมันออกไปได้ เธอคิดว่าอีกไม่นานเธอก็จะกลับไปอยู่กับลูกได้

กรณีที่ 6 : หน้อย

หน้อยมีบ้านเกิดที่ จ. สุรินทร์ ครอบครัวของหน้อยเป็นครอบครัวของชนชั้นกลาง พ่อแม่ของหน้อยประกอบอาชีพค้าขาย หน้อยเล่าให้ฟังถึงครอบครัวของเธอว่า

“บ้านของหน้อยมีพี่น้องด้วยกันทั้งหมด 6 หน้อยเป็นคนที 6 ที่บ้านของหน้อยฐานะปานกลางไม่มีปัญหาเรื่องเงิน พี่น้องของหน้อยทุกคนได้เรียนหนังสือสูงๆทั้งนั้น แต่หน้อยไม่เอาไหนเอง สำหรับหน้อยเล่าถึงการศึกษาของเธอว่า พ่อแม่ก็สนับสนุนให้เรียนหนังสือ แต่หน้อยเป็นคนไม่ชอบเรียนหนังสือและเกเร หน้อยเรียนจบแค่ชั้น ม. 5 เพราะตอนหน้อยเรียนชั้น ม.ปลาย มีหนุ่มๆมาจีบเยอะ หน้อยเองโดยพื้นฐานก็ไม่ชอบเรียนอยู่แล้ว เลยเริ่มโดดเรียนไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนๆ ที่บ้านหน้อยช่วงนั้นเป็นอะไรที่ฮิตมากถ้ามีแฟนในช่วงเรียนหนังสือ กลุ่มเพื่อนๆของหน้อยก็มีแฟนกันหมดทุกคนรวมทั้งหน้อยด้วย ช่วงนั้นหน้อยไม่ได้คิดอะไรมากเป็นความรักแบบเด็กๆ แต่พอขึ้น ม. 5 ทางบ้านเริ่มจับได้ พ่อก็กลัวเสียการเรียนเพราะทางโรงเรียนมีหนังสือแจ้งมา พ่อก็ว่าหน้อย ตัวหน้อยเองเป็นคนนิสัยใจร้อนอยู่แล้ว เลยตัดสินใจหนีออกจากบ้านไปอยู่บ้านแฟน แฟนหน้อยเป็นเด็กเทคนิคตรงข้ามกับโรงเรียน พอไปอยู่บ้านแฟนแรกๆก็ไม่กล้ามีอะไรกับเขา เพราะกลัวพ่อมาเจอแล้วจะมีเรื่องกัน แก่ขออาศัยอยู่สัก 1-2 วัน แต่พอยู่กับเขาความใกล้ชิดและความรักที่มี บวกกับอยากลองด้วยเลยตกลงมีอะไรกัน ช่วงนั้นก็ว่าจะไม่กลับบ้านแน่นอนแล้ว”

หลังจากที่หน้อยตกลงอยู่กับแฟน หน้อยเล่าว่า ช่วงนั้นชีวิตของเธอไม่มีอะไรมากแค่เที่ยวไปวันๆ เงินที่ติดตัวมาก็เริ่มหมด หน้อยไม่กล้าขอเงินพ่อแม่แฟน ตัวแฟนเองก็ไม่มีเงิน เลยตัดสินใจบอกกับแฟนว่าจะไปหางานทำ หน้อยเล่าว่า ตอนที่เธออยู่บ้านก็ไม่ค่อยได้ทำอะไรอยู่แล้ว เพียงแค่ช่วยพ่อแม่ ขายของ แต่งานอื่นๆก็ทำไม่ได้ นอกจากนั้นหน้อยเองก็ไม่มีหนังสือรับรองการศึกษา จะกลับไปเอาที่บ้านก็ไม่ได้เพราะคิดว่าต้องโดนที่บ้านดูว่าแน่นอน เลยตัดสินใจหางานกลางคืนทำ ตอนนั้นหน้อยเล่าว่า เธอไม่ได้คิดอะไรมาก คิดอยากได้เงินอย่างเดียว เพราะไม่ชอบขอใคร พอเริ่มไม่มีมากขึ้น การที่เธอเที่ยวบ่อยๆก็เลยมีเพื่อนตามที่ต่างๆ เพื่อนบางคนแนะนำว่า

อย่างเธอถ้าทำงานเป็นรีเซพชันก็คงจะดี เพราะเหนื่อยหุนดิน่าจะทำได้ เธอจึงตกลงไปสมัครงานที่คาราโอเกะ ในเมืองสุรินทร์ พอสมัครก็ได้งานเลย

“เหนื่อยมีหน้าที่อยู่ที่ฝ่ายต้อนรับ ในส่วนหน้าของคาราโอเกะ งานทั่วไปคือรับแขก และนั่งเป็นเพื่อนแขก (เหนื่อยมักจะไม่ง่ายถึงรายละเอียดมากนัก) ช่วยเลือกเพลงให้แขก นั่งดื่มกับแขก ซึ่งก็มีบ้างที่ต้องถูกเนื้อต้องตัวกัน แต่กอดหอมกันธรรมดา หน่อยแล้วว่าแรกๆก็รู้สึกซัดๆเหมือนกัน แต่พอมาคิดว่าทำให้ได้เงินมาใช้ก็เลยหยุดคิดและทำงานต่อไป ช่วงแรกที่หน่อยเข้าไปทำงานที่คาราโอเกะ หน่อยกลายเป็นดาวของคาราโอเกะ เพราะใครๆก็อยากนั่งกับเธอ ลูกค้านับว่าเธอสนุกสนานและเป็นกันเอง แต่เพื่อนๆที่ทำงานบอกว่าเหนื่อยหุนดิน่าใครๆก็อยากนั่งด้วย แต่เธอคิดว่าเป็นเพราะเธอสนุกสนานมากกว่า แขกเลยติด การปรับตัวของหน่อยในช่วงแรกไม่ยากนัก เพราะทำใจไว้แล้วว่างานกลางคืนเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นจึงไม่ค่อยมีความรู้สึอะไร”

เมื่อผู้วิจัยย้อนกลับมาคุยเรื่องชีวิตครอบครัว หน่อยเล่าว่า “ช่วงแรกๆของการทำงานก็ไม่มีปัญหากับแฟน แอมแฟนยังไปปรับไปส่งตามปกติ แต่ในช่วงหลังแขกติดหน่อยเยอะ คนโน้นคนนี้ก็มาจีบ บางทีหน่อยเองก็ต้องไปเที่ยวกับแขก ทำให้กลับบ้านช้าหรือบางทีก็เที่ยวถึงเช้า พอมันเกิดขึ้นบ่อยๆ หน่อยกับแฟนก็เริ่มมีปัญหากัน ช่วงที่หน่อยไปเที่ยวกับแขกบ่อยๆ แฟนก็เริ่มหึงชอบแอบตามไปดู หน่อยไม่ค่อยชอบเพราะถือว่าไม่ไว้ใจกัน พอช่วงหลังๆรู้สึกเขาหึงมาก ชอบมาไวยวายแถวหน้าร้านมันก็กระทบกับงานของหน่อย เพราะแขกก็ไม่กล้ามาอยู่กับหน่อย หน่อยโมโหมากเลยทะเลาะกัน เขาตบหน่อยซ้อมหน่อย หน่อยเองก็สูจนสุดแรง เพราะหน่อยไม่ยอมคน (บุคลิกของหน่อยก็เป็นเช่นนั้น) แรกๆหน่อยพยายามอดทนที่จะอยู่ต่อเพราะยังงี้ก็รักแต่หลังจากเมื่อทะเลาะกันบ่อยๆแล้วหน่อยต้องเจ็บตัวทุกที เลยตัดสินใจหนีพร้อมกับลาออกจากที่ทำงานเดิม หลังจากที่เลิกกับแฟน หน่อยก็เริ่มหางานทำอีกครั้ง คราวนี้ได้ทำงานที่ร้านคาราโอเกะ อีกแห่งหนึ่งห่างจากที่เดิมค่อนข้างมาก หน่อยเล่าว่า มาอยู่ที่ใหม่แขกก็ติดเหมือนที่เก่า ส่วนใหญ่ก็เป็นแขกเก่าๆของหน่อย เพราะหน่อยโทรไปชวนยามาเที่ยวที่ทำงาน แรกๆก็ทำงานไปเรื่อยๆ แต่ไม่มีเงินเก็บ ทั้งที่มีแขกเยอะกว่าใครเพื่อนเพราะหน่อยเที่ยวเก่ง ใช้จ่ายเลยมีแค่พอกินพอใช้ไม่เดือดร้อนอยู่ที่นี้ได้ไม่นานก็มีแขกมาติดพัน เขาเป็นคนดังของสุรินทร์ หน่อยชอบเขาเหมือนกันเพราะเขาใจกว้าง อยากได้อะไรก็หามาให้ จีบกันอยู่พักหนึ่งหน่อยจึงตัดสินใจเป็นแฟน พอเป็นแฟน เขาก็อยากให้เลิกงานคาราโอเกะ เพราะเขาเองก็บอกว่าหึงไม่อยากจะนั่งกับใคร หน่อยก็ยอมเพราะหน่อยไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน เขามีให้ใช้แบบสบายๆ แต่พออยู่เฉยได้ไม่นานก็อยากทำงาน เพราะเบื่อนั่นๆนอนๆ เลยขอเขาไปทำงาน เขาก็แนะนำให้ไปทำงานที่ผับ

ของเพื่อนเขา คราวนี้ได้เป็นนักร้องประจำที่ผับ หน้อยเองชอบร้องเพลงอยู่แล้วเลยตกลงทำงานที่นั่นสังคมเริ่มกว้างขึ้น รู้จักคนเยอะแยะมากมาย พอรู้จักคนเยอะก็เริ่มกินเหล้า สูบบุหรี่มากขึ้นจนทุกวันนี้ เลยติดบุหรี่ ติดเหล้า วันไหนไม่ได้กินหรือสูบบุหรี่ก่อนข้างหงุดหงิดทำงานที่นี้ก็มีความสุขไปอีกแบบหนึ่งไม่ต้องทำอะไรที่ขัดกับความรู้สึกด้วย”

สำหรับงานนักร้องเป็นงานที่หน้อยชอบแล้ว เธอยังมองว่า ทำงานที่นั่นค่อนข้างมีเกรดกว่าคาราโอเกะ แต่เธอก็ทำงานที่นั่นได้ไม่นาน เพราะเธอเริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับแฟนของเธอเป็นปัญหาเดิมๆคือเรื่องแขก ซึ่งมักจะมาจีบเธอและหลังจากมาหน้อยก็มักไม่ค่อยปฏิเสธ เธอมักจะพูดกับผู้ชายเสมอว่า แม้เธอจะเล่นกับแขกแต่เธอก็มีขอบเขตเหมือนกัน แต่เพราะแฟนของเธอเป็นคนที่ขี้หึง ทำให้ทะเลาะกันบ่อยๆ ในที่สุดก็เลิกกันไป หน้อยเล่าว่าค่อนข้างเสียใจเพราะแฟนของเธอคนนี้นั่นค่อนข้างดีกับเธอมาก แต่เธอก็ไม่ค่อยชอบข้อใคร จึงตัดสินใจเลิกกับเขาเพราะคิดว่าเธอไม่ผิด

หลังจากที่เลิกกับแฟน หน้อยก็เลิกร้องเพลง และหยุดงานกลางคืนชั่วคราว หน้อยเล่าถึงช่วงนี้ว่า

“ตอนนั้นหน้อยรู้สึกเบื่องานไม่อยากทำอะไรก็เลยได้แต่เที่ยวอย่างเดียว จนกระทั่ง มาเจอกับผู้ชายอีกคนหนึ่ง ก็เป็นคนเที่ยวเหมือนกัน หน้อยเองก็ไม่รู้ว่าชอบเขาได้อย่างไร เจอกันได้ไม่นานชอบกันและอยู่ด้วยกัน บ้านแฟนหน้อยคนนี้นั่นค่อนข้างมีเงิน เลยไม่ต้องทำอะไร ประกอบกับหน้อยก็เบื่องานด้วย เลยได้แต่เที่ยว แต่คนๆนี้ก็ทำอะไรกับหน้อยไว้เยอะมาก ทุกวันนี้หน้อยยังอาฆาตอยู่เลย มีโอกาสก็อยากจะเอาคืน เพราะช่วงที่อยู่กับเขา พอทะเลาะกัน พุดจาไม่เข้าหู เขาก็ซ้อมหน้อย หน้อยเองอย่างที่บอกไม่ยอมใครก็สู้ บางทีตีกันจนกระทั่ง หน้อยจะเอาמידไปฆ่าเขาแล้ว พอตีมีคนเข้ามาห้าม แต่หน้อยก็ยังทนอยู่ หลังๆ สู้เขาไม่ได้ ก็เอาמידกรีดตัวเอง จากนั้นหน้อยเจอเพื่อนๆ ก็พากันเข้ากรุงเทพฯ เลยตัดสินใจหนีเขามาอยู่กรุงเทพฯ”

หลังจากที่หน้อยเข้ากรุงเทพฯ มาพบกับเพื่อน เธอเล่าว่าชีวิตช่วงนี้ค่อนข้างลำบากเพราะ ไม่มีเงิน เลยมาหางานทำตามคาราโอเกะ พอรู้ว่าที่นั่นจะเปิด เธออยากลองเข้ามาทำงานที่คาราโอเกะ ในกรุงเทพฯ บ้างว่าเป็นอย่างไร การทำงานที่คาราโอเกะแห่งนี้ไม่ต่างไปจากที่เดิมที่เธอทำ แต่รายได้ที่นั่นค่อนข้างดีกว่าเพราะค่าตี้มแพงกว่า หน้อยเล่าถึงการทำงานที่คาราโอเกะหลายๆที่ทำให้เธอรู้จักวิธีการทำงาน เพื่อให้แขกติดเธอ ทุกวันนี้ หน้อยมีลูกค้าประจำค่อนข้างมาก เพราะเธอหุ่นดี และเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี หน้อยเล่าว่าการเอาอกเอาใจแขกไม่ยากเลย ให้รู้ว่าแขกชอบอย่างไร ไหนเราก็ออย่างนั้นก็พอ ส่วนใหญ่แขกที่มาเที่ยวก็ต้องการความสุขจากผู้หญิงอยู่แล้ว ดังนั้นการ

ถูก กอด จับ จูบ ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ต้องเจอ แต่จะมีวิธีการอย่างไรที่จะถูกลวนลามน้อยที่สุด น้อยถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ วิธีการของน้อยในการป้องกันตัวก็มีหลายๆรูปแบบ ส่วนใหญ่เวลาทำงานเธอมักจะเริ่มฝ่ายเริ่มก่อนที่ลูกค้าจะเริ่ม เพราะลูกค้าบางคนไม่คิดว่าน้อยจะกล้าทำ บางคนก็กลัวผู้หญิงกล้า ก้ากั้น แต่วิธีนี้ใช้สำหรับคนลามกไม่ได้ ก็ต้องหาวิธีใหม่ วิธีการดังกล่าวจะเกิดขึ้นเมื่อได้ประเมินว่าลูกค้ามีลักษณะอย่างไร

การทำงานที่คาราโอเกะแห่งนี้ เป็นที่แรกที่น้อยเริ่มทำออฟ ตอนทำงานที่คาราโอเกะ แถวบ้านเธอไม่ได้ทำออฟ ส่วนใหญ่ถ้าจะไปกับแขกก็เป็นการไปแบบสมัครใจมากกว่า แต่สาเหตุที่เธอมาทำออฟ เพราะเธอต้องการเงิน และคิดว่าถ้าไปกับแขกตามที่สมัครใจก็ไม่ได้อะไร ดังนั้นไปกับแขกก็ควรได้ค่าตอบแทนบ้าง น้อยบอกว่าเดือนหลังๆทำออฟไม่บ่อย เพราะค่อนข้างเลือกลูกค้าและค่าตัวแพง ทำออฟครั้งหนึ่งจะอยู่ในช่วง 3,000-3,500 บาท ซึ่งจะมีการตกลงกับลูกค้ากันก่อนถ้ารับได้ก็ไป ถ้ารับไม่ได้ก็ไม่ไป ส่วนใหญ่น้อยจะเรียกเก็บเงินจากลูกค้าก่อน เพื่อเป็นการป้องกันการเบี้ยว ซึ่งเพื่อนๆของเธอก็มักจะประสบปัญหาเช่นนี้

น้อยเล่าว่าการทำงานที่คาราโอเกะแห่งนี้ค่อนข้างมีระเบียบเคร่งครัด เธอเองเคยลาออกไป 2 ครั้งแล้ว สาเหตุที่ออกเธอเล่าว่า

“เป็นวิธีการที่ทำให้ไม่น้อยไม่ถูกตัดเงินค่าดื่ม เพราะมีอยู่ช่วงหนึ่งที่น้อยไม่มาทำงานหลายวันน้อยจึงใช้วิธีลาออกและสมัครเข้ามาทำใหม่ น้อยเล่าว่าการทำงานที่คาราโอเกะไม่ค่อยมีพิธีตรองมาก ขอให้เรามีประสบการณ์ มีรูปร่างดี ไปสมัครที่ไหนๆก็ได้”

ส่วนลูกค้า น้อยเล่าถึงลูกค้าประจำของเธอว่า ส่วนใหญ่ถ้าลูกค้ามาเที่ยวก็จะเรียกเธอไปนั่งคุยด้วยทุกครั้ง รายได้ของน้อยก็ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะลูกค้าของเธอมาเที่ยวคาราโอเกะประจำ ลูกค้าของน้อยค่อนข้างสนิทกับน้อยมาก บางคนสนิทกันจนกลายเป็นเพื่อนเป็นพี่ จะมีบางคนเธอรู้สึกดีด้วยแต่ไม่ถึงขนาดรัก เธอเล่าว่าทุกวันนี้เธอคบกับลูกค้าคนนั้นจนกลายเป็นแฟน แต่ก็อยู่ในช่วงดูใจกัน ลูกค้าคนนี้รับเธอได้ เป็นเพียงคนเดียวที่น้อยมีเพศสัมพันธ์ในแบบที่ไม่ใช่การค้า

น้อยเล่าว่าทุกวันนี้ก็ทำงานไปเที่ยวไป ยังไม่ได้หวังอะไรมาก เธอบอกว่าเธอยังใช้ชีวิตแบบนี้ยังไม่คุ้ม อนาคตข้างหน้าไม่อาจคาดเดาว่าอะไรจะเกิดขึ้นแต่เธอคิดว่าเธอรับได้ เพราะเธอเองก็ผ่านปัญหาในชีวิตมามากมาย จนกลายเป็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ปัญหาสำหรับเธอ

นอกจากลูกค้าประจำที่เธอคบอยู่ ทุกวันนี้หน้อยก็มีนักดนตรีมาติดพันเธออยู่ ซึ่งเธอก็ชอบเขาอยู่เหมือนกัน ดังนั้นเวลาที่ลูกค้าคนดังกล่าวมาหาหน้อย เธอก็มักจะเชียร์ให้เพื่อนๆ ของลูกค้าเรียกเด็กคนอื่นมานั่งอีกคนเพื่อเป็นการบังหน้าไม่ให้นักดนตรีคนนั้นรู้ถึงความสัมพันธ์ ระหว่างลูกค้ากับเธอ เพราะเธอต้องการให้เขาารู้เพียงว่าเป็นลูกค้าประจำของเธอเท่านั้น ไม่อยากให้รู้ว่าเธอมีอะไรกับลูกค้า เพราะหน้อยชอบพี่เขามาก แต่เรื่องดังกล่าวก็กลายเป็นจุดที่ทำให้หน้อยต้องออกจากคาราโอเกะแห่งนั้น หลังจากที่ผู้วิจัยออกจากสนามวิจัยได้ไม่นาน หน้อยเล่าว่า เธอมีเรื่องกับผู้จัดการเพราะหึงหวงนักดนตรีซึ่งผู้จัดการคนใหม่ ก็ให้เธอออก หน้อยเล่าว่า เธอไม่แคร์กับที่นี่ จึงตัดสินใจลาออกและเลิกกับนักดนตรีคนดังกล่าว

ปัจจุบันหน้อยย้ายที่ทำงานมาอยู่แถวรัชดา ซึ่งที่นี่เงินเดือนดีกว่าที่เก่ารายได้ของเธอเฉลี่ยเดือนละ 15,000-20,000 บาท เธอเล่าว่ารายได้ของเธอได้มาจากเงินเดือน 4,000 บาท ค่าคัสม์และค่าออฟ โดยเฉพาะค่าออฟเธอทำออฟเดือนละ 2-3 ครั้งก็มีเงินใช้เหลือเพื่อ ทุกวันนี้หน้อยมีลูกค้าประจำมากมาย และมีแฟนคนใหม่ เธอมักจะพูดว่าชีวิตก็มีอยู่แค่นี้ขึ้นๆลงๆ เมื่อผู้วิจัยถามถึงอนาคต หน้อยเองก็เป็นงานที่สุจริตและไม่ได้ขอใครกิน ดังนั้นเธอจึงยังไม่คิดเปลี่ยนงานมาทำงานกลางวัน เธอบอกว่าถ้าเปลี่ยนงานอีกครั้งอาจไปทำงานเป็นดี.เจ เปิดแผ่นตามเซคหรือคลับ เพราะเธอรู้สึกว่าเป็นอาชีพที่น่าสนใจดี แต่ก็คงอีกนานเพราะยังรู้สึกว่างานที่ใหม่มีอะไรน่าสนใจอีกมาก

ตารางแสดง : ลักษณะภูมิหลังของสาวกร้าไอดะ

ชื่อ	อายุ	การศึกษา	อาชีพ (ก่อน)	สถานภาพ	จำนวนบุตร	พื้นฐานครอบครัวเดิม	ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	สถานภาพทางเศรษฐกิจ
หญิง	29	ป.2	ลูกจ้างห้างสรรพสินค้า	แต่งงาน	1	ยากจน	หัวหน้าครอบครัว	หนี้สินรุงรัง
แม่	27	ม.3	พนักงานโรงงาน	หย่าร้าง	1	ครอบครัวมีปัญหา พ่อแม่หย่าร้าง	หัวหน้าครอบครัว	อึดอัด
รุ่ง	28	ป.4	ลูกจ้างโรงงาน	หย่าร้าง	2	ครอบครัวแตกแยก	หัวหน้าครอบครัว	มีหนี้สินมาก
สา	24	ม.2	ลูกจ้าง	หย่าร้าง	-	พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ ครอบครัวแตกแยก	-	ไม่มีหนี้สิน
เด็ก	32	ป.6	เสริมสวย	หย่าร้าง	2	ยากจน	หัวหน้าครอบครัว	อึดอัด
หน้อย	24	ม.5	นักเรียน	หย่าร้าง	-	ปานกลาง	-	ไม่มีหนี้สิน

จากตารางแสดงภูมิหลังของสาวคาราโอเกะอาจสรุปได้ดังต่อไปนี้

อายุ : สาวคาราโอเกะส่วนใหญ่มีอายุใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ในช่วงอายุประมาณ 24 - 30 ปี ถึง 5 คน ส่วนอีก 1 คน มีอายุเกิน 30 ปี คือ อายุ 32 ปี 1 คน

การศึกษา : สาวคาราโอเกะส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาที่ไม่สูงมากนัก จะพบว่าสาวคาราโอเกะที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาตอนต้น 3 คน ประถมศึกษาตอนปลาย 1 คน นอกจากนั้นเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมี 2 คน ส่วนมัธยมศึกษาตอนปลายมีเพียง 1 คน เท่านั้น

อาชีพ : ก่อนที่สาวคาราโอเกะจะตัดสินใจทำงานกลางคืน พบว่า ก่อนการทำงานกลางคืน สาวคาราโอเกะส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง เป็นลูกจ้างตามโรงงานหรือ ห้างสรรพสินค้าจำนวน 4 คน นอกนั้นเป็นนักเรียน และช่างเสริมสวย ซึ่งจะเห็นได้ว่าอาชีพส่วนใหญ่ เป็นอาชีพที่อยู่ในระดับล่าง รายได้น้อย ทั้งยังไม่ใช้ความรู้ หรือทักษะในการทำงานมากนัก

สถานภาพ : จากการศึกษาพบว่าสาวคาราโอเกะทั้งหมดมีสถานภาพสมรสแต่หย่าร้าง แต่มีเพียง 1 คน เท่านั้นที่ไม่หย่าร้าง (แยกกันอยู่)

พื้นฐานครอบครัว : จากการศึกษาพบว่าพื้นฐานครอบครัวของสาวคาราโอเกะส่วนใหญ่มีพื้นฐานครอบครัวมาจาก ครอบครัวที่แตกแยก และทางบ้านยากจน จะมีเพียงกรณีเดียวเท่านั้นที่พื้นฐานครอบครัวมาจาก ครอบครัวคนชั้นกลางและไม่มีปัญหาทางบ้าน

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว : ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ในที่นี้หมายถึง สถานภาพภายในครอบครัวจากเรื่องเล่าพบว่า สาวคาราโอเกะ ที่แยกตัวมาจากครอบครัวของตนเองส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นหัวหน้าครอบครัว รับภาระหน้าที่ในการดูแลสมาชิกภายในครอบครัวของตนเอง บางคนทำหน้าที่ดูแลบุตรของตน แต่บางคนทำหน้าที่ดูแลสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วย จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า ด้วยภาระหน้าที่ที่ค่อนข้างหนัก ทำให้สาวคาราโอเกะในฐานะหัวหน้าครัวเรือน(เพียงผู้เดียว)จะต้องหาเงินซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของสมาชิกภายในครัวเรือน เป็นจำนวนมาก ในแต่ละเดือน ส่วนสาวคาราโอเกะบางคน เนื่องจากได้แยกตัวเองออกจากครอบครัวเดิมของตน ทำให้ไม่ต้องมีภาระหน้าที่ในการส่งเสียเลี้ยงดูสมาชิกในครัวเรือนอีกต่อไป

สถานภาพทางเศรษฐกิจ : จากการวิจัยพบว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจของสาวคาราโอเกะส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นบุคคลที่มีหนี้สินมากมาย ทั้งนี้อาจเกิดจาก การมีสถานภาพเป็นหัวหน้าครัว

เรือนซ่อมต้องมีภาระในการดูแลและรับผิดชอบสมาชิกในครัวเรือนดังนั้นในเวลาที่ย้ายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ทำให้สาวคาราโอเกะต้องกู้ยืมเพื่อนร่วมงานเพื่อนำเงินดังกล่าวไปใช้จ่ายในครัวเรือนของตน ในบางกรณีหากไม่เป็นหนี้สิน สาวคาราโอเกะก็มีสภาพเป็นอยู่อย่างอึดอัดและค่อนข้างลำบาก จะมีเพียงบางคนเท่านั้นที่ไม่ประสบปัญหาเกี่ยวกับจุดนี้

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า สาวคาราโอเกะมีภูมิหลังและความเป็นมาที่ไม่แตกต่างกันมากนัก จากการศึกษาพบว่า ปัญหาทางครอบครัวทั้งปัญหาครอบครัวเดิม หรือครอบครัวของสาวคาราโอเกะเอง ปัญหาทางเศรษฐกิจ และกลุ่มเพื่อน ถือเป็นสาเหตุที่สำคัญ ที่ทำให้สาวคาราโอเกะแต่ละคนตัดสินใจทำงานกลางคืน

1. ปัญหาครอบครัว

จากการศึกษาพบว่าปัญหาครอบครัวที่เป็นตัวผลักดันที่สำคัญต่อการตัดสินใจทำงานกลางคืนของสาวคาราโอเกะ มีลักษณะที่แตกต่างกัน 2 ประการกล่าวคือ

1.1 ปัญหาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

1.2 ปัญหาภาวะทางเศรษฐกิจ

1.1 ปัญหาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ปัญหาครอบครัวแตกแยกไม่ว่าจะเป็นครอบครัวของพ่อแม่หรือครอบครัวของสาวคาราโอเกะเองถือเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อการตัดสินใจทำงานกลางคืน ซึ่งอาจกล่าวได้ดังต่อไปนี้

- ปัญหาครอบครัวแตกแยก กรณีพื้นฐานทางครอบครัวเดิม สาวคาราโอเกะส่วนใหญ่มักจะประสบปัญหา ครอบครัวมีปัญหาไม่ว่าจะเป็น พ่อ-แม่แยกทางกันหรือ พ่อหรือแม่เสียชีวิต(Single Parent) ทั้งครอบครัวยากจนทำให้พ่อแม่ขาดการดูแลเอาใจใส่ โดยเฉพาะกรณีพ่อ-แม่แยกทางกัน ถือเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สาวคาราโอเกะบางคนขาดที่พึ่งที่ปรึกษาที่สำคัญซึ่งทำให้พวกเธอรู้สึกว่าคุณเองมีปัญหาไม่ไว้วางใจใคร นอกจากตัวเอง หรือบางคนเมื่อเกิดปัญหามีวิธีการแก้ปัญหาในรูปแบบต่างๆกัน เช่นปรึกษากลุ่มเพื่อนหรือแก้ปัญหาด้วยตัวเอง

- ปัญหาครอบครัวของคุณแตกแยก จากการศึกษาพบว่าทั้ง 6 กรณี ผ่านการมีครอบครัวมาแล้วและทุกคนต้องพบกับความล้มเหลวในชีวิตครอบครัว และพบว่าสาเหตุของการหย่าร้างของสาวคาราโอเกะส่วนใหญ่ เกิดจากสามีมีเมียใหม่ และปัญหาความรุนแรง (Sexual Harrassment) ภายในครอบครัว ทำให้ผู้หญิงต้องหย่าร้างและรับภาระในการเลี้ยงบุตร (ในกรณีที่มีบุตร)

จะเห็นได้ว่าปัญหาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทำให้ผู้หญิงรู้สึกถึงภาวะที่ไม่มั่นคง ดังนั้นสาวคาราโอเกะเองจึงพยายามหาทางออกให้กับตัวเอง สำหรับทางออก ผู้หญิงจะหาทางออกโดยใช้วิธีการแยกตัวเองออกจากสภาพแวดล้อมเดิม เพื่อค้นหาสภาพแวดล้อมใหม่ เพื่อลดภาวะกดดันที่เกิดขึ้นกับตนเอง

1.2 ปัญหาภาวะทางสภาพเศรษฐกิจ

จากเรื่องเล่าพบว่า สาวคาราโอเกะแต่ละคนตัดสินใจ ทำการค้าประเวณี เนื่องจากปัญหาทางเศรษฐกิจ ในประเด็นนี้จะเห็นได้ว่า สาวคาราโอเกะทุกคน ให้เหตุผลในการค้าประเวณีว่า “มีปัญหาทางการเงิน” เช่นขาดเงินส่งให้ลูก หรือสมาชิกภายในครอบครัวคนอื่นๆ มีปัญหาทางการเงิน ทั้งนี้เนื่องจากพวกเธอเห็นว่า “เงิน” มีความสำคัญ ในฐานะที่เป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการดำรงชีวิตของตนเองและครอบครัวก็ตาม ดังนั้นในฐานะหัวหน้าครัวเรือนจึงจำเป็นต้องหา “เงิน” เพื่อตอบสนองความต้องการของสมาชิกภายในครัวเรือน

2. กลุ่มเพื่อน (agent)

จากเรื่องเล่าพบว่า การตัดสินใจก้าวเข้าสู่การทำงานกลางคืนของสาวคาราโอเกะ อีกประการหนึ่งก็คือ “กลุ่มเพื่อน” หรือ “ตัวกลาง” ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่ช่วยเปลี่ยนแปลง โลกทัศน์ต่อการทำงานกลางคืนที่เปลี่ยนไป จะเห็นได้ว่ากลุ่มเพื่อนของสาวคาราโอเกะ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงานกลางคืน มักจะเป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างผู้หญิงกับโลกแห่งการค้าประเวณี ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงเป็นช่องทางที่สำคัญต่อการนำผู้หญิงเข้าสู่โลกของการค้าประเวณี

จากเรื่องเล่าพบว่า กลุ่มเพื่อนในที่นี้ ได้แก่ เพื่อนสนิทที่สาวคาราโอเกะไว้วางใจ เพื่อนบ้าน และ ผู้ที่อยู่ในวงการกลางคืน

นอกจากนั้นยังพบว่า การตัดสินใจเข้าสู่อาชีพกลางคืนของสาวคาราโอเกะ บางคนเกิดจาก การทำงานกลางคืนในรูปแบบอื่นมาก่อน อาทิ บ่อนการพนันหรือร้านอาหาร ซึ่งเป็นเสมือนองค์กรที่อบรมกล่อมเกลาสาวคาราโอเกะ เพื่อเปลี่ยนแปลงโลกทัศน์เกี่ยวกับงานกลางคืน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การทำงานกลางคืนของผู้หญิง มักจะต้องมีสื่อกลางเพื่อเชื่อมโยงผู้หญิงเข้าสู่โลกกลางคืน ซึ่งสื่อกลางดังกล่าวอาจเป็นกลุ่มบุคคลหรือองค์กรที่มีอิทธิพลต่อโลกทัศน์ของสาวคาราโอเกะต่องานกลางคืนที่เปลี่ยนแปลงไป

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มเพื่อน หรือองค์กร มักเป็นตัวผลักดันให้สาวคาราโอเกะแต่ละคนตัดสินใจก้าวเข้าสู่การทำงานกลางคืน อย่างไรก็ตาม ภูมิหลังดังกล่าวอาจไม่ใช่ประเด็นสำคัญต่อการตัดสินใจทำงานกลางคืนของบุคคลที่ประสบปัญหาเช่นเดียวกันกับสาวคาราโอเกะทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่างๆที่พวกเขา กำลังเผชิญอยู่ในขณะนั้น

บทที่ 4

กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ

จากการศึกษา“ผ่านเรื่องเล่า” ของสาวคาราโอเกะทั้ง 6 กรณี สะท้อนให้เห็นความเป็นมา และจุดเปลี่ยนแห่งวิถีชีวิตของสาวคาราโอเกะแต่ละกรณี อันเป็นภาพสะท้อนเกี่ยวกับวิถีชีวิตของพวกเธอตั้งแต่พวกเธอเริ่มตัดสินใจทำงานกลางคืนซึ่งแสดงให้เห็นว่า การปรับตัว การเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทใหม่ในฐานะคนกลางคืน การยอมรับการประทับตราจากสังคม การพยายามลดคุณค่าของตนเองลง โดยการยอมรับสถานภาพหลัก (Major Status) ของคนกลางคืน ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ก่อให้เกิด “กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ” รวมตลอดถึงปฏิกิริยาที่พวกเธอใช้ในการตอบโต้โดยเฉพาะการสร้างอัตลักษณ์ของพวกเธอขึ้นมาใหม่

จากการวิจัยกรณีศึกษาทั้ง 6 กรณี พบว่าปัจจัยที่ทำให้สาวคาราโอเกะ ตัดสินใจทำงานกลางคืนนอกเหนือไปจากการมีลักษณะภูมิหลังที่คล้ายคลึงกันแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องอีกหลายประการ อาทิ ปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มเพื่อนหรือองค์กร ถือเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สาวคาราโอเกะเริ่มปรับตัวและเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทใหม่ในฐานะคนกลางคืนได้รวดเร็วขึ้น พฤติกรรมดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สาวคาราโอเกะเริ่มยอมรับตราประทับในฐานะผู้หญิงกลางคืน จากสังคม ซึ่งอาจอธิบายได้ดังนี้

กระบวนการประทับตรา

หลังจากที่ผู้หญิงตัดสินใจทำงานกลางคืน ผู้หญิงจะต้องเรียนรู้และปรับตัวกับอาชีพกลางคืนสิ่งที่พบจากการศึกษา คือความขัดแย้งในบทบาทของความเป็นผู้หญิงดีและผู้หญิงเลว ซึ่งสาวคาราโอเกะมีวิธีจัดการกับความรู้สึกขัดแย้งดังกล่าว กล่าวคือ ก่อนที่สาวคาราโอเกะ (ในสถานะที่เป็นผู้หญิงธรรมดา) จะเข้าสู่การทำงานกลางคืน แต่ละคนต่างมีมุมมองและโลกทัศน์ เกี่ยวกับงานกลางคืนว่า เป็นงานสำหรับผู้หญิงไม่ดี โดยเฉพาะการขายตัว หลายคนมองว่าเป็นงานที่ด้อยค่าและน่ารังเกียจ แต่เมื่อสาวคาราโอเกะเข้าสู่งานกลางคืน พวกเธอจะเริ่มเรียนรู้ถึงกลวิธีหรือบรรทัดฐานอีกชุดหนึ่งที่แตกต่างไปจากโลกเดิมของพวกเธอ วิธีการดังกล่าวเป็นเสมือนเกราะป้องกัน ให้พวกเธออยู่รอดจากการประณามของสังคม จากเรื่องเล่าพบว่า กลวิธีที่พวกเธอมักนำมาใช้ในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด พวกเธอมักจะสร้างนิยามความหมายของงานกลางคืน คืองานชนิดหนึ่งที่สุจริต หรือ

ใช้คำพูดในลักษณะที่เป็นการปลอบใจตัวเอง เช่น “ เมื่อเป็นคนดีไม่ได้ก็ขอเป็นคนเลว ถ้าเลวแล้ว รวย “

นอกจากนั้นยังพบว่า สาวคาราโอเกะจะใช้วิธีการแก้ปัญหาในขณะที่พวกเธอเกิดความสับสนระหว่าง บทบาทของผู้หญิงดีและผู้หญิงเลว ซึ่งมักจะพบในขณะที่สาวคาราโอเกะทำการค้า-ประเวณี วิธีการแก้ปัญหาส่วนใหญ่ สาวคาราโอเกะมักจะพึ่งยาเสพติด พวกเธอถือว่า การใช้ยาเสพติด โดยเฉพาะเหล้า บุหรี่ จะทำให้พวกเธอลดความอาย เก้อเขิน และลืมทุกสิ่งทุกอย่างได้

กลวิธีทางสังคมดังกล่าวทำให้สาวคาราโอเกะซึ่งแต่เดิมเป็นบุคคลที่อยู่ระหว่างโลกที่สังคมยอมรับกับโลกที่สังคมไม่ยอมรับ ในที่สุดพวกเธอก็สามารถยึดถือสถานภาพและบทบาทของตน โดยผูกติดโลกที่สังคมไม่ยอมรับได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่พวกเธออยู่ในสภาวะแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับงานกลางคืนมากขึ้น (จากการทำงานกลางคืนในระยะหนึ่ง) ทำให้พวกเธอเริ่มคุ้นเคยและเคยชินกับสภาพดังกล่าว ทำให้พวกเธอค่อยๆ เปลี่ยนโลกทัศน์และทัศนคติต่องานกลางคืนไปในทิศทางบวกยิ่งขึ้น และในที่สุดพวกเธอก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับบทบาทใหม่ของตนได้ โดยผ่านกระบวนการขัดเกลาเชิงสังคม (socialization)

การศึกษาผ่านเรื่องเล่าชี้ให้เห็นได้ว่า สาวคาราโอเกะเริ่มสร้างนิยามและความหมายใหม่ เกี่ยวกับเรื่องทางเพศ โดยมีการแบ่งแยกระหว่างเรื่องทางเพศกับคู่รัก กับเรื่องทางเพศกับแขกอย่างชัดเจน กล่าวคือ สาวคาราโอเกะมองว่าการมีเพศสัมพันธ์กับแขกนั้น เป็นเรื่องของธุรกิจซึ่งไม่จำเป็นต้องมีอารมณ์ความรู้สึกเข้าไปเกี่ยวข้อง ในขณะที่การมีเพศสัมพันธ์กับคู่รักนั้นเรื่องอารมณ์และความรู้สึกเป็นเรื่องที่สำคัญมาก นอกจากนี้พบว่า ทัศนคติที่สาวคาราโอเกะมีต่อผู้ชาย โดยเฉพาะชายผู้ซื้อประเวณี นั้น มีลักษณะเป็นไปในเชิงลบ สาวคาราโอเกะมักจะขะแขยง รังเกียจชายลูกค้า เนื่องจากพวกเธอถูกปฏิบัติราวกับว่าพวกเธอเป็นวัตถุนั่นเอง

ที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า เมื่อสาวคาราโอเกะเริ่มปรับตัวและเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทใหม่ของตนเอง ในฐานะคนกลางคืน พวกเธอจะเริ่มยอมรับว่าพวกเธอมีความแตกต่างไปจากผู้หญิงทั่วไปในโลกปกติ ซึ่งสถานภาพสำคัญดังกล่าว ที่เป็นเสมือนตราประทับ (labeling) ที่ทำให้ฐานะของผู้หญิงกลางคืนผูกติดอยู่กับตัวตนของตนเองตลอดไป ตราประทับดังกล่าวจึงกลายเป็นสิ่งที่ตอกย้ำความแตกต่างดังกล่าว จนกลายเป็นสิ่งที่ยากจะลบออกไปจากความรู้สึกของพวกเธอจนกลายเป็น “รอยมลทิน (stigma) ในฐานะผู้หญิงกลางคืน” รอยมลทินดังกล่าวเป็นเสมือนสิ่งที่กำหนดบทบาทหน้าที่ของสาวคาราโอเกะ ในฐานะที่เป็นสถานภาพสำคัญของพวกเธอ และเมื่อสาวคาราโอเกะเกิดการยอมรับ “สถานภาพหลัก” (major status) ของตนในฐานะผู้หญิงกลางคืน จึงเป็นเสมือนการ

ประทับรอยมลทิน (stigmatized) ที่มีอยู่เดิมให้ฝังลึกลงไป ในจิตใจของพวกเขาและในที่สุดเมื่อเธอ ยอมรับการประทับรอยมลทินดังกล่าว พวกเธอก็จะเริ่มยอมรับว่าพวกเธอเป็นบุคคลที่ไม่มีคุณค่า ของความเป็นคนหลงเหลืออยู่อีกต่อไป ปรากฏการณ์นี้ เรียกว่า การลดคุณค่าลงของมนุษย์ (devaluation)

กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์

จากการศึกษาผ่านเรื่องเล่าของสาวคาราโอเกะแต่ละกรณีพบว่า เมื่อ สาวคาราโอเกะแต่ละคน ยอมรับสภาพภาพสำคัญของคนกลางคืนแล้วจะก่อให้เกิดปรากฏการณ์บางอย่างที่เรียกว่า การ - ประทับตราจากสังคม(labeling) โดยการให้ความหมายว่า พวกเธอเป็นผู้หญิงกลางคืนซึ่งมีลักษณะ ของผู้หญิง ไม่ดีหรือหญิงคนชั่ว หรือการปฏิบัติต่อพวกเธอราวกับว่าพวกเธอเป็นคนนอกคอกของสังคม ในที่สุดพวกเธออาจยอมรับว่าเธอคือผู้หญิงกลางคืนจากการประทับตรานั้น

การประทับตราว่าเป็นผู้หญิงกลางคืนดังกล่าว ได้สร้างรอยมลทิน (stigma) ให้แก่สาวคารา โอเกะ ซึ่งก่อให้เกิดปรากฏการณ์การลดคุณค่าของผู้เบี่ยงเบนลงปรากฏการณ์ดังกล่าวจะทำให้สาว คาราโอเกะ ได้รับการปฏิบัติจากคนในสังคมราวกับว่า พวกเธอเป็นวัตถุชนิดหนึ่งและสาวคาราโอ เกะเอง ก็ารู้สึกว่าตนเองไม่ได้มีฐานะของความเป็นมนุษย์อีกต่อไป

จากการกระบวนการดังกล่าวจะเห็นได้ว่า เมื่อสาวคาราโอเกะยอมรับว่าตนไม่ได้อยู่ใน ฐานะที่เป็นมนุษย์ ก็เท่ากับว่าพวกเธอกำลังลดทอนความเป็นมนุษย์ (dehumanization) ลงโดยพวก เธอเอง ดังนั้นสิ่งที่ผู้ศึกษา มุ่งค้นหาคือ “กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ ที่เกิดจากปรากฏการณ์การลดคุณค่า (devaluation) ลงไม่ว่าจะเกิดจากการลดคุณค่าลงโดยสังคม หรือ การลดคุณค่าลงโดยตนเอง โดยการมองว่าตนเองมีฐานะวัตถุชนิดหนึ่งหรือมิใช่มนุษย์”

จากการศึกษาผ่านเรื่องเล่าพบว่า การลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ แต่ละ กรณี มีลักษณะเป็นการกระทำที่ต่อเนื่อง ซึ่งอาจเรียกได้ว่า เป็นกระบวนการลดทอนความเป็น มนุษย์ จากแนวคิดของ Kathaleen Barry ได้อธิบายถึงกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอนดังนี้

1. การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (Distancing)
2. การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า (Disengagement)
3. การแสดงพันธะผูกพัน และอารมณ์ โดยเสแสร้ง (Dissociation)
4. การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์ (Disembodiment)

1. การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (Distancing)

จากการศึกษาผ่านเรื่องเล่าพบว่า สาวคาราโอเกะแต่ละคนจะมีการแยกตัวเองให้ เกิดระยะห่างทางสังคมในลักษณะที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่แต่ละคนที่ประสบอยู่ การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (Distancing) ของ สาวคาราโอเกะเริ่มจากการแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคมในบริบททางกายภาพเป็นอันดับแรกและนำไปสู่การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางด้านจิตใจหรือพฤติกรรม

1.1 การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคมในบริบททางกายภาพ สาวคาราโอเกะเริ่มแยกตัวเองออกจาก ครอบครัวของพวกเธอ ซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อน”การตัดสินใจทำงานกลางคืน” ไม่ว่าจะเป็นการหนีออกจากบ้าน ของสาและหน้อย การออกมาทำงานของรุ่ง เก้ หรือหญิง จะเห็นได้ว่าสาวคาราโอเกะแต่ละรายเมื่อออกจากครอบครัว จะมีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเองมากขึ้น

หลังจากที่สาวคาราโอเกะแต่ละคนออกจากบ้าน จะเห็นได้ว่า หลายรายยังมีโลกทัศน์เกี่ยวกับ “งานกลางคืน” ในเชิงลบอยู่ จะมีเพียงหน้อยและสา เท่านั้นที่ไม่ได้มีโลกทัศน์มองว่า งานกลางคืนเป็นงานของคนไม่ดี แต่จะเห็นว่า เมื่อแต่ละคนตัดสินใจทำงานกลางคืน ทุกคนก็จะมีกลไกในการป้องกันตัวเองจากโลกทัศน์ของสังคมใหญ่ (majority rule) จากการศึกษพบว่า เมื่อสาวคาราโอเกะแต่ละคนเริ่มตัดสินใจทำงานกลางคืน การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (distancing) จะเริ่มชัดเจนยิ่งขึ้น จากเรื่องเล่าของแต่ละคนพบว่า เมื่อพวกเธอเริ่มทำงานกลางคืนพวกเธอเริ่มปิดกั้นทางบ้านหรือโกหกทางบ้านว่าทำงานอย่างอื่นที่มีชั่วโมงงานกลางคืน กรณีของเก้ “เก้ เล่าว่าเธอไม่เคยบอกทางบ้านของเธอว่าเธอประกอบอาชีพอะไร แม้ว่าแฟนของเธอคนปัจจุบัน จะรู้ว่าทำงานกลางคืนแต่เขาจะไม่มีทางรู้ได้เลยว่าเธอทำอาชีพ” หรือ รุ่งเล่าว่า เธอเคยถ่ายรูปปลงหนังสือนิตยสารฉบับหนึ่งเกี่ยวกับสถานที่เที่ยวในยามกลางคืน เมื่อน้ำถามว่าใช่เธอหรือไม่ เธอก็จะปฏิเสธทันที เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่า การแยกตัวให้เกิดระยะห่างทางสังคมนั้น บางกรณีมักจะยังไม่ชัดเจนมากนัก ดังเช่นกรณีของหญิง จะพบว่าทุกวันนี้หญิงก็ยังอาศัยอยู่กับครอบครัว และทุกคนในบ้านก็ทราบที่หญิงทำงานอะไร

การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม ในบริบททางกายภาพ ยังพบว่า สาวคาราโอเกะหลายคน มักมีการย้ายงาน(งานกลางคืน) ค่อนข้างบ่อย โดยเฉพาะ หญิง จะพบว่าหญิงย้ายงานบ่อย ผู้จัดการมักจะเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า “ผู้หญิงที่ทำงานกลางคืน มักจะมีการย้ายงานบ่อย ทั้งนี้อาจเกิดจาก “รายได้” ถ้าสถานบริการใดให้รายได้ที่ไม่น่าพึงพอใจ พวกเธอก็จะไป พวกเธอไม่ค่อยจะทำงานที่ไหนนาน ๆ และมักจะไม่มีความสุขกับที่ทำงาน นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้หญิงที่ทำงานกลางคืนไม่ค่อยสนใจกับกฎระเบียบของสถานที่ทำงานที่ตั้งขึ้นเพราะ พวกเธอถือว่า เธอไม่จำเป็นที่จะต้องทน ถ้าหากอยู่ที่นี้ไม่ได้ หรือเกิดการทะเลาะเบาะแว้ง เธอก็พร้อมจะไปอยู่เสมอ ” ผู้จัดการเล่าต่อไปว่าผู้หญิงที่มาสมัครทำงานส่วนใหญ่มักจะเคยผ่านงานกลางคืนมาแล้ว ผู้จัดการใช้คำว่า **เหล่าเก่าในขวดใหม่** ผู้จัดการให้เหตุผลว่าการย้ายงาน นอกจากผลประโยชน์ในเรื่องของรายได้แล้ว สาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การย้ายงานจะทำให้พวกเธอมีสถานภาพเป็นเด็กใหม่ของสถานที่นั้นๆ สถานะของเด็กใหม่ทำให้พวกเธอได้รับสิทธิพิเศษของสถานบริการมากมาย อาทิ การเชียร์แขกให้กับพวกเธอ ทำให้พวกเธอมีลูกค้ามากขึ้น ในขณะเดียวกันเธอก็จะชักชวนลูกค้าเก่าๆของเธอมาเที่ยวที่ทำงานใหม่ของเธอ ทำให้รายได้ที่เธอจะได้รับในแต่ละเดือนเพิ่มมากขึ้น ทั้งยังเป็นการหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมเก่าๆ เพื่อนร่วมงานเก่าๆ เจ้านายเก่าๆอีกด้วย

1.2 การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคมในบริบททางจิตใจ การแยกตัวเองออกจากสังคมในด้านจิตใจเกิดขึ้นในระหว่างที่เธอตัดสินใจทำงานกลางคืนโดยการนิยามความหมายเกี่ยวกับตัวเองว่าแตกต่างไปจากผู้หญิงทั่วไปในสังคม จากเรื่องเล่าของสาวคาราโอเกะแต่ละคนพบว่าการรับรู้ของพวกเธอเกี่ยวกับงานกลางคืนเปลี่ยนไป หลายคนมองว่า การทำงานกลางคืนแม้จะไม่ดีก็ไม่ได้ไปขอใครกิน ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง หรือมองว่าการค้าประเวณี ก็คืองานอย่างหนึ่งที่หารายได้ ดีชะอีกที่ผู้ชายเหล่านั้นโง่ ขอมเอาเงินมาให้พวกเธอใช้ ส่วนลูกเมียของตัวเองก็ไม่สนใจ มันก็สะใจดี หรือมองว่า อาชีพกลางคืนเป็นอาชีพเดียวที่พวกเธอสามารถทำงานหรือเลี้ยงดูครอบครัวได้

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (Distancing) ไม่ว่าจะเป็นการแยกตัวเองโดยบริบททางกายภาพ หรือ ทางจิตใจ ถือเป็นกลวิธีอย่างหนึ่งที่ทำให้สาวคาราโอเกะ “ดำรงตน” ในโลกแห่งการค้าประเวณีต่อไปได้ ทั้งนี้เนื่องจาก การแยกตัวเองทางกายภาพทำให้พวกเธอมีอิสระในการตัดสินใจได้มากขึ้น และเมื่อเธอเลือกที่จะประกอบอาชีพกลางคืน พวกเธอจะเริ่มแยกตัวเองออกจากสังคมอย่างชัดเจน สาวคาราโอเกะใช้วิธีการแยกตัวเองโดยออกจากครอบครัวมาอาศัยตาม อพาร์ตเมนต์ หรือหอพักโดยลำพัง (ซึ่งจะพบกรณีนี้มาก เนื่องจากคาราโอเกะแห่งนี้จัดที่พักไว้ให้สาวคาราโอเกะได้อยู่อาศัย) ยกเว้นบางกรณีที่มีครอบครัวและต้องดูแลครอบครัวก็จะไม่พบรูปแบบดังกล่าว

นอกจากนี้จากการศึกษา พบว่า สาวคาราโอเกะพยายามแยกตัวเองออกห่างจากสังคมในด้านการรับรู้ กล่าวคือ แต่ละคนต่างพร้อมที่จะให้นิยามความหมายเกี่ยวกับตนเองและอาชีพของตนเองว่า มันคืองานอย่างหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะแตกต่างไปจากงานที่ผู้หญิงทั่วไปควรจะทำ แต่เมื่อได้เลือกที่จะแล้ว ก็มิได้กระทบต่อคนอื่นๆ หรือทำให้ผู้อื่นเสียหาย งานกลางคืนจึงไม่ใช่สถานที่เลวร้ายหรือเสียหายแต่อย่างใด ในสายตาของพวกเขา

2. การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า (Disengagement)

จากการศึกษาพบว่า การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้าของสาวคาราโอเกะ เป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องจาก การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม สำหรับในขั้นตอนนี้พบว่า สาวคาราโอเกะแต่ละคนเมื่อตัดสินใจทำงานกลางคืน ถือเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญ (Turning Point) เกี่ยวกับโลกทัศน์แห่งเรื่องทางเพศ (Sexuality) ที่เปลี่ยนไป กล่าวคือ สาวคาราโอเกะเริ่มมองว่า การทำงานของพวกเขา แม้ว่าจะต้องใช้เนื้อตัวร่างกายในการทำงาน แต่ก็หาแตกต่างไปจากงานอื่นๆ ในสังคมไม่ พวกเขามักจะคิดว่าพวกเขาไม่มีความรู้สึกใดเลยในขณะที่พวกเขากำลังเผชิญหน้ากับลูกค้าของพวกเขาท่ามกลางการลวนลาม และการล่วงละเมิดทางเพศ เขามักจะเล่าว่า ในเวลาที่เขากล่วงเกินเธอ (หลังจากที่เธอปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้) เขามักจะนึกคิดเอาไว้ว่า “เรากำลังทำงานอยู่” จุดมุ่งหมายของเธอคือเงิน แม้ในความรู้สึกบางส่วนของเธออาจรู้สึกเจ็บปวดหรือโมโหกับการกระทำของลูกค้าก็ตาม แต่ด้วยการที่เธอเชื่อว่าผู้หญิงกลางคืนอย่างเธอต้องทำใจรับสภาพเช่นนี้ เพราะฉะนั้นทางเดียวที่จะทำให้เธอไม่เจ็บปวดหรือทรมานก็คือ “การทำให้สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ เป็นปกติที่ต้องเจออยู่เสมอ”

นอกจากการทำงานตามหน้าที่ของเธอ ทำให้พวกเขาต้องพยายามปลดปล่อยการรับรู้เกี่ยวกับเรื่องทางเพศของพวกเขา (ตามหลักการของสังคมใหญ่) ให้หลุดพ้นไปจากการใช้ร่างกายเป็นสินค้า ผู้ศึกษาพบว่า การตัดสินใจค้าประเวณีของสาวคาราโอเกะแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ กล่าวคือ

2.1 การตัดสินใจค้าประเวณีครั้งแรก

ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดก็ตามที่ทำให้สาวคาราโอเกะตัดสินใจค้าประเวณีเป็นครั้งแรก พวกเขาไม่สามารถปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เกี่ยวกับการใช้ร่างกายเป็นสินค้าได้ จะเห็นได้ว่า การตัดสินใจทำการค้าประเวณีในครั้งแรก สาวคาราโอเกะทุกคนยังมีความรู้สึกถึงเรื่องทางเพศตามหลักการของสังคมใหญ่ เธอมองว่าการค้าประเวณีของเธอเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ เป็นสิ่งที่เลวทราม และสาวคาราโอเกะทุกคนปฏิเสธที่จะทำการค้าประเวณี ดังนั้นการค้า

ประเพณีในครั้งแรกๆของพวกเธอจึงเต็มไปด้วยความสับสนระหว่างโลกแห่งความดี และ โลกแห่งความชั่ว จากการศึกษาพบว่า ความรู้สึกฝืนใจและสับสนจะเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาที่พวกเธอมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าของเธอ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ในระยะแรกของการค้าประเวณีของสาวคาราโอเกะ พวกเธอไม่สามารถแยกความรู้สึกของเธอออกจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้าได้โดยเด็ดขาด แต่จะพบรูปแบบการบิดเบือนความรู้สึกที่แท้จริงขึ้น โดยการสร้างความรู้สึกบางอย่างขึ้นมาแทนที่ เช่น ทำไปเพราะเงินขาดมือ ลูกต้องใช้จ่ายเงิน เป็นต้น

2.2 การค้าประเวณีในครั้งต่อมา

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้าของสาวคาราโอเกะ แม้จะเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อเธอตัดสินใจทำงานกลางคืนแต่ระดับของการปลดปล่อยย่อมแตกต่างกันไป การศึกษาพบว่า ระดับการปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้าเริ่มมีความเข้มข้นมากขึ้น หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าระดับความเข้มข้นดังกล่าวแปรผันตามระยะเวลาของการค้าประเวณี กล่าวคือ การค้าประเวณีในครั้งต่อๆมาภายหลังการตัดสินใจค้าประเวณีครั้งแรกย่อมเกิดขึ้นอย่างแน่นอน การค้าประเวณีในครั้งต่อๆมาสาวคาราโอเกะเริ่มมีการปรับมุมมองเกี่ยวกับการค้าประเวณีมากขึ้นจนในที่สุด พวกเธอดำรงมองว่าการมีเพศสัมพันธ์จากการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่เธอเรียกมันว่า “งาน” เพราะพวกเธอมองว่าการค้าประเวณีเป็นหน้าที่ของผู้หญิงกลางคืนอีกหน้าที่หนึ่ง ซึ่งไม่ได้แตกต่างไปจากการถูกลูกค้า จับ ควัก ล้วง แต่อาจจะต่างกันตรงที่ “รายได้” ของแต่ละงานที่แตกต่างกัน พวกเธอเล่าว่า “เวลามีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าเธอมักจะต้องแสดงท่าทางพึงพอใจไปอย่างนั้นเพื่อให้สมจริงแต่ความเป็นจริงพวกเธอหาความสุขไม่ ในที่สุดความรู้สึก “เฉยเมย” หรือ “ชาชิน”จากการมีเพศสัมพันธ์ก็จะเกิดขึ้น เธอเล่าว่าขณะที่เธอทำออฟ “ทำทางต่างๆที่เกิดขึ้น มันเกิดขึ้นแบบอัตโนมัติ เป็นเพราะความเคยชินซึ่งแตกต่างไปจากการมีเพศสัมพันธ์กับสามีอย่างเด็ดขาด เนื่องจากเรื่องทางเพศดังกล่าวไม่ใช่เพศเพื่อการค้าประเวณี เธอเชื่อว่า ความรู้สึกภายใต้สภาวะที่คล้ายคลึงกัน (การมีเพศสัมพันธ์) ในความเป็นจริงแล้วมันต่างกันโดยสิ้นเชิง เนื่องจาก การมีเพศสัมพันธ์กับสามี หรือคู่รัก เธอไม่ได้มองว่ามันเป็นหน้าที่ แต่เธอมองว่า มันเกิดจากความรู้สึกทางเพศที่แท้จริงต่างหาก

3. การแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์โดยการเสแสร้ง (Dissociation)

จากการปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า จะเห็นได้ว่าสาวคาราโอเกะพยายามแยกความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ (Sexuality) กับ

การใช้ร่างกายของตน ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของอาชีพออกจากกันโดยเด็ดขาด แต่จะเห็นได้ว่า แม้เธอจะพยายามแยกความรู้สึกดังกล่าว แต่พวกเธอไม่สามารถแยกความรู้สึกนั้นได้โดยเด็ดขาด จากการวิจัยพบว่า ปฏิกริยา อย่างหนึ่งที่สาวคาราโอเกะสร้างขึ้นเพื่อให้พวกเธอดำรงอยู่ในอาชีพนี้ต่อไปได้ คือ การสร้างมายาคติ (การเสแสร้ง) เกี่ยวกับความผูกพันและการแสดงอารมณ์และความรู้สึกในเรื่องทางเพศต่อลูกค้า โดยการแสดงออก (ทางเพศ) ราวกับว่าพวกเธอมีอารมณ์ความรู้สึกกับลูกค้า ในฐานะที่พวกเขาเป็นคู่รัก หรือสามีของเธอ ซึ่งการแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์ดังกล่าว พวกเธอจะแสดงออกมาโดยการเสแสร้ง จากการศึกษาพบว่า ขั้นตอนดังกล่าวปรากฏชัดเจนขึ้นในขณะที่สาวคาราโอเกะทำการค้าประเวณี กล่าวคือ ในขณะที่พวกเธอทำการค้าประเวณี พฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างพวกเธอกับลูกค้า แม้ว่าในทางพฤตินัยจะไม่แตกต่างไปจากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงทั่วไป แต่ในความเป็นจริงจะเห็นได้ว่าการมีเพศสัมพันธ์ในบริบทดังกล่าว เป็นการมีเพศสัมพันธ์ในฐานะที่พวกเธอ “ขายเพียงร่างกาย แต่ไม่ได้ขายจิตใจ” ซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเธอกับลูกค้าเป็นเพศที่ขาดอารมณ์และความผูกพัน พวกเธอมักจะพูดเสมอว่า ในขณะที่พวกเธอมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าของพวกเธอ พวกเธอปราศจากความรู้สึกพึงพอใจทางเพศ ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญของการมีเพศสัมพันธ์ พวกเธอเล่าว่า พวกเธอทำการค้าประเวณีไปด้วยความจำใจ ทุกครั้งที่ทำเธออยากให้เวลาผ่านไปไวๆ ไม่อยากให้ใครเขาเปรียบพวกเธอ ไม่อยากให้ลูกค้าทำอะไรบนเนื้อตัวร่างกายของเธอ (พวกเธอถือว่าการมีเพศสัมพันธ์ของพวกเธอเท่ากับการขายสินค้า 1 ครั้ง ถ้าเธอมีเพศสัมพันธ์หลายๆ ครั้งต่อการขายสินค้า 1 ครั้ง เท่ากับว่าเธอขาดทุน)

นอกจากนี้ยังพบว่า การมีเพศสัมพันธ์ในการค้าประเวณี สาวคาราโอเกะพยายามสร้างมายาคติและเทคนิคต่างๆ เกี่ยวกับความพึงพอใจเพื่อแสดงต่อลูกค้าโดยเสแสร้ง ไม่ว่าจะเป็น การทำเสียงร้อง ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าพวกเธอมีความสุขเต็มประดา การทำ Oral Sex ให้กับลูกค้า หรือการแสดงท่าทางที่พิสดารอันเป็นสิ่งที่ทำให้ลูกค้าพอใจล้วนแล้วแต่เป็นการบิดเบือน โกหกทั้งสิ้น พวกเธอมองว่า ท่าทางต่างๆ ที่พวกเธอได้แสดงออกไปนั้น จะทำให้พวกเธอมีรายได้มากขึ้น มีลูกค้าประจำมากขึ้น (เนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์แบบถึงใจ) สิ่งเหล่านี้ต่างหากที่เป็นเป้าหมายสำคัญในการค้าประเวณีของพวกเธอ

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์โดยการเสแสร้งจะเกิดขึ้นเมื่อสาวคาราโอเกะยอมรับว่าเธอมีสถานภาพและบทบาทในฐานะผู้ค้าประเวณี ซึ่งจะเริ่มชัดเจนมากขึ้นในกรณีที่สาวคาราโอเกะคนนั้นๆ มีประสบการณ์การค้าประเวณีมาเป็นระยะเวลาานาน ดังนั้นจึงไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าการแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์โดยการเสแสร้งเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ทำให้มนุษย์พยายามลดทอนความเป็นมนุษย์โดยตัวของตัวเอง สิ่งที่สะท้อนถึงวิธีการดังกล่าวคือการ-

พยายามแยกความรู้สึกในทางเพศ (ที่จำเป็นต้องมี) ออกจากตัวตน (Self) ที่แท้จริงของตนเอง แต่ในขณะที่เดียวกัน ตนเองต้องพยายาม สร้าง หรือบิดเบือนความรู้สึกในทางเพศอย่างมีอารมณืและความรู้สึก (การใช้ร่างกายเพื่อการค้าประเวณี โดยปราศจากอารมณืและความรู้สึก) เพื่อตอบสนองในเชิงธุรกิจ

4. การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณื (Disembodiment)

การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณื เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ (Dehumanization) สำหรับขั้นตอนนี้อาจกล่าวได้ว่า ระดับความเข้มข้นของการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะมีความเข้มข้นสูงมาก ทั้งนี้เนื่องจาก การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณืเป็นการพยายามแยกตัวตนที่แท้จริงกับร่างกายของมนุษย์ออกจากกันโดยสมบูรณ์(การพยายามแยกร่างกายและจิตใจซึ่งเป็นองค์ประกอบเดียวกันออกจากกันโดยสมบูรณ์) และเมื่อใดก็ตามที่เกิดกรณีดังกล่าว จะทำให้มนุษย์คนนั้นๆถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ลงโดยสิ้นเชิง

จากการศึกษาพบว่า ในขณะที่สาวคาราโอเกะทำการค้าประเวณี ขณะนั้นโลกทัศน์และมุมมองของเธอเริ่มมองว่าการมีเพศสัมพันธ์จากการค้าประเวณีเป็นเพียงการใช้ร่างกายเพื่อซื้อขายแลกเปลี่ยน หรือ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การมีเพศสัมพันธ์เชิงธุรกิจเท่านั้น ดังนั้นสาวคาราโอเกะ จึงมิได้คาดหวังว่า การมีเพศสัมพันธ์ครั้งนั้นๆจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอมากไปกว่าผลตอบแทนในเชิงรายได้ที่จะกลับคืนมาเท่านั้น และเมื่อใดก็ตามที่พวกเธอคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ของพวกเธอเป็นไปเพื่อการตอบสนองในเชิงเศรษฐกิจ อารมณืและความรู้สึกที่พวกเธอพยายามแสดงมันออกมาจึงเป็นเพียงการเสแสร้งเพื่อให้ลูกค้าของเธอเข้าใจผิดคิดว่าพวกเธอมีความพึงพอใจ และเป็นเพียงการพยายามปิดบังซ่อนเร้นตัวตนที่แท้จริงของเธอที่แยกออกจากการค้าประเวณีเท่านั้น

ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นการใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อแสดงออกถึงความพึงพอใจในทางเพศที่เกิดขึ้นในระหว่างการมีเพศสัมพันธ์หรือการแสดงท่าทางต่างๆ จึงเป็นเพียงกลวิธีหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการในเชิงรายได้ที่มากขึ้นเท่านั้น การมีเพศสัมพันธ์แบบหลอกลวงๆของสาวคาราโอเกะเป็นกลวิธีที่สำคัญที่ทำให้สาวคาราโอเกะสามารถดำรงอยู่ในการค้าประเวณีได้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการพยายามแยกตัวตนที่แท้จริงออกจากร่างกาย เพื่อสามารถนำร่างกาย (ที่ปราศจากอารมณืและความรู้สึก) ไปใช้ในการค้าประเวณี มันจึงมีค่าไม่ต่างไปจาก “การมีเพศสัมพันธ์กับหุ่นยนต์” หรือ “ตุ๊กตา” ที่สามารถทำอะไรก็ได้ตามที่เจ้าของเป็นผู้กำหนดให้กระทำนั่นเอง

และการที่พวกเขาบอกว่า เธอใช้เพียงร่างกายโดยปราศจากตัวตนในฐานะที่เป็นศูนย์กลางของการแสดงอารมณ์และความรู้สึก จึงเท่ากับว่า การค้าประเวณีในแต่ละครั้งไม่ได้มีตัวตนที่แท้จริงของเธอปรากฏอยู่ ณ ที่นั้น แต่เป็นเพียงการใช้ร่างกายซึ่งเป็นส่วนประกอบหนึ่งของมนุษย์เพื่อนำมาทำงานเท่านั้น และแม้ว่าในการค้าประเวณี สาวคาราโอเกะถูกคาดหวังจากลูกค้าของพวกเขาในฐานะที่พวกเขาเป็นคู่อภิเษก (ที่รักกันมาก) หรือ บางครั้งก็ต้องแสดงบทบาทของภรรยา (ที่พิเศษกว่าภรรยาที่แท้จริง) ผ่านการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีอารมณ์และความรู้สึกก็ตาม แต่จะเห็นได้ว่าการแสดงอารมณ์และความรู้สึกดังกล่าวเป็นเพียงการบิดเบือนเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่างเท่านั้น สาวคาราโอเกะมักจะพูดอยู่เสมอว่า การมีเพศสัมพันธ์จากการค้าประเวณีย่อมแตกต่างและไม่มีวันที่จะเหมือนกับการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อภิเษก (แขกประจำที่เธอพึงพอใจ หรือ แฟนหนุ่ม) หรือกับสามีของเธอ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การสร้างความพึงพอใจ (แบบหลอกๆ) ในการค้าประเวณีบางครั้ง อาจเป็นความพึงพอใจที่แท้จริงได้คล้ายเหมือนกัน ซึ่งมันอาจเกิดขึ้นจากความไม่ตั้งใจของพวกเขาบางครั้ง สิ่งเหล่านี้ก็อาจเกิดขึ้นได้ในการค้าประเวณี

จากที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะมีลักษณะที่เรียกได้ว่าเป็น กระบวนการ เนื่องจากได้แสดงถึงความต่อเนื่องของขั้นตอนต่างๆที่เกิดขึ้นซึ่งเริ่มขึ้นเมื่อ สาวคาราโอเกะยอมรับว่าพวกเขา คือ กลุ่มผู้หญิงที่แตกต่างไปจากผู้หญิงทั่วไปในสังคม และยอมรับการประทับตราว่าเธอคือกลุ่มคนที่อยู่ในฐานะผู้หญิงกลางคืน (นอกคอก) ตราประทับดังกล่าว ในที่สุดมันได้สร้างรอยมลทินให้กับพวกเขาในฐานะที่พวกเขาเป็นผู้หญิงชั่ว ผู้หญิงชั้นต่ำ และผู้หญิงไม่ได้ ทั้งหลายเหล่านี้ทำให้สาวคาราโอเกะเรียนรู้ และรับเอาสถานภาพสำคัญของผู้หญิงชั่ว ผู้หญิงชั้นต่ำ หรือผู้หญิงไม่ดี ในฐานะที่เป็นลักษณะที่บ่งชี้ถึงความเป็นตัวเธอ และเมื่อเธอเริ่มยอมรับมันมากขึ้นระดับความเข้มข้นดังกล่าวจะทำให้เธอเริ่มมองตัวเองในฐานะที่เป็น วัตถุชนิดหนึ่งที่ปราศจากคุณค่าอันใด ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้เรียกว่า “กระบวนการลดคุณค่าลงของมนุษย์” นั่นเอง

จากกระบวนการลดคุณค่าลงของมนุษย์ จะเห็นได้ว่าเป็นกลวิธีหนึ่งที่ทำให้คุณค่าของความเป็นมนุษย์ถูกลดความสำคัญลงจนในที่สุดสาวคาราโอเกะจะเริ่มมองตนเองไม่ต่างไปจากวัตถุ และเมื่อระดับของการมองตนเองว่าเป็นวัตถุมีความเข้มข้นมากขึ้น พวกเขาจะเริ่มมองตนเองในฐานะที่ไม่ใช่มนุษย์มากยิ่งขึ้น กลวิธีการมองตนเองดังกล่าว คือ กลวิธีที่สาวคาราโอเกะนำมาใช้ในการทำงานของตนเอง เพื่อลดทอนความเป็นมนุษย์ของตนเองในขณะที่พวกเขาทำงานอยู่ และในขณะที่เดียวกันชายผู้เป็นลูกค้าของเธอ เมื่อยอมรับสถานภาพสำคัญบางอย่างของผู้หญิงกลางคืน ทำให้พวกเขาจะด้อยปฏิบัติต่อพวกเขาให้แตกต่างไปจากการปฏิบัติต่อผู้หญิงทั่วไป ไม่ว่าจะปฏิบัติต่อเนื้อตัวร่างกาย ในขณะที่นั่งดื่ม ซึ่งมีต้องคำนึงถึงความรู้สึกใดๆ ของผู้หญิงเหล่า

นั้น ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นจากเรื่องเล่าของกรณีศึกษาทั้ง 6 กรณี อาทิ เวลาจะ จับ ควัก ล้วง ก็ปฏิบัติกับพวกเธอราวกับว่าเป็น”วัตถุทางเพศ” (sex object) หรือในขณะที่ซื้อประเวณี พวกเขาก็จะปฏิบัติกับพวกเธอราวกับว่าพวกเธอเป็นนางทาส ซึ่งสามารถจะกระทำอะไรลงบนเนื้อตัวร่างกายได้อย่างตามใจ

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า ในขณะที่สาวคาราโอเกะพยายามลดทอนความเป็นมนุษย์ของพวกเธออยู่นั้น พวกเธอก็ถูกลดทอนความเป็นมนุษย์จากชายลูกค้ำ และชายผู้ซื้อประเวณีต้องการร่างกายของพวกเธอ ผู้วิจัยขออธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวว่า กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์เชิงซ้อน (double dehumanization)

จากการศึกษาในครั้งนี้ มีข้อค้นพบเกี่ยวกับกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ ดังต่อไปนี้

สาวคาราโอเกะเริ่มลดทอนความเป็นมนุษย์ของตนเองโดยเริ่มจากการแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (Distancing) การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคมเริ่มจากการแยกตัวเองในทางกายภาพ กล่าวคือ การพยายามแยกตนเองออกจากครอบครัว และวิถีชีวิตในโลกปกติมาสู่ การทำงานกลางคืน การแยกตัวเองในทางกายภาพเป็นกลวิธีหนึ่งที่ทำให้สาวคาราโอเกะเริ่มสร้างโลกทัศน์และเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไป (การแยกตัวเองในด้านการรับรู้) เธอเริ่มที่จะยอมรับเอาโลกทัศน์และมุมมองของคนกลางคืน ในฐานะที่เป็นกลุ่มสังคมใหม่ที่พวกเธอต้องเรียนรู้และยอมรับวัฒนธรรมของกลุ่ม ในที่สุดเมื่อพวกเธอยอมรับและสามารถปรับตัวเข้ากับโลกใหม่ได้ เธอก็จะยอมรับสถานภาพและบทบาทของสาวคาราโอเกะได้โดยปราศจากความกังวลใจอีกต่อไป การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคมเป็นกลวิธีหนึ่งที่เป็นขั้นเตรียมพร้อมให้สาวคาราโอเกะสามารถยืนหยัดได้ท่ามกลางการลดคุณค่าที่เกิดขึ้น

การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า (Disengagement) เป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่สาวคาราโอเกะแยกตัวเธอเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม จะเห็นได้ว่าการปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้าเกิดขึ้นเมื่อสาวคาราโอเกะยอมรับและให้นิยามความหมายว่าการถูกจับ ควัก ล้วง กอด จูบ หรือ การถูกล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นเป็นเพียงการใช้ส่วนต่างๆของร่างกายเพื่อนำมาแลกเปลี่ยนในเชิงการค้าเท่านั้น จากการศึกษาพบว่า ในช่วงแรกของการทำงานกลางคืนสาวคาราโอเกะยังไม่สามารถปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า ในช่วงเวลาดังกล่าวพวกเธอจะรู้สึกสับสนระหว่างความถูกต้องและความเลวทราม แต่ในที่สุดด้วยสภาพแวดล้อมรอบๆตัวเธอ และด้วยความ

จำนวนต่อสถานการณ์ทำให้พวกเธอเริ่มปรับตัวและยอมรับว่าส่วนต่างๆของร่างกายของพวกเธอ นั้นได้ถูกนำมาใช้ในสถานะที่เป็นส่วนหนึ่งของอาชีพ (การค้า)

เมื่อเธอยอมรับว่ามันเป็นอาชีพ ระดับความเข้มข้นของการใช้ร่างกายในการทำงานจะเริ่มมีมากขึ้น จนในที่สุดพวกเธอจะเริ่มตัดสินใจค่าประเมินโดยการอ้างเหตุผลบางอย่างเพื่อให้เธอสามารถดำรงอยู่ในอาชีพของพวกเธอท่ามกลางการประณามของสังคมได้ การตัดสินใจค่าประเมินของสาวคาราโอเกะ ทำให้พวกเธอต้องปรับตัวอย่างมากเกี่ยวกับการใช้ร่างกายในฐานะที่เป็นสินค้า ในขั้นตอนนี้พวกเธอจะใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์และความรู้สึกในการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าโดยการบิดเบือนความรู้สึกที่แท้จริง พร้อมทั้งเสแสร้งแสดงความรู้สึกว่าพวกเธอมีอารมณ์ร่วมและความพึงพอใจในทางเพศในขณะที่เธอมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าของเธอ

การแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์โดยการเสแสร้ง (Dissociation) จะทำให้การค้าประเมินของสาวคาราโอเกะดำรงอยู่ต่อไปได้ เพราะพวกเธอมักจะคิดว่าการแสดงอารมณ์ทางเพศด้วยวิธีการต่างๆเป็นเรื่องโกหก เป็นการแสดงที่เต็มไปด้วยมายาาคติ หากเป็นความพึงพอใจที่แท้จริงไม่ ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของการแสดงพันธะผูกพัน และอารมณ์โดยเสแสร้งก็คือ การสร้างรายได้จากการทำงานให้เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์ (Disembodiment) เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ ซึ่งเป็นกลวิธีหนึ่งที่สาวคาราโอเกะพยายามแยกความรู้สึกที่เป็นของตัวเองที่แท้จริงออกจากร่างกายในขณะที่พวกเธอทำการค้าประเมิน แม้ว่าเธอจะต้องเสแสร้งหรือสร้างภาพว่าเธอมีความพึงพอใจต่อการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าก็ตาม กลวิธีดังกล่าวทำให้มุมมองและการรับรู้เกี่ยวกับตัวตนของตนเองเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ทำให้พวกเธอเริ่มมองว่า เธอใช้ร่างกายเพื่อเป็นสินค้าอย่างหนึ่งในการแลกเปลี่ยนในเชิงธุรกิจ แต่จิตใจและตัวตนที่แท้จริงของพวกเธอหาได้ปรากฏในการค้าประเมินไม่ จะเห็นได้ว่ากลวิธีดังกล่าวเท่ากับว่าเป็นการยอมรับการลดทอนความเป็นมนุษย์ (ที่เต็มไปด้วยเลือดเนื้อ วิญญาณ อารมณ์และความรู้สึก) ด้วยตัวเธอเอง เหลือเพียงร่างกายในฐานะที่เป็นวัตถุทางเพศ (Sex Object) หรือร่างกายที่ปราศจากชีวิตและวิญญาณของความเป็นมนุษย์ ถ้าหากว่าพวกเธอยังคงดำรงอยู่ในโลกแห่งการค้าประเมินในระยะเวลาที่มากขึ้นเท่าใด ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนของพวกเธอในการค้าประเมินก็จะถูกลดทอนความเป็นมนุษย์มากขึ้นตามลำดับ

บทที่ 5

กระบวนการสร้างกลไกการตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ

จากการศึกษาเรื่อง กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ พบว่า เมื่อสาวคาราโอเกะยอมรับ “สถานภาพหลัก” (Major status) ในฐานะที่เป็นผู้หญิงกลางคืน ซึ่งมีวัฒนธรรมแตกต่างไปจากบุคคลในโลกปกติทั่วไป พวกเธอจะยอมรับเอาตราประทับและ รอยมลทินของผู้หญิงกลางคืน โดยการมองว่าตนเองเป็นคนนอกคอก หรือชนกลุ่มน้อยในสังคม จนในที่สุดพวกเธอจะมองตนเองในฐานะที่เป็น “วัตถุ”

การมองตนเองในฐานะที่เป็นวัตถุดังกล่าว ส่งผลให้สาวคาราโอเกะ “ลดคุณค่าของ - ตัวเองลง (devaluation)” การลดคุณค่าดังกล่าวจะมีลักษณะต่อเนื่องเป็นกระบวนการ จากการศึกษาพบว่า กระบวนการลดคุณค่าของสาวคาราโอเกะ ส่งผลให้สาวคาราโอเกะมีโลกทัศน์และ มุมมองต่อตนเองในฐานะที่ไม่มีความเป็นมนุษย์ และลดทอนความเป็นมนุษย์ (denumunization) ของตนในที่สุด

จากการศึกษาพบว่า การลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ ดังกล่าว มีลักษณะ ของการกระทำที่ต่อเนื่อง ที่อาจเรียกได้ว่า “กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์” ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (distancing)
2. การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า (disengagement)
3. การแสวงพันระหูกพันและอารมณ์โดยเสแสร้ง (dissociation)
4. การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์ (disembodiment)

อนึ่งภายใต้กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ ที่กล่าวมาจากร่องเล่า ของแต่ละกรณีศึกษาพบว่า ภายใต้กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ จะพบ ปรากฏการณ์บางอย่างเกิดขึ้นตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นในขณะที่พวกเธอถูกมองว่าเป็นกลุ่มผู้หญิง กลางคืน ซึ่งมีฐานะเป็นคนนอกคอกของสังคม จนกระทั่งพวกเธอพยายามลดทอนความเป็นมนุษย์

ลงโดยพวกเธอเอง ปรากฏการณ์นั้นผู้วิจัยเรียกว่า “การตอบโต้” (resistance) ต่อการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์”

สำหรับการต่อต้านการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะจากการศึกษา พบว่า ปฏิกริยาการตอบโต้ต่อการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ มักปรากฏออกมาในสภาพของ การพยายามสร้างกลไกบางอย่าง เพื่อสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของพวกเขาท่ามกลางการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ จากแนวคิดของ Foucault ว่าด้วยการตอบโต้และการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ พบว่า อัตลักษณ์เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน ดायตัว หากแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามบริบททางสังคม วัฒนธรรมที่ผู้หญิงกำลังเผชิญอยู่ ดังนั้น “การสร้างอัตลักษณ์” หรือตัวตนของพวกเขาขึ้นมาใหม่ ก็เพื่อให้พวกเธอสามารถยืนหยัดอยู่ได้ภายใต้บริบทสังคม วัฒนธรรม ของคาราโอเกะที่พวกเธอทำงานอยู่นั่นเอง

อนึ่ง การตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ในงานศึกษาครั้งนี้ มุ่งเน้นศึกษาไปที่ สร้างบุคลิกลักษณะพิเศษบางอย่าง (Character) เพื่อเป็นเสมือนภาพลักษณ์ใหม่ที่สาวคาราโอเกะพยายามเสนอตัวตนของตนเองต่อกลุ่มลูกค้าของพวกเขา องค์กร (คาราโอเกะ) รวมตลอดถึงสังคมใหญ่ซึ่งอาจปรากฏในหลายๆ รูปแบบ ดังจะกล่าวดังต่อไปนี้

การตอบโต้โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ

จากการศึกษาผ่านเรื่องเล่า พบว่า สาวคาราโอเกะจะถูกควบคุมโดยองค์กรที่เธอทำงานอยู่ในหลายๆรูปแบบ เช่น การควบคุมผ่านกฎเกณฑ์ทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรและไม่เป็นลายลักษณ์อักษร จากการควบคุมดังกล่าวแม้ทำให้สาวคาราโอเกะอยู่ในกฎระเบียบขององค์กร แต่อีกด้านหนึ่งกลับพบว่าระเบียบกฎเกณฑ์ดังกล่าวได้สร้างบุคลิกลักษณะพิเศษบางอย่างของสาวคาราโอเกะขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างอุปนิสัย “พวกที่ชอบละเมียดกฎเกณฑ์ต่างๆ อยู่เสมอ” การสร้างอุปนิสัยชอบพูดโกหกหรือพูดไม่จริงเพื่อให้ตนเองหลุดพ้นจากความผิด หรือแม้กระทั่งการสร้างอุปนิสัยหรือวิธีการหาทางออกให้กับตนเองในรูปแบบต่างๆ เช่น ไม่แค้นต่อองค์กร ฯลฯ

- กฎเกณฑ์เกี่ยวกับ วัน - เวลา ทำงานและวันหยุด

จากเรื่องเล่าพบว่า องค์กรได้ตั้งกฎเกณฑ์ เกี่ยวกับวัน - เวลาทำงานและวันหยุด เพื่อให้สาวคาราโอเกะปฏิบัติโดยเคร่งครัด (ดังรายละเอียดในบทที่ 2) หากสาวคาราโอเกะคนใดละเมียด

กฎเกณฑ์ดังกล่าวจะมีบทลงโทษ คือ หักเงินค่าดื่ม ซึ่งเป็นการตัดรายได้ของสาวคาราโอเกะลงไป จากการศึกษพบว่า สาวคาราโอเกะพยายามหาวิธีการที่จะไม่ปฏิบัติตามกฎนั้น เพราะ พวกเธอคิดว่า รายได้ดังกล่าว มันเป็นของพวกเธอ และองค์กรไม่มีสิทธิ์จะกระทำการเช่นนั้นได้ ทำให้พวกเธอหาวิธีการบางอย่างเพื่อปกป้องสิทธิที่พวกเธอพึงจะได้ดังกล่าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ที่นี่เรื่องวันหยุด เวลาทำงาน ลางาน มีปัญหาทุกวัน เวลาทะเลาะกับผู้จัดการหรือ มาม่าส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องนี้ เพราะดิ่งเกินไป บางทีน่าจะอะลุ่มอะล่วยให้กันบ้าง บางทีเราก็ มีฐานะเหมือนกัน ขนาดขอแล้วยังไม่ได้เลย บางทีพอหมดความอดทนก็ไปประเบิดกับเพื่อน บ้าง บางทีก็ไม่มาเสียอย่างนั้น (อ่างว่าป่วยบ้าง) โทกหอกอย่างอื่นบ้าง มีเพื่อนคนหนึ่งรับไม่ ได้มันก็ลาออกไปเลยเพราะเรื่องเวลานี้แหละ พอมันออกลูกค้าก็เลยไม่มา ที่นี่เลยเสียลูกค้า ไปเลย ก็สมน้ำหน้าเหมือนกัน”

กรณีกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการทำงาน ในที่นี้หมายถึง ระเบียบในการปฏิบัติงานของสาว คาราโอเกะ เช่น ห้ามพนักงานนั่งรถไปกับแขก (กรณีไม่ได้ run ดื่มเอาไว้) ห้ามออกจากที่ทำงาน จนกว่าจะหมดเวลาดงาน ห้ามทะเลาะวิวาท ห้ามหยอกล้อ หรือส่งเสียงดังในเวลาทำงาน (ดังรายละเอียดในบทที่ 2)

จากการศึกษาพบว่า สาวคาราโอเกะมักจะใช้ข้ออ้างต่างๆหรือ โทกหอกผู้จัดการหรือมาม่าซัง เพื่อให้เธอพ้นจากความผิด พวกเธอให้เหตุผลที่ต้อง โทกหอกว่าเธอจำเป็นต้องรักษาลูกค้าประจำ ของเธอไว้ รวมถึงการออกไปข้างนอกกับแขกยิ่งทำให้พวกเธอมีรายได้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า ในขณะที่ สาวคาราโอเกะคนใดไปกับแขก เพื่อนๆของพวกเธอจะช่วยกันปกป้อง หรือทำเป็นไม่รู้ ไม่ชี้ ซึ่งองค์กรไม่อาจคาดหวังให้สาวคาราโอเกะควบคุมตนเองได้ เพราะพวกเธอมักจะคิดว่า พวกเธอต้องช่วยกันปกป้องผลประโยชน์ที่พวกเธอควรจะได้

กรณีห้ามออกจากที่ทำงานก่อนหมดเวลา สาวคาราโอเกะบางคนก็แขกกลับไปแล้ว หรือ ยังไม่มีแขกใหม่ก็เริ่มมาเก็บข้าวของของตนเองเตรียมจะกลับแล้ว บางรายก็ว่าจะกลับไปเอาข้าวของ บ้าง บางรายก็ทำเป็นเมาบ้าง บางรายก็หนีไปเฉยๆ พอองค์กรจับได้ก็มีการโวยวาย เคียงกันแทบ ทุกวัน

ส่วนกรณีห้ามทะเลาะวิวาท สำหรับการทะเลาะวิวาทนั้น มักเกิดขึ้นหลายรูปแบบ มีทั้ง แบบไม่รุนแรงกับแบบรุนแรง

แบบไม่รุนแรง มักจะเกิดขึ้นจากสาเหตุแย่งลูกค้ากัน ทั้งนี้เนื่องจากพวกเธอจะต้องรักษาผลประโยชน์ของตนเองไว้ เวลาทะเลาะกันในเรื่องนี้ก็ไม่ถึงกับลงไม้ลงมือ มีแต่เพียงนินทาคันต่อกัน ซึ่งมักจะเกิดขึ้นเสมอๆ

ส่วนทะเลาะวิวาทแบบรุนแรง ถ้าเกิดขึ้นส่วนใหญ่จะถึงขั้นลงไม้ลงมือยกพวกตีกัน ซึ่งตลอดการทำวิจัยครั้งนี้พบว่าเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่ากลไกบางอย่างที่พวกเธอใช้ตอบโต้กฎระเบียบขององค์กรได้นำไปสู่ การสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ จากการศึกษาพบว่า สาวคาราโอเกะเริ่มยอมรับแบบแผนแห่งอัตลักษณ์ใหม่ของพวกเขาเพื่อนำมาใช้กับองค์กร ไม่ว่าจะเป็นการเป็นกลุ่มคนที่มักจะโกหกหรือชอบอ้างเหตุผลเพื่อละเมิดกฎเกณฑ์หรือเพื่อนำมาใช้ในการทำงานหรือจากที่พวกเธอคิดว่า การโกหกหรือการอ้างเหตุผลเป็นส่วนที่สำคัญที่ทำให้เธอสามารถยื่นหยัดหรือดำรงอยู่ในอาชีพของพวกเธอได้ต่อไป ดังนั้นจึงไม่แปลกอะไรที่สาวคาราโอเกะมักจะโกหกลูกค้าของพวกเธอถึงที่มาที่ไปของเธออยู่เสมอขึ้นอยู่กับว่าลูกค้าของเธอจะเชื่อถือน้ำคำพูดของพวกเธอมากน้อยแค่ไหน

นอกจากนั้นยังพบว่า ด้วยสภาพแวดล้อมรอบตัวของสาวคาราโอเกะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้พวกเธอต้องเริ่มปรับตัว เพื่อรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับพวกเธอได้ตลอดเวลา ทำให้พวกเธอกลายเป็นกลุ่มคนที่รู้จักเอาตัวรอด เช่น เวลาที่พวกเธอกระทำผิดก็จะต้องรู้จักวิธีการกลบเกลื่อนความผิด หรือในกรณีที่ไม้อาจปฏิเสธความผิดที่เกิดขึ้นได้ พวกเธอก็ต้องหาวิธีการหลีกเลี่ยงจากการศึกษาพบว่า การหลบเลี่ยงความผิดหรือไม่ยอมรับผิดของพวกเธอทำให้พวกเธอกลายเป็นบุคคลที่ซอซ่”เถียง”หรือ”ปากจัด”มากขึ้นเนื่องจากพวกเธอต้องใช้กลวิธีนี้เพื่อปกป้องหรือเป็นเกราะคุ้มกันพวกเธอ ในเวลาที่มีการทะเลาะวิวาท ซึ่งบางครั้งลุกลามใหญ่โตไปจนถึง”ขั้นตบตี” ซึ่งพวกเธอต้องปกป้องตัวเอง ลักษณะดังกล่าวทำให้พวกเธอกลายเป็นผู้หญิงร้าย โลกมากขึ้น

ในบางรายที่หนักสุด กรณีที่ต้องเผชิญภาวะแวดล้อมรอบๆตัวที่มีทั้งหนักและเบา ผสมปนเปกันไป ทำให้พวกเธอกลายเป็นกลุ่มคนที่ไม่ต้องแคร์สังคมอีกต่อไป พวกเธอมักจะคิดว่าพวกเธอสามารถทำอะไรก็ได้ตามที่ใจเธอต้องการ และไม่มีใครสามารถจะหยุดเธอได้ นอกจากตัวเธอเอง

ส่วนในช่วงเวลาทำงานของพวกเธอ ไม่ว่าจะในช่วงเวลานั่งดื่มหรือค้าประเวณี แม้สาวคาราโอเกะต้องเผชิญกับการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์โดยลูกค้า ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติต่อพวกเธอราวกับว่าเธอเป็นวัตถุที่ลูกค้าสามารถทำอะไรก็ได้ บนเนื้อตัวร่างกายของพวกเธอ ในสถานการณ์ดัง

กล่าวทำให้สาวคาราโอเกะพยายามสร้างกลไกบางอย่าง เพื่อให้พวกเขาครองตนอยู่ในสถานการณ์นั้นได้ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ยาเสพติด เช่น เหล้า บุหรี่หรือบางครั้งอาจใช้ยาแก้ปวดประสาท สิ่งเหล่านี้พวกเขาเชื่อว่าจะทำให้เรารู้สึกดีขึ้น และทำให้เรากลายเป็นบุคคลที่ต้องเป็น"ฝ่ายเริ่มก่อนหรือแสดงถึงความเป็นผู้หญิงใจถึง กร้านโลกก็ตาม จะเห็นได้ว่าบุคลิกลักษณะดังกล่าว กลายเป็นลักษณะที่สำคัญที่พวกเขาจำเป็นต้องนำเสนอออกมา ให้ปรากฏต่อลูกค้าดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เวลาอยู่กับลูกค้า เรามีวิธีการแสดงออกหลายๆอย่างเพื่อให้ลูกค้าพอใจเรา ลูกค้าพวกนี้ชอบคนใจถึง เพราะเป็นเหมือนคู่ชกที่สมบอบบาท บางครั้งเวลาเพื่อนมารับลูกค้าบางคนไม่ได้ต้องส่งมาให้เราจัดการ พวกนี้ต้องเจอแบบเรา ประเภทจับนมเรา ก็จับของลับเขา บางคนก็หยุด บางคนก็ชอบอันนี้ขึ้นอยู่กับลูกค้า แต่เราทำได้หมด”

หรือบางกรณีพบว่า “เวลาทำงานนี้ต้องกินเหล้าให้มันถึงเข้าใจจะได้ใจลูกค้า บางทีเมามจนไม่รู้จะทำอะไรลงไป หลังจากนั้นใช้เหล้านี้แหละเป็นเครื่องช่วยเหลือนในการทำงาน ทุกวันนี้เลยติดเหล้า เพื่อนบางคนก็ติดบุหรี่ บางคนก็ติดยาแก้ปวดประสาท เพราะมันต้องใช้ในการทำงาน”

สำหรับในช่วงเวลาการค้าประเวณี นอกจากจะพบว่าสาวคาราโอเกะ ต้องใช้เหล้ากับบุหรีก่อนการทำงาน เพื่อสร้างอารมณ์แล้ว จากการศึกษาพบว่า ในขณะที่พวกเขาการค้าประเวณี พวกเขาต้องสวมบทบาท ฝ่ายที่ต้องเริ่มก่อน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เวลาทำออฟ หน้าที่ของเราคือฝ่ายรุก ต้องพาลูกค้าไปอาบน้ำก่อนและเริ่มเล่นโลมลูกค้าให้เกิดอารมณ์ มัวเอียงอายุก็อดเท่านั้น บางทีต้องโกหกลูกค้าว่ามีอารมณ์ร่วมด้วยเพราะเขาจะพอใจ”

หรือบางกรณี”มีทำเสียงร้อง สโม้คแขกก็เพื่อให้แขกติดใจเพราะส่วนใหญ่หน้าหน้าที่ของเราต้องทำให้แขกพอใจ มีความสุข ส่วนเราก็ได้เงินก็ถือว่า O.K.แล้ว”

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าการค้าประเวณีพวกเขาพยายามตอบโต้หรือขัดขืนอำนาจจากผู้ซื้อประเวณี โดยใช้วิธีการต่างๆไม่ว่าจะเป็น การแสร้งทำเสียงร้อง เพื่อแสดงถึงความพึงพอใจกับการมีเพศสัมพันธ์ แต่ในความเป็นจริงแล้วเธอสร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาเพื่อหลอกขายผู้ซื้อประเวณี ทำให้เขาเข้าใจว่าพวกเขามีความสุข ทำให้เขาถูกขงชิงอำนาจ ที่เขาคดบังกับพวกเขาโดยที่เขาไม่รู้ตัว

การเสแสร้งต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีอารมณ์และความรู้สึกดังกล่าว จะเห็นได้ว่า แม้ว่าตัวคนที่แท้จริงของพวกเธอจะถูกแยกออกไป แต่พวกเธอได้พยายามสร้างมายาคติ บางอย่างเพื่อให้ชายผู้ซื้อประเมินหลงใหล และกลับมาหาเธออีกครั้ง เพื่อเป็นการตอบสนองเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ ทำให้รายได้ของพวกเธอมากขึ้น เธอมักจะแสดงถึงความรู้สึกว่ามีความสุขอย่างลวกๆ เพื่อต่อต้านอำนาจของผู้ชายในเรื่องทางเพศ หรือในบางครั้งเธอมักจะเป็นฝ่ายควบคุมการมีเพศสัมพันธ์ต่อชายผู้ซื้อประเมินเสียเอง อาทิ การบังคับให้ชายผู้ซื้อประเมินทำให้พวกเธอมีอารมณ์และความรู้สึก จากเรื่องเล่าพบว่า ในขณะที่ทำการค้าประเมิน บางครั้งพวกเธอเกิดความรู้สึกต่อการมีเพศสัมพันธ์ ครั้งนั้นแบบมีอารมณ์และความรู้สึก จะพบว่าบางครั้งพวกเธอจะใช้วิธีการบางอย่างเพื่อบังคับควบคุมชายผู้ซื้อประเมินให้ทำทุกวิถีทางเพื่อให้พวกเธอมีความสุขจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งนั้นๆ ดังตัวอย่างเช่น

“ ถ้าใครมาโดนจุดสำคัญที่หน้าอกของเรานะ เราต้องบังคับให้เขาทำให้เราจนเสร็จไม่เช่นนั้นเราไม่ยอมแน่ๆ แต่ลูกค้าที่ผ่านมามากคนยอมเราหมด เราเลยสบาย เงินก็ได้ ความสุขก็มี ช่วยไม่ได้อยากมาโดนจุดสำคัญเราทำไม”

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ในขณะที่พวกเธอทำงานไม่ว่าจะเป็นการนั่งตมหรือค้าประเมินสาวคาราโอเกะพยายามนำเสนอตัวตนของพวกเธอออกมาในลักษณะของผู้หญิงใจถึง ฝ่ายเริ่มก่อนและผู้หญิงที่มากไปด้วยอารมณ์และความรู้สึก เพื่อเป็นการประกาศให้ลูกค้าของพวกเธอรู้ว่า เธอมีลักษณะของความเป็น “มีอาชีพ” มากขึ้น

นอกจากนี้ จะพบว่า ในขณะที่เธอนั่งตม หรือ ทำออฟ สิ่งแรกๆ ที่เธอจะทำคือ “การประเมินราคา” ว่าชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เพื่อเธอจะได้ตอบสนองได้ถูกต้อง ทั้งยังสามารถแยกลูกค้าออกเป็นลักษณะต่างๆ ได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ

การปฏิบัติต่อชายลูกค้าประจำกับชายลูกค้าจร พวกเธอจะใช้วิธีการปฏิบัติที่แตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่าเมื่อสาวคาราโอเกะตัดสินใจทำงานกลางคืน สิ่งที่เราจำเป็นต้องปฏิบัติคือการหาลูกค้าประจำ เพื่อเป็นแหล่งรายได้หลักสำหรับเธอ ประเด็นนี้ทำให้เธอต้องปิดบังทัศนคติผู้ชายในด้านลบเอาไว้ และสร้างมายาคติบางอย่างขึ้นใหม่ เพื่อที่เธอจะนำไปใช้กับชายผู้เป็นลูกค้า เพื่อให้เขาติดใจและหลงใหลเธอ ในที่สุดเขาก็จะกลายเป็นลูกค้าประจำของเธอ สำหรับ สาวคาราโอเกะพวกเธอพยายามขายลักษณะ “ความเป็นหญิง” ต่อชายลูกค้าด้วยการเป็นคนอ่อนหวาน ยอมโอนอ่อนผ่อนปรนตาม การสวมบทบาทแฟนที่จะต้องดูแลเขา (แม้ว่าจะจริงหรือหลอกก็ตาม) คอยเป็นเพื่อนเขา เอาอกเอาใจเขา เพื่อให้เขารู้สึกว่า พวกเธอแตกต่างไปจากภรรยาที่บ้านของเขา แต่

ในขณะที่เดียวกันจะพบว่า การกระทำของสาวคาราโอเกะในรูปแบบต่าง ๆ ดังกล่าว ก็เพื่อการตอบสนองในเชิงเศรษฐกิจ ดังตัวอย่าง เช่น “คิด ๆ แล้วนำสมเพศพวกผู้ชายพวกนั้น ที่ต้องมาเสียเงินเสียทองให้กับเรา ในขณะที่เมียตัวเองก็ไม่รู้ ก็ดีเหมือนกันเราก็จะสบายไป อยากได้อะไรก็ได้ไม่ต้องเปลืองเงินเปลืองทองของเรา” หรือในบางครั้งจะได้ยินคำพูดว่า “ถ้าลูกค้ำของเรามาส่วนใหญ่ เราก็จะพาเขาออกไปเที่ยวไปซื้อของเรา แทนไม่ต้องจ่าย อยากได้อะไรก็ดูเอา อยากจะกินข้าว อยากกินอะไรก็กิน บางทีไม่มีเงินใช้ก็ขอเอา มีลูกค้ำประจำก็ดี ถ้ามีหลายคนยิ่งดีใหญ่เพราะจะได้รายได้หลายทาง”

จะเห็นได้ว่า การปฏิบัติต่อชายลูกค้ำประจำ ในนิยามความหมายว่าเป็นคู่รัก แม้ว่าจะเป็น การขัดกับทัศนคติเกี่ยวกับผู้ชาย แต่ก็ทำให้เธอใช้อำนาจบางอย่างควบคุมหรือบริหารจัดการให้เขาทำตามสิ่งที่เธอปรารถนาได้

ส่วนกรณีการปฏิบัติต่อลูกค้ำขจรหรือผู้ซื้อประเวณีทั่วไปจากการศึกษาพบว่า สาวคาราโอเกะมีทัศนคติที่ไม่ดี (มาก ๆ) ต่อชายผู้เป็นลูกค้ำทั่วไป และชายผู้ซื้อประเวณี พวกเธอมักจะมองว่าผู้ชายกลุ่มนี้ชอบปฏิบัติกับเธอราวกับว่าเธอเป็นวัตถุทางเพศ ที่จะต้องทำให้คุ้มกับเงินที่เสียไป แต่อย่างไรก็ตามพวกเธอเองก็จะมีวิธีการบางอย่างเพื่อจะทำให้เขาเสียเปรียบในทุก ๆ ด้าน ดังตัวอย่างเช่น “บางทีนะเวลาเมื่อไรกัน เขาถามอะไรมาเราก็โกหกเขาหมด เช่น ถามว่าทำออฟมากี่ครั้ง เราก็ตอบว่า ครั้งนี้เป็นครั้งแรกบ้าง ครั้งที่ 2 บ้าง พอตีที่บ้านขาดเงิน พี่ป่วยน้องป่วย โกหกไปตามเรื่องตามราว บางคนก็สงสารเรา บางคนก็ทำเป็นใจกว้าง ให้เงินเรามากกว่าค่าตัวที่เรียกไป” หรือ “เวลาเมื่อไรกัน เราชอบทำให้เขาเจ็บ บางทีไม้ค้ำอยู่เห็นมันสนุกก็แอบแกล้งมันบ้าง บางทีเราก็จับเขาคัดหัวทำให้เราบ้าง บางรายแ่กๆดั้นหากลับ เราจับที่ 2 ที่ก็ไม่สู้แล้ว ยอๆไปก็ได้เงินแล้ว อยากขออะไรต้องวิเคราะห์ลูกค้ำก่อน แต่ส่วนใหญ่คุณพวกนี้พอได้ยินใครยอหน่อยก็บ้ายอทำได้หมดทุกอย่างนั่นแหละ

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การปฏิบัติตัวระหว่างสาวคาราโอเกะกับลูกค้ำประเภทนี้ ทำให้เธอสร้างกลไกบางอย่างเพื่อตอบโต้ต่ออำนาจที่กดขี่พวกเธออยู่ ไม่ว่าจะเป็นการโกหก หลอกลวง หรือการแสดงอารมณ์ความรู้สึกทางเพศ ในลักษณะของผู้หญิงใจถึง หรือผู้หญิงประเภทไฟแรงสูง ทั้งนี้เพื่อเป็นการนำเสนอตัวตนของพวกเธอต่อลูกค้ำ นอกจากนั้นยังพบว่า พวกเธอจะใช้วิธีการประเมิน/และแยกแยะลูกค้ำออกเป็นประเภท เพื่อพวกเธอจะได้ปฏิบัติกับเขาได้อย่างถูกวิธี นอกจากลักษณะดังกล่าวนี้ ยังพบว่า พวกเธอยังมีวิธีการเจรจาต่อรองกับลูกค้ำเพื่อตกลงในเรื่องของผลประโยชน์ระหว่างเธอกับลูกค้ำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องค่าตัว ทิป หรือว่าสิ่งของสมนาคุณที่เธออยากจะได้ เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่า การตอบโต้ในการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ จะเกิดขึ้นเมื่อพวกเธอยอมรับสถานภาพสำคัญ (Major Status) ของผู้หญิงกลางคืน และสร้างความหมายเกี่ยวกับงานกลางคืนขึ้นใหม่ โดยพยายามปรับตัวและเรียนรู้แบบแผนของคนทำงานกลางคืน ไม่ว่าจะเป็นการสร้างลักษณะของผู้หญิงขึ้นใหม่ที่แตกต่างไปจากผู้หญิงทั่วไป อาทิ ผู้หญิงทั่วไปต้องรู้สึกอายหรือปกปิดเรื่องทางเพศ ในขณะที่พวกเธอต้องแสดงออกในฐานะที่ต้องชกชวน เข้ายวนในเรื่องทางเพศ เนื่องจากเรื่องทางเพศไม่ใช่เรื่องที่ต้องปกปิดอีกต่อไปสำหรับพวกเธอ หรือการสร้างลักษณะของผู้หญิงกลางคืนผ่านการใช้ยาเสพติด ไม่ว่าจะเป็ เหล้า บุหรี่ หรือยาหล่อมประสาท เพื่อช่วยให้เธอทำงานได้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น รวมถึงลดถึงการสร้างลักษณะของผู้หญิงอ่อนหวาน ช่างอ่อน ใจกล้า ไร้ยางอาย ชอบพูดจาหลอกลวง ใช้ชื่ออย่างต่าง ๆ นานา ไม่แคร์สังคม แต่งกายวาวหวาม ทั้งหลายทั้งปวงล้วนแล้วแต่เป็นกลไกที่สำคัญที่พวกเธอใช้ตอบโต้ต่อการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่เกิดขึ้นโดยการนำเสนออัตลักษณ์ของสาวคาราโอเกะ

อนึ่งการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะที่เกิดขึ้นจะเห็นได้ว่ามีหลายๆ ลักษณะด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอถึงความเป็นผู้หญิงใจถึง การไม่แคร์ต่อสังคม การใช้ยาเสพติด การต่อรอง การรู้จักประเมินลูกค้ำและอื่นๆ

การศึกษากรณีศึกษาทั้ง 6 กรณี พบว่าสาวคาราโอเกะแต่ละคนมีการสร้างอัตลักษณ์ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ลักษณะของสาวคาราโอเกะที่ผู้วิจัยพบคือ การใช้ยาเสพติด ลักษณะของผู้หญิงที่ช่างเอาอกเอาใจ ผู้หญิงที่แต่งกายวาวหวาม ผู้หญิงที่ชอบโกหก หลอกลวง เรียกร้องความสงสาร แต่จากเรื่องเล่าจะพบว่า กรณีศึกษาบางคนได้พยายามนำเสนอตัวตนต่อสาธารณะ ในแบบแผนที่แตกต่างกันออกไป เช่น ผู้หญิงใจกล้า ผู้หญิงที่มีอารมณ์ทางเพศสูง หรือผู้หญิงที่ไม่แคร์สังคม ผู้หญิงที่รู้จักเอาตัวรอดจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นรอบๆตัว ซึ่งแบบแผนดังกล่าว จากการวิจัยพบว่า รุ่ง สา และหน้อย ค่อนข้างแสดงบุคลิกดังกล่าวชัดเจนกว่าคนอื่น

กรณีรุ่ง จากการศึกษาพบว่า รุ่งเป็นพนักงานต้อนรับที่มามาซึ่งมักพูดอยู่เสมอว่า เธอเป็นเสมือนคนที่จะปราบม้าพยศ เพราะรุ่งค่อนข้างใจถึง ใจกล้า ลูกค้ำรายไหนๆมาเจอรุ่งที่ว่านั้นก็ต้องถอย มามาซึ่งเล่าว่า รุ่งค่อนข้างฉลาดเอาตัวรอด และถึงพริกถึงขิง ทุกคนในคาราโอเกะสู้รุ่งไม่ได้ เพราะรุ่งมีวิธีการบางอย่างที่ทำให้ผู้ชาย (หน้าด่าน) บางคนอาย รุ่งเองเล่าถึงวิธีการทำงานของเธอว่า “เวลาเพื่อนเจอลูกค้ำขี้เมาหรือสกปรกมันก็โยนให้เราทุกที คนพวกนี้ถ้าทำเป็นกลัวก็ได้ใจใหญ่ มีอยู่ครั้งหนึ่งเราไปรับลูกค้ำที่ค่อนข้าง Sex จัด มาถึงทั้งบิบ ทั้งขย้าหน้าอกเรา ตอนแรกเราก็ตกใจนะ แต่พอตั้งสติได้เราก็คุยกับเขาในทำนองที่แลกกัน พยายามหน้าอกหนูให้หนูจับ ใช้นั้นพี่เขาก็ตกใจ เพราะเราเอาจริง ลูกค้ำบางคนมาทำนองเดิม เราก็มีวิธีการบางทีให้เล่นเกมส์ ใครแพ้ถอดเสื้อ จนเหลือชิ้น

เดียว พอเราเห็นเราก็อ้าวว่าเล็กบ้าง ไม่ได้เรื่องบ้างจะสู้ของเราได้ไหมอะไรทำนองเนี่ย เจอเราเข้าก็ถอยเหมือนกัน (หัวเราะ)”

กรณีสา จากการศึกษาพบว่า สาเป็นพนักงานที่ไม่เคยรู้สึกว่าการกลางคืนเป็นงานที่น่ารังเกียจ ตรงกันข้ามสากลับรู้สึกว่าการกลางคืนเป็นงานที่ทำรายได้ให้กับเธอได้มากสำหรับสา จากเรื่องเล่าพบว่า เธอมีลักษณะของผู้หญิงที่มีปฏิริยาค่อนข้างสูง สาเล่าว่า เวลาที่เธอมีเพศสัมพันธ์เธอจะพยายามให้แขกมีความสุขพร้อมๆ ไปด้วยกับตัวเธอด้วย ทุกๆครั้งที่เธอค้าประเวณี เธอพยายามแสดงให้ลูกค้าของเธอรู้ว่าเธอมีความพึงพอใจทางเพศมากแค่ไหน และในบางครั้งความพึงพอใจในทางเพศของเธอมักปรากฏออกมาในแบบที่รุนแรง สาเล่าว่า

“เวลาสาทำออฟท์สร้างอารมณ์ เต็มที่เพราะถือว่าเป็นงานของเรา ซึ่งทุกครั้งแขกก็ทำให้สาด้วย เราก็มีความสุข แต่สามีบางจุดที่ไม่อยากให้แขกโดนเพราะมันจะทำให้สามีอารมณ์มาก จนหยุดไม่อยู่ ถ้าแขกทำให้ไม่เสร็จเป็นเห็นดักันแน่” นอกจากนี้ลักษณะดังกล่าวจากการศึกษาพบว่า สามีจะมีวิธีการทำงานที่ทำให้แขกหลงใหลติดใจเธอ ในเพศรส เธอบอกว่า มันจะทำให้เธอได้ผลประโยชน์กลับคืนมาในรูปของสมนาคุณต่างๆ โดยการเจรจาต่อรองระหว่างเธอกับลูกค้าของเธอ

กรณีหน้อย จากเรื่องเล่าพบว่า หน้อยก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่ได้มีทัศนคติในแง่ลบต่องานกลางคืน ลักษณะบุคลิกของหน้อย ถือได้ว่าเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่ต่างไปจากรุ่งและสา เพราะหน้อยค่อนข้างเลือกลูกค้า และรู้จัก“ประเมินลูกค้า” เพราะหน้อยถือว่าเธอควรจะได้นั่งดื่มหรือทำออฟท์กับลูกค้าที่มีเงินจริงๆ หน้อยมีวิธีแยกแยะลูกค้าออกเป็นประเภทๆ เธอเล่าว่าลูกค้าว่ามีเงินไม่ยาก แต่ต้องดูด้วยว่ามีเงินแล้วใจป้ำหรือเปล่า สำหรับหน้อยเธอเล่าว่า เธอเองค่อนข้างดูดีมีลูกค้าติดเยอะ ทำให้เธอเลือกลูกค้าได้ ซึ่งเหตุนี้ทำให้เธอรู้สึกไม่แคร์กับสิ่งที่เกิดขึ้น เช่น ถ้าเธอถูกไล่ออก เธอก็ไม่รู้สึกว่าเป็นปัญหาสำหรับเธอ เธอเล่าว่า อย่างเธอไปอยู่ที่ไหน ใครก็รับ หน้อยเล่าว่า “หน้อยค่อนข้างเลือกลูกค้า จะดูก่อนเลยว่ามีตังค์หรือเปล่า ถ้ามีก็คุยกันต่อไปได้ เวลาทำออฟท์ หน้อยไม่เคยเสียเปรียบลูกค้าเลยเพราะเรามีข้อตกลงกันก่อน เช่น ต้องมีเงินก่อนถ้าไม่ได้เท่าที่หน้อยตั้งก็ไม่ไป ค่าโรงแรมก็ต้องออกให้ด้วย หน้อยไม่ค่อยซีเรียสเรื่องนี้ เพราะถ้าไม่มีลูกค้าคนนี้ก็ต้องมีอีกคน ทุกวันนี้หน้อยต้องตั้งกฎกับตนเอง ไม่ทำออฟท์เกิน 8 ครั้ง/เดือน เพราะกลัวโทรม

สำหรับแบบแผนการนำเสนอตัวตนทั้ง 3 กรณีจะเห็นได้ว่า เป็นตัวแทนที่แสดงให้เห็นถึงการตอบโต้ต่อการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเมื่อผู้หญิงจะตัดสินใจเปลี่ยนสภาพจากผู้หญิงในโลกคนปกติสู่ผู้หญิงในโลกกลาง

คืนหรือสาวคาราโอเกะ ทำให้การนำเสนอภาพลักษณ์ของพวกเธอออกสู่สาธารณะ มีทิศทางของผู้หญิงที่ต้องต่อรองเงรจาใช้เพศ อารมณ์ ร่างกายและจริตมารยาทของความเป็นหญิง เพื่อตอบโต้อำนาจที่กดทับพวกเธออยู่ พร้อมกันนั้นการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของพวกเธอดังกล่าวยังได้สร้างอำนาจให้กับพวกเธอเองไม่ว่าจะเป็นอำนาจของผู้หญิงในฐานะผู้ควบคุมทางเพศ อำนาจของตนเองในเชิงเศรษฐกิจที่หลุดพ้นจากพันธนาการของผู้ชาย (สามี) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าตลอดระยะเวลาของการทำงานกลางคืน พวกเธอพยายามหาช่องทางเพื่อตอบโต้ต่อการถูกกดทอนความเป็นมนุษย์ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นต่อการสร้างอัตลักษณ์ของพวกเธอขึ้นมาใหม่ ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสังคมและวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นตลอดเวลา

บทที่ 6

สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง การถูกลดทอนความเป็นมนุษย์และการตอบโต้ของสาวคาราโอเกะ วัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษากระบวนการทางสังคมในการประทับตรา การประทับรอยมลทิน การลดคุณค่าของมนุษย์ที่นำไปสู่กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ ว่ามีลักษณะดำเนินไปอย่างไร ผ่านรูปแบบ กลวิธีทางสังคมใดบ้าง รวมทั้งศึกษาทั่วโลกในการตอบโต้เพื่อสร้างอัตลักษณ์ใหม่ของสาวคาราโอเกะ โดยการศึกษาผ่านเรื่องเล่า ของสาวคาราโอเกะทั้ง 6 กรณี และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) กลุ่มตัวแทน ในฐานะที่เป็นตัวแทนของปฏิบัติการแห่งอำนาจ (คาราโอเกะ) อาทิ ผู้จัดการ มาม่าซัง และบุคคลอื่น ๆ

ผลของการศึกษาครั้งนี้สะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่เกิดขึ้นและการตอบโต้กระบวนการดังกล่าว ซึ่งนำไปสู่กลไกการสร้างอัตลักษณ์ของสาวคาราโอเกะท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาพบว่า เมื่อสาวคาราโอเกะตัดสินใจทำงานกลางคืน สิ่งหนึ่งที่พวกเธอต้องเผชิญในขณะนั้นคือ “ความรู้สึกถึงความแตกต่างไปจากผู้หญิงในโลกปกติ” เนื่องจากพวกเธอมองตนเองอยู่ในฐานะหญิงคนชั่วที่ไร้ยางอาย และการที่เธอรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมีความแตกต่างไปจากผู้หญิงทั่วไปได้ก่อให้เกิดปฏิกิริยาบางอย่างที่เรียกว่า “การประทับตรา” (Labeling) ซึ่งพวกเธอถูกตีความหมายของความเป็นหญิงในรูปแบบใหม่ที่คนในสังคมต่างพากันตราหน้าพวกเธอว่า หญิงคนชั่วไร้ยางอาย หรือการปฏิบัติต่อพวกเธอราวกับว่าพวกเธอเป็นคนนอกคอกของสังคมที่ไม่ต่างจากวัตถุชนิดหนึ่ง

ตราประทับที่เกิดขึ้นได้สร้างรอยมลทิน (Stigma) ที่ฝังรากลงไปในจิตใจของสาวคาราโอเกะที่ยากจะลืมเลือน หรือลบล้างออกไปได้ รอยมลทินจากตราประทับดังกล่าวได้ก่อให้เกิดปรากฏการณ์อย่างหนึ่งที่เรียกว่า การลดคุณค่าลงของความเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดจากการรับรู้ และการตอบสนองจากคนในสังคมที่มีต่อพวกเธอ จากการวิจัยพบว่า กลุ่มลูกค้าของคาราโอเกะมักจะปฏิบัติต่อสาวคาราโอเกะในลักษณะของกลุ่มบุคคลที่มีสถานภาพหลัก (Major Status) วน ผู้หญิงที่ไร้ยางอาย ผู้หญิงที่มีอารมณ์ทางเพศสูง หรือโสเภณี ซึ่งไม่มีความจำเป็นอะไรที่พวกเขาจะต้องปฏิบัติต่อพวกเธอในฐานะของความเป็นมนุษย์ เพราะพวกเขามักจะเข้าใจว่าการที่ผู้หญิง

ตัดสินใจทำงานกลางคืนก็เท่ากับว่าพวกเธอยอมรับการได้รับการปฏิบัติในฐานะที่พวกเธอเป็นวัตถุได้ ในขณะที่เดียวกันเมื่อพวกเธอยอมรับสถานภาพสำคัญในฐานะสาวคาราโอเกะ พวกเธอจะเริ่มรู้สึกที่พวกเธอมีฐานะที่ไม่ต่างไปจากวัตถุทางเพศที่ไม่หลงเหลือคุณค่าของความเป็นคน

จากแนวคิดการประทัดตรา การประทัดรอยมลทิน และการลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ลง จะเห็นได้ว่าเป็นที่มาที่สำคัญของปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์” ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

- การแยกตนเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (distancing)
- การปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า (disengagement)
- การแสดงพันธะผูกพันและอารมณ์โดยเสแสร้ง (dissociation)
- การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์ (disembodiment)

ในขั้น การแยกตนเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม (distancing) จะพบว่า เกิดขึ้นในขณะที่สาวคาราโอเกะตัดสินใจทำงานกลางคืน พวกเธอเริ่มแยกตัวเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม โดยแยกตนเองออกจากความเป็นจริง ซึ่งปรากฏทั้งการแยกตนเองในทางกายภาพ เช่น ย้ายที่อยู่ไปอยู่คนเดียว หรือไปอยู่กับเพื่อนร่วมงานและต่อเนื่องจากกระทั่งพวกเธอเริ่มแยกตนเองในทางจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด และเริ่มปฏิเสธ ลักษณะสังคมใหญ่มากขึ้น

เมื่อพวกเธอเริ่มทำงานก็จะรู้สึกที่งานของพวกเธอเป็นงานที่ต้องใช้ร่างกาย เป็นปัจจัยในการผลิต กล่าวคือ เนื้อตัวร่างกายของเธอสื่อเป็นสิ่งจำเป็นต้องนำมาใช้ เพราะเธอก็ยอมรับว่ามันเป็นเพียงสินค้าตัวหนึ่ง ไม่ต่างไปจากวัตถุทั่วไป ดังนั้น ตัวตนที่แท้จริงของพวกเธอ จึงไม่ได้ปรากฏในขณะที่พวกเธอทำงานอย่างแน่นอน

นอกจากมองว่าร่างกายเป็นเพียงวัตถุชนิดหนึ่ง พวกเธอยังรู้สึกว่าการทำให้สินค้าของพวกเธอขายดี มีราคา สิ่งที่ต้องมีคือ อารมณ์และความรู้สึก ซึ่งเธออุปโลกขึ้นมาท่ามกลางการไร้ความรู้สึก การอุปโลกอารมณ์ความรู้สึกขึ้นมาไม่มีเหตุผลเดียวคือ รายได้ที่พวกเธอจะได้อีกเพิ่มขึ้น ยิ่งเธอแสดงความรู้สึกว่ามีความสุขมากเท่าไร ผลกำไรของเธอจะมีมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นในขั้นตอนสุดท้ายจึงเสมือนเป็นการสะสมมาตั้งแต่ขั้นตอนแรก ทั้งหลายเหล่านี้ ได้ทำให้การทำงานหรือการค้าประเวณีของเธอ เป็นเพียงการนำร่างกายที่ปราศจากอารมณ์และความรู้

สึกมาใช้ในการค้าประเวณีซึ่งเปรียบเทียบได้กับการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น

จะเห็นได้ว่า สาวคาราโอเกะทำให้ตนเองอยู่ในสถานะที่ไม่ใช่มนุษย์ เพื่อที่จะทำให้เธอสามารถเผชิญกับการทำงานของเธอได้ โดยที่เธอไม่ต้องเจ็บปวดแต่อย่างใดจากการกระทำของฝ่ายลูกค้า

แต่อย่างไรก็ตามในขณะที่เธอกำลังพยายามลดทอนความเป็นมนุษย์โดยตัวเอง ลูกค้าองค์กร และสังคมใหญ่ก็พยายามลดทอนความเป็นมนุษย์ของพวกเธอลงด้วยวิธีการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการบังคับใช้กฎเกณฑ์ทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษร และไม่เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อควบคุมพฤติกรรมความสัมพันธ์ของสาวคาราโอเกะ หรือการใช้อำนาจของความเป็นลูกค้ากระทำบนเนื้อตัวร่างกายของพวกเธอ ทั้งในขณะนั่งคิม และในขณะค้าประเวณี หรือการมองว่าพวกเธออยู่ในฐานะวัตถุทางเพศ นักล่าผู้ชาย ล้วนแล้วแต่เป็นวิธีการที่นำไปสู่การลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ ซึ่งผู้วิจัยเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “การลดทอนความเป็นมนุษย์เชิงซ้อน” (Double-dehumanization) และแม้ว่าสาวคาราโอเกะถูกลดทอนด้วยกระบวนการดังกล่าว จากการวิจัยกลับพบว่า พวกเธอพยายามสร้างกลไกบางอย่างเพื่อตอบโต้อำนาจที่กดทับพวกเธออยู่โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่เพื่อเป็นเสมือนเกราะป้องกันให้พวกเธอสามารถดำรงอยู่ในบริบททางสังคมวัฒนธรรมเช่นนี้ได้ต่อไป

จากการวิจัยพบว่า อัตลักษณ์ใหม่ที่สาวคาราโอเกะสร้างขึ้นได้ถูกนำเสนอออกสู่สาธารณะในรูปแบบต่างๆ เช่น การแสดงออกถึงความเป็นหญิงใจกล้า มีประสบการณ์ทางเพศโชกโชกน แต่งกายวาบวาม กินเหล้าสูบบุหรี่ ชอบพูดจาโกหก หลอกหลวง มีจริตมารยา และรู้จักเจรจาต่อรองเพื่อผลประโยชน์ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งที่แสดงถึงอัตลักษณ์ใหม่ที่พวกเธอสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการตอบโต้ต่อกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่เกิดขึ้น

ดังนั้นจึง ~~ไม่~~อาจสรุปได้อย่างชัดเจนว่า ในการค้าประเวณีสาวคาราโอเกะมิได้ถูกลดทอนความเป็นมนุษย์แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่พวกเธอพยายามตอบโต้กระบวนการดังกล่าวซึ่งในบาง ~~จะ~~จะพบว่าสาวคาราโอเกะกำลังช่วงชิงอำนาจที่เกิดขึ้นกับเธอ ในฐานะผู้กระทำ ปรากฏการณ์ดังกล่าว อาจเรียกได้ว่าเป็น “ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นแบบ 2 ทาง กล่าวคือ สาวคาราโอเกะในฐานะที่เป็นฝ่ายถูกกระทำ และฝ่ายผู้กระทำหรือผู้ควบคุม”

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า “ ภายใต้กระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ ยังมีการตอบโต้เพื่อนำไปสู่ การสร้างตัวตน ท่ามกลางความหลากหลายทางสังคมวัฒนธรรมอยู่เสมอ”

การอภิปรายผล

- การอภิปรายเชิงทฤษฎี และระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษา “ การถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ และการตอบโต้ของสาวคาราโอเกะ” พบว่า มีขั้นตอนและกระบวนการทางสังคมมากมายซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่นำไปสู่การลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ จากการศึกษาในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยประจักษ์ว่า “ไม่อาจมีทางเป็นไปได้ที่สาวคาราโอเกะจะถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ในทันที หรือ อาจเป็นข้อสรุปที่ง่ายเกินไปที่มองว่าสาวคาราโอเกะถูกลดทอนความเป็นมนุษย์แต่เพียงฝ่ายเดียว” แต่ในทางกลับกัน ผู้วิจัยกลับพบว่า “กว่าที่จะค้นพบกระบวนการลดทอนความเป็นมนุษย์ตามที่ Kathleen Barry ได้กล่าวไว้ใน *The Prostitution of Sexuality* ผู้วิจัยจะต้องก้าวผ่านขั้นตอน หรือกระบวนการทางสังคมหลายรูปแบบด้วยกัน ซึ่งในแต่ละขั้นตอนจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้วิจัยจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการศึกษาเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดว่าด้วยการประทับตรา และการประทับรอยมลทินของ Howard Becker แนวคิดว่าด้วยการลดคุณค่าลงของความเป็นมนุษย์ของ Erving Goffman แนวคิดว่าด้วยการลดทอนความเป็นมนุษย์ของ Kathleen Barry และแนวคิดว่าด้วยอัตลักษณ์ของ Michel Foucault ซึ่งแต่ละแนวคิดล้วนแต่มีความสำคัญต่อการศึกษาในครั้งนี้ แต่กระนั้นก็ตามจากการศึกษาพบว่า ผู้วิจัยได้ข้อค้นพบบางประเด็นที่มีลักษณะแตกต่างไปจากแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่ามีข้อค้นพบบางอย่างขึ้นมาใหม่จากการศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยจะใช้วิธีการอภิปรายผลการศึกษาเชิงทฤษฎีและระเบียบวิธีวิจัยออกเป็นประเด็นตามกรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาดังต่อไปนี้

1. แนวคิดว่าการประทับตราและการประทับรอยมลทินซึ่งอธิบายโดย Becker สรุปได้ว่า “ การประทับตรา (Label) เป็นผลที่เกิดจากบุคคลบางคน หรือบางกลุ่มซึ่งละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมใหญ่ทำให้สังคมหรือคนในสังคมทั่วไปปฏิบัติต่อกับบุคคลดังกล่าวราวกับว่าเป็นคนนอกคอก ซึ่งการถูกมองว่าเป็นคนนอกคอกของสังคมก่อให้เกิด “ตราประทับ” ต่อบุคคลดังกล่าวทำให้พวกเขา รู้สึกว่ามีความแตกต่างไปจากคนทั่วไปในสังคม ความแตกต่างดังกล่าวได้สร้างรอยมลทิน (Stigma) ต่อบุคคลโดยการนิยามและปฏิบัติต่อพวกเขาราวกับว่าพวกเขาเป็นวัตถุ และเมื่อกลุ่มคนเหล่านั้นถูกประทับตราและยอมรับนิยามความหมายที่สังคมได้สร้างให้ พวกเขาจะเริ่ม

ยอมรับ “สถานภาพหลัก” (Major Status) ในฐานะที่พวกเขาแตกต่างไปจากคนในสังคมใหญ่ อาทิ สถานภาพหลักของสาวคาราโอเกะ เป็นต้น

จากแนวคิดที่ว่าด้วยการประทับตรา และการประทับรอยมลทิน เมื่อนำมาใช้ในการศึกษา ครั้งนี้ พบว่า เกิดขึ้นภายหลังจากที่สาวคาราโอเกะตัดสินใจทำงานกลางคืน พวกเขาต้องเผชิญกับความรู้ที่ขัดแย้งระหว่าง ความเป็นผู้หญิงที่ดีกับผู้หญิงคนชั่ว แต่ในที่สุดเมื่อพวกเขาเริ่มปรับตัวต่อโลกใหม่ (อาชีพลูกกลางคืน) พวกเขาจะเริ่มเรียนรู้ถึงกลวิธี หรือบรรทัดฐานบางอย่าง อาทิ การสวมบทบาทใหม่ในฐานะสาวคาราโอเกะ เช่น กินเหล้า สูบบุหรี่ ใจกล้า แสดงว่าซ่าของในทางเพศ หรือมองว่าเป็นงานที่สุจริต ตีกว่าผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายแบบไม่เลือกหน้า แต่ไม่ได้คำตอบแทน ซึ่งวิธีการดังกล่าวเป็นเสมือนการสร้างความชอบธรรมให้กับพวกเขาเพื่อที่พวกเขาสามารถอยู่รอดจากการประทับตราและการฉามของสังคม ข้อค้นพบดังที่กล่าวมา นอกจากจะสนับสนุนแนวคิดที่ว่าด้วยการประทับตราและประทับรอยมลทิน การศึกษาในครั้งนี้ยังพบว่า การเรียนรู้บทบาทใหม่ หรือสถานภาพหลักดังกล่าวยังเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สาวคาราโอเกะดำรงอยู่ได้ในสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งยังเป็นส่วนหนึ่งของการพยายามหลุดพ้นจากอัตลักษณ์หรือสถานภาพเดิมของความเป็นผู้หญิงทั่วไปในสังคมใหญ่อีกด้วย

2. นอกจากแนวคิดที่ว่าด้วยการประทับตรา และประทับรอยมลทินดังกล่าว ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดที่ว่าด้วยการลดคุณค่าลงของมนุษย์ซึ่ง Goffman ได้อธิบายโดยสรุปว่า “คนที่ถูกประทับรอยมลทินจะยอมรับกล่อมเกลียดตัวเองให้ยอมรับความเชื่อและค่านิยมบนพื้นฐานของผู้มีมลทิน ดังนั้นสถานภาพหลักของกลุ่มคนดังกล่าวจึงเกิดจากการกำหนดโดยสังคมใหญ่ ทำให้สังคมใหญ่ปฏิบัติต่อกลุ่มบุคคลดังกล่าวในลักษณะที่แตกต่างไปจากคนทั่วไป หรือการปฏิบัติในฐานะที่กลุ่มคนเหล่านั้นมีลักษณะไม่ต่างไปจากวัตถุ

จากแนวคิดที่ว่าด้วยการลดคุณค่าลงของมนุษย์เมื่อนำมาใช้ในการศึกษา พบว่า เมื่อสาวคาราโอเกะยอมรับตราประทับซึ่งเป็นเสมือนตัวกำหนดสถานภาพหลักของความเป็นผู้หญิงกลางคืน พวกเขาจะถูกปฏิบัติจากสังคม ไม่ว่าจะเป็นลูกค้า สถานประกอบการ หรือคนทั่วไปในสังคมราวกับว่าพวกเขาเป็นวัตถุเป็นวัตถุชนิดหนึ่ง อาทิ การที่ลูกค้าปฏิบัติกับพวกเขาในฐานะที่ เนื้อตัวร่างกายของพวกเขาสามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนกับเงินตราของพวกเขาได้ และพวกเขาจะปฏิบัติกับพวกเขาอย่างไรก็ได้ เนื่องจากพวกเขาเป็นสมบัติของพวกเขา การกระทำระหว่างลูกค้ากับสาวคาราโอเกะดังกล่าวสะท้อนให้เห็นปรากฏการณ์บางอย่างที่ Goffman เรียกว่า “ปรากฏการณ์ลดคุณค่าลงของมนุษย์” ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้ นอกจากจะพบปรากฏการณ์ดังกล่าวซึ่งลูกค้า สถานประกอบการ และสังคมใหญ่พยายามกระทำต่อสาวคาราโอเกะ ผู้วิจัยกลับพบว่า สาวคาราโอเกะเองเมื่อถูก

ประทับใจ และประทับใจรอยมลทิน ซึ่งทำให้พวกเขายอมรับสถานภาพหลักบางอย่างของความเป็นผู้หญิงกลางคืน พวกเขาจะเริ่มลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ลงด้วยตัวของพวกเธอเองอีกด้วย ซึ่งตลอดการทำวิจัยจะพบว่า พวกเธอมองว่า การที่ถูกค้ากระทำลงบนเนื้อตัวร่างกายของพวกเธอนั้น พวกเธอมิได้มีความรู้สึกในทางจิตใจแต่อย่างใด หากแต่พวกเธอรู้สึกว่สิ่งที่เธอนั้นคือ การแลกเปลี่ยนสินค้าบางอย่างเท่านั้น

3. แนวคิดว่าด้วยการลดทอนความเป็นมนุษย์ของสาวคาราโอเกะ จากการศึกษาพบว่า ขั้นตอนการลดทอนความเป็นมนุษย์เป็นไปจามการอธิบายของ Barry ดังต่อไปนี้

- 3.1 การแยกตนเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม
- 3.2 การปลดปล่อยตนเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า
- 3.3 การแสดงพันธุะผูกพันและการแสดงอารมณ์โดยเสแสร้ง
- 3.4 การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์

แม้ว่าข้อค้นพบในเรื่องการลดทอนความเป็นมนุษย์จะเป็นไปตามการอธิบายของ Barry แต่จากการศึกษาพบว่า การลดทอนความเป็นมนุษย์ที่สาวคาราโอเกะเผชิญอยู่นั้นมีความแตกต่างไปเกสิ่งที Barry ได้อธิบาย เนื่องจาก บริบททางสังคมวัฒนธรรมในแต่ละสถานการณ์แตกต่างกัน จะกล่าวต่อไปนี้

1. ขั้นการแยกตนเองให้เกิดระยะห่างทางสังคม

ในขั้นตอนนี้จะพบว่า การแยกตนเองให้เกิดระยะห่างทางสังคมของสาวคาราโอเกะในทางภาพนั้น บางกรณีเกิดขึ้นก่อนที่สาวคาราโอเกะจะตัดสินใจทำงานกลางคืน บางกรณีเกิดขึ้นในทีสาวคาราโอเกะทำงานกลางคืนแล้ว แต่บางกรณีกลับไม่พบการแยกตนเองให้เกิดระยะห่างสังคมในทางกายภาพอย่างชัดเจน ทั้งนี้อาจเกิดจากสถานการณ์ที่แตกต่างกันของกรณีศึกษาแต่ละคน นอกจากนี้ยังพบว่า แม้จะมีการแยกตนเองให้เกิดระยะห่างทางสังคมในทางกายภาพ แต่พบว่าเป็นการแยกตนเองให้เกิดระยะห่างทางสังคมที่ไม่ชัดเจน ซึ่งต่างไปจากการอธิบายของ เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าสาวคาราโอเกะยังมีการติดต่อสัมพันธ์กับครอบครัวอย่างใกล้ชิด ซึ่งเปรียบเทียบได้กับกรณีแรงงานอพยพประเภทอื่นๆที่เข้ามาทำงานในเมืองหลวง เป็นต้น

2. การปลดปล่อยตนเองให้หลุดพ้นจากการรับรู้เรื่องการใช้ร่างกายเป็นสินค้า

ในขั้นตอนนี้พบว่า แม้สาวคาราโอเกะแต่ละคนมองว่าการใช้ร่างกายถือเป็นการทำงาน เธอไม่ต่างไปจากการทำงานชนิดหนึ่ง นอกจากนั้นพวกเธอมองว่า จุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ

เงิน แต่จากการวิจัยพบว่า มักพบปรากฏการณ์บางอย่างที่เกี่ยวกับการใช้ร่างกายในการทำงานเสมอ เช่น การดื่มสุรา หรือสูบบุหรี่จัดในระหว่างการทำงาน สิ่งเหล่านี้อาจแสดงให้เห็นว่าพวกเขาพยายามใช้กลวิธีบางอย่างเพื่อช่วยเหลือพวกเขาให้สามารถปลดปล่อยตนเองให้หลุดพ้นจากฉนวนรับรู้เรื่องการใช้อวัยวะเป็นสินค้า ซึ่ง Barry ไม่ได้สะท้อนให้เห็นในเรื่องของตัวช่วยเหลือเหล่านี้

3. การแสดงพันธะผูกพันและการแสดงอารมณ์โดยเสแสร้ง

ในขั้นตอนนี้พบว่า แม้สาวคาราโอเกะพยายามแยกความรู้สึกที่แท้จริงเกี่ยวกับเรื่องทางเพศของพวกเธอออกจากการค้าประเวณี แต่จะพบว่า พวกเธอได้สร้างกลวิธีบางอย่างเพื่อใช้ในการเสแสร้งโดยการแสดงออกทางเพศในลักษณะที่พวกเธอมีความสุข หรือการมีเพศสัมพันธ์ด้วยท่าทางที่พิสดาร แต่จากการวิจัยพบว่า การที่สาวคาราโอเกะพยายามมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะเช่นนั้น แม้ว่าจะไม่เต็มใจก็ตาม เป็นเหมือนรายการส่งเสริมการขายบางอย่างที่พวกเธอคิดว่าจะทำให้พวกเธอมีลูกค้ามากขึ้น ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้พวกเธอมีรายได้สูงขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นว่า ทุกๆครั้งของการค้าประเวณีของสาวคาราโอเกะ การแสดงท่าทางที่พิสดารในการมีเพศสัมพันธ์เป็นจุดขายที่สำคัญที่ทำให้ลูกค้าของเธอไม่อาจลืมเธอได้

4. การปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์

ในขั้นตอนนี้พบว่า ระดับความเข้มข้นของการลดทอนความเป็นมนุษย์สูงมากที่สุดเนื่องจากสาวคาราโอเกะพยายามแยกตัวตนที่แท้จริง (การรับรู้) ออกจากร่างกายของพวกเธอ แต่จะพบว่า สาวคาราโอเกะบางคนกลับไม่ได้ยอมรับในการปลดปล่อยร่างกายโดยปราศจากอารมณ์ หากแต่พวกเธอกลับช่วงชิงอำนาจที่ลูกค้ากระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของพวกเธอ โดยการพยายามทำให้การมีเพศสัมพันธ์ครั้งนั้นๆ เป็นการแลกเปลี่ยนต่างตอบแทนที่สมบูรณ์ กล่าวคือ พวกเธอใช้การมีเพศสัมพันธ์ในครั้งนั้นๆ เพื่อตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของพวกเธอ

นอกจากที่กล่าวมา จากการศึกษายังพบว่า การลดทอนความเป็นมนุษย์ที่เกิดขึ้นหาได้เป็นการลดทอนความเป็นมนุษย์ในทิศทางเดียวไม่ หากแต่เป็นการลดทอนความเป็นมนุษย์ในลักษณะที่เรียกว่า การลดทอนความเป็นมนุษย์เชิงซ้อน (Double Dehumanization) เนื่องจากสาวคาราโอเกะเองพยายามลดทอนตัวเธอเองในทุกๆขั้นตอนที่กล่าวมา จากผลการศึกษาดังกล่าวจึงถือวันข้อค้นพบใหม่เกี่ยวกับการลดทอนความเป็นมนุษย์อีกประการหนึ่ง

จากแนวคิดที่ว่าด้วยการลดทอนความเป็นมนุษย์ดังกล่าว จะเห็นได้ว่ามันเป็นข้อสรุปที่เขยิบไปที่ที่จะมองว่าสาวคาราโอเกะนั้นถูกลดทอนความเป็นมนุษย์เพียงฝ่ายเดียว หากแต่ภายใต้การลดทอนความเป็นมนุษย์ดังกล่าวเราต้องยอมรับว่ามีปรากฏการณ์ที่เรียกว่า การตอบโต้ต่อการ

ถูกลดทอนความเป็นมนุษย์อยู่เสมอ ซึ่งในประเด็นดังกล่าวจะทำให้เราเริ่มปฏิเสธแนวความคิดว่าด้วยการประทับ และรอยมลทิน การลดคุณค่าลงของความเป็นมนุษย์ และการลดทอนความเป็นมนุษย์ที่ปรากฏออกมาในลักษณะทิศทางเดียว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบททางสังคมวัฒนธรรมที่แวดล้อมเป็นสำคัญ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า แนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ของ Michale Foucault ถือเป็นส่วนสำคัญที่แสดงให้เห็นการพยายามตอบโต้ต่อการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์จากดีลูค้ำ โดยการสร้างอัตลักษณ์ (ซึ่งในการศึกษาคครั้งนี้ สะท้อนเพียงบุคลิกลักษณะบางอย่างที่สาวคาราโอเกะได้สร้างขึ้น เช่น การแสดงออกถึงความเป็นผู้หญิงใจกล้า ใจถึง ช่างชองในเรื่องทางเพศ สุนัขหรี คัมเกล้า รู้จักประเมินดีลูค้ำ) ทั้งหลายเหล่านี้ล้วนเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สาวคาราโอเกะดำรงอยู่ได้ท่ามกลางการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นไปตามการอธิบายของ Foucault ที่ว่า อัตลักษณ์ไม่ใช่สิ่งที่ตายตัว หากแต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นทางวัฒนธรรม ดังนั้นผู้หญิงจึงไม่อาจมีอัตลักษณ์ที่เป็นหนึ่งเดียวตามฐานคติทางชีวภาพที่เป็นตัวกำหนดเพียงอย่างเดียว อัตลักษณ์ของ Foucault จึงแปรเปลี่ยนได้ท่ามกลางความหลากหลายทางสังคมวัฒนธรรมนั่นเอง

อนึ่งการศึกษาเรื่องอัตลักษณ์ในงานศึกษาคครั้งนี้มีข้อจำกัดอยู่หลายประการ เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจเกี่ยวกับอำนาจ ดังเช่นแนวคิดที่ Foucault ได้นำเสนอไว้ ทั้งนี้เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาในการศึกษา และ ข้อจำกัดเกี่ยวกับการให้ข้อมูลในระยะยาวของกรณีศึกษา เนื่องจากปัจจัยทางเศรษฐกิจทำให้กรณีศึกษาแต่ละคนต้องคืนรันทนหางานทำใหม่อยู่เสมอ จึงเป็นการยากแก่การติดตามของผู้วิจัยทำให้งานศึกษาในครั้งนี้ไม่สามารถสะท้อนให้เห็นถึง “ความเข้าใจเรื่องอำนาจ” ได้อย่างชัดเจน

แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานศึกษาคครั้งนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่ล้มกระดานความคิดของบุคคลอีกหลายกลุ่มที่มีต่อสาวคาราโอเกะ โดยเฉพาะในประเด็นที่มองว่าพวกเธอเป็นบุคคลที่แตกต่างไปจากผู้หญิงทั่วไปในสังคม เป็นบุคคลที่สามารถปฏิบัติกับพวกเธอได้ราวกับว่าเป็นวัตถุ หรือเป็นบุคคลที่สามารถใช้อำนาจกระทำกับพวกเธอได้ตามอำเภอใจ เพราะจากงานศึกษาคครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า สาวคาราโอเกะมิได้จำนนต่อการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ หากแต่พวกเธอพยายามใช้กลไกบางอย่างที่มีอยู่เพื่อตอบโต้ต่อการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ที่กระทำต่อพวกเธอ โดยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ท่ามกลางความหลากหลายทางสังคมวัฒนธรรมที่แวดล้อมพวกเธออยู่นั่นเอง

- การอภิปรายกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีจากอดีต - ปัจจุบัน

ในอดีต ปี พ.ศ. 2488 ก่อนหน้าการเลิกทาสในสังคมไทย โสเภณีได้รับการเกณฑ์จากตลาดค้าทาส และขายเป็น “เมียทาส” อาจกล่าวได้ว่า การเลิกทาสทำให้จำนวนโสเภณีมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้มีสาเหตุอันเนื่องมาจาก “เมียทาส” ถูกชักนำไปเข้าสู่การค้าประเวณี

สำหรับการค้าประเวณีของสังคมไทยภายหลังการเลิกทาส มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติ ควบคุมและป้องกันกามโรค ปี พ.ศ. 2452 บัญญัติให้ การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย รัฐทำหน้าที่ควบคุมโสเภณีโดยการจดทะเบียนโสเภณี เพื่อควบคุมโรคติดต่อที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังกำหนดให้ การเปิดช่องโสเภณีต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐบาล และกำหนดว่า การค้าประเวณีที่เกิดจากการบังคับข่มขู่ถือเป็นความผิด (Human Rights Watch , 1993)

ในขณะที่ ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศ มาตรา 282 – 286 บัญญัติให้เอาผิดกับ บุคคลผู้เป็นธุระจัดหา หรือ ล่อลวงหญิงเพื่อกระทำอนาจาร หรือเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่นแม้ว่าหญิงนั้นจะยินยอมก็ตาม และการเอาผิดกับบุคคลผู้ซื้อประเวณีหรือมีเพศสัมพันธ์กับผู้เยาว์ แต่มิได้เอาผิดกับผู้ซื้อบริการ (ศักดิ์ กอแสงเรือง , 2539)

พระราชบัญญัติ ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 แม้จะมีได้มีการห้ามการค้าประเวณีโดยตรง แต่ปรากฏบทลงโทษเกี่ยวกับการค้าประเวณีบางประการ กล่าวคือ บัญญัติให้เอาผิดกับเจ้าของสถานการค้าประเวณี หรือเอาผิดกับบุคคลผู้ค้าประเวณี แต่กลับไม่มีบทลงโทษต่อบุคคลผู้ซื้อประเวณี จนกระทั่ง พ.ศ.2539 มีการผลักดันให้แก้ไข พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาเป็น พระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 โดยมีการเพิ่มเติมบทลงโทษต่อบุคคลผู้ซื้อประเวณี ในกรณีที่ซื้อบริการทางเพศจากบุคคลซึ่งเป็นผู้เยาว์ และมีบทลงโทษบิดามารดาที่มีส่วนในการค้าประเวณีบุคคลซึ่งเป็นผู้เยาว์ ตามลำดับ

จากวิวัฒนาการของกฎหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ในปัจจุบัน การค้าประเวณีในสังคมไทย ถือเป็นความผิดโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นการเอาผิดกับผู้ค้าประเวณี ซึ่งมีหลายประเภท อาทิ กลุ่มผู้ค้าประเวณีที่เป็นผู้เยาว์ (โสเภณีเด็ก) กลุ่มผู้ค้าประเวณีที่ถูกบังคับข่มขู่ และกลุ่มผู้ค้าประเวณีทั่วไป

หรือด้วยใจสมัคร หรือการเอาผิดกับผู้เป็นเจ้าของ ผู้จัดการ ผู้ดูแลสถานบริการ รวมตลอดถึงการเอาผิดกับผู้ซื้อประเวณีและบิดามารดาของผู้ค้าประเวณีซึ่งเป็นผู้เยาว์ การมองว่า การค้าประเวณีเป็นความผิดดังกล่าว ในทางปฏิบัติพบว่า กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีดังกล่าวข้างต้น ยังคงสะท้อนให้เห็นถึง “ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่มีประสิทธิภาพ” ทั้งนี้เนื่องจาก ปัญหาคอร์รัปชัน และ ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่มีผลทำให้หญิงบริการทางเพศถูกเอารัดเอาเปรียบเป็น 2 เท่า จากเจ้าของสถานบริการ ตัวแทน (Agent) และ จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ผาสูก พงษ์ไพจิตร สังคีต พิริยะรังสรรค์ และ นวลน้อย ตริรัตน์ , 2543)

นอกจากนั้นยังพบว่า การตีความเกี่ยวกับ “สถานการค้าประเวณี” โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐยังเป็นสิ่งที่ยากในการพิสูจน์ว่า สถานที่ใดควรจะเป็นสถานการค้าประเวณี ทั้งนี้อาจมีเหตุผลอันเนื่องมาจาก สถานบริการบางแห่ง เช่น โรงน้ำชา อาบ อบ นวด บาร์ ในดัลลัส และคาราโอเกะ เป็นสถานบริการที่ได้รับการจดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ตาม พระราชบัญญัติว่าด้วย สถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งสถานบริการดังกล่าวโดยส่วนใหญ่จะมีพนักงานหญิงคอยให้บริการลูกค้าผู้ชาย จึงมักจะพบปัญหาการลักลอบค้าประเวณี หรือ การค้าประเวณีแบบแอบแฝงภายในสถานบริการดังกล่าวอยู่เสมอ

จากกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า “การค้าประเวณี” ในปัจจุบันยังเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย บุคคลที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น ผู้ค้าประเวณี เจ้าของ บิดามารดา ผู้ซื้อประเวณีล้วนแล้วแต่ได้รับโทษในทางกฎหมายทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับว่ากฎหมายฉบับใดให้ความสำคัญกับบุคคลประเภทใด แต่ในทางปฏิบัติส่วนใหญ่กลับพบว่า บุคคลที่มักจะถูกลงโทษจากกฎหมาย คือ “กลุ่มผู้ค้าประเวณี” นั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อสังเกตเชิงข้อเสนอแนะ

สำหรับกรณีคาราโอเกะแห่งนี้อาจกล่าวได้ว่า การค้าประเวณีของสาวคาราโอเกะมีรูปแบบการค้าประเวณีแบบแอบแฝง และเป็นการค้าประเวณีโดยทั่วไปหาใช่เป็นการค้าประเวณีแบบบังคับ ดังนั้นหากเรายอมรับว่าการค้าประเวณี คือ ปรากฏการณ์ทางสังคมอีกรูปแบบหนึ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ สิ่งที่ดีกว่ามีความสำคัญและจำเป็นอีกประการหนึ่ง คือ “การปกป้อง หรือป้องกันกลุ่มบุคคลที่ทำงานกลางคืนโดยเฉพาะ กลุ่มผู้หญิงขายบริการ ผ่านระบบกฎหมาย และนโยบายที่มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเด็นด้านการจัดสวัสดิการของรัฐต่อกลุ่มอาชีพดังกล่าว ไม่

ว่าจะเป็น การจัดสวัสดิการด้านการดูแลสุขภาพและสภาพแวดล้อมในการทำงานของผู้ขายบริการ ในฐานะที่พวกเขาเป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงานอีกกลุ่มหนึ่งที่จะต้องได้รับการคุ้มครองและดูแลจากรัฐ อาทิ การจัดทำประกันสังคม จากการศึกษาพบว่า แม่สาวคาราโอเกะมีสถานะเป็นพนักงานของบริษัท แต่พวกเขากลับไม่ได้รับความเป็นธรรมในเรื่องของการจัดสวัสดิการด้านการประกันสังคมเช่น พนักงานตามบริษัทอื่นๆ หรือในประเด็นการดูแลสุขภาพของสาวคาราโอเกะ พบว่าพวกเขาขาดการเอาใจใส่ในเรื่องสุขภาพ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุอันเนื่องมาจาก คาราโอเกะแห่งนี้มีนโยบายเกี่ยวกับการค้าประเวณีแบบแอบแฝง ซึ่งเป็นผลพวงจากความลึกลับของการบังคับใช้กฎหมายของสังคมไทย ทำให้พวกเขาถูกระงับทำซ้ำ กล่าวคือ ในขณะที่องค์กร (คาราโอเกะ) ได้รับผลประโยชน์โดยตรงจากการค้าประเวณีของพวกเธอผ่านการซื้อดื่มของลูกค้า แต่สาวคาราโอเกะกลับไม่ได้รับการดูแลในเรื่องสุขภาพจากองค์กรดังกล่าว

ข้อเสนอแนะในเชิงกฎหมายของการศึกษาในครั้งนี้งมุ่งประเด็นไปที่

1. การปรับเปลี่ยนทัศนคติของกฎหมายไทยเกี่ยวกับการค้าประเวณี โดยเฉพาะการพยายามผลักดันให้กลุ่มผู้ค้าประเวณี กรณี หญิง/ชาย ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไป และค้าประเวณีด้วยใจสมัคร เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งจะทำให้ กลุ่มผู้ค้าประเวณีดังกล่าวได้รับการคุ้มครองดูแลในเรื่องสวัสดิการทั้งด้านสุขภาพและการประกันสังคมจากรัฐบาลในฐานะกลุ่มผู้ใช้แรงงานอีกประเภทหนึ่ง
2. การปรับเปลี่ยนทัศนคติดังกล่าว จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี โดยเฉพาะกลุ่มผู้ค้าบริการที่เป็นผู้เยาว์ (โสเภณีเด็ก) หรือ กลุ่มผู้ค้าบริการที่ถูกบังคับข่มขู่ มีประสิทธิภาพในการนำไปปฏิบัติได้มากยิ่งขึ้น อาทิ การเข้าตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มผู้ค้าประเวณีในสถานบริการต่างๆ ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่เอื้อต่อการปราบปรามการค้าประเวณีสำหรับผู้เยาว์ และผู้ที่ไม่สมัครใจ
3. การยกเลิกพระราชบัญญัติ ปราบปรามการค้าประเวณี จะทำให้กลุ่มผู้ค้าประเวณี (กรณีบรรลุนิติภาวะและสมัครใจ) ได้รับการคุ้มครองในสภาพการทำงานและรายได้จากการทำงาน ซึ่งจะส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เอาเปรียบกลุ่มผู้ค้าประเวณีลดจำนวนลง
4. ผลักดันให้เกิดนโยบายด้านสวัสดิการต่อกลุ่มผู้ขายบริการทางเพศ ทั้งในด้านสุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน ในฐานะของกลุ่มผู้ใช้แรงงานอีกประเภทหนึ่งที่รัฐมีหน้าที่จะต้องให้ความคุ้มครองและดูแล

อย่างไรก็ตาม ประเด็นการค้าประเวณีดังกล่าว ควรได้รับการอภิปรายถกเถียงถึงผลดี - ผลเสียของกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีให้มีขอบเขตที่กว้างขวางมากขึ้น และสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ที่กล่าวมา “ความจริงใจ” ของรัฐบาลในประเด็นดังกล่าวถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการผลักดันนโยบายสาธารณะที่เหมาะสมต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

จงจิตต์ โศภณคณาภรณ์ , การเข้าสู่งานบริการทางเพศแบบแอบแฝงของสตรีที่มีการศึกษา
ในสถานเริงรมย์ : กรณีศึกษาคือกเทลเลาจน์ ผับ และคาราโอเกะ, ปรินญาณีพนธ์ปรัชญาศึกษาคุณฐิติ
บัณฑิตประจำปี 2538 สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นิวัตร สุวรรณพัฒนา , ชุมชนค้าประเวณี , ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ : เชียงใหม่ , 2541

ผาสุก พงษ์ไพจิตร สังคีต พิริยะรังสรรค์และนวนน้อย ตริรัตน์ , หวย ช่อง บ่อน ยาบ้า
: เศรษฐกิจนอกกฎหมายกับนโยบายสาธารณสุขในประเทศไทย , สำนักพิมพ์ตรีวิ้น : เชียงใหม่ ,
2543

ยศ สันตสมบัติ , แม่หญิงสิบยตัว ชุมชนและการค้าประเวณีในสังคมไทย , สถาบันชุม
ชนท้องถิ่นเพื่อการพัฒนา : กรุงเทพฯ , 2535

วอลเดน เบลโล เชียร์ คันนิงแฮม ลี เต็ง ป่อห์ เขียน , สุรนุช ชงศิตา แปล, โศกนาฏกรรม
สยาม : การพัฒนาและการแตกสลายของสังคมไทยสมัยใหม่ , โกมลคีตมทอง : กรุงเทพฯ, 2542

สุลีมาน (นฤมล) วงศ์สุภาพ , นางงามผู้กระฉก : การศึกษากระบวนการกลายเป็นหมอนวด
ไทย , สำนักพิมพ์สยาม : กรุงเทพฯ , 2531

ลัก กอแสงเรือง (ผู้รวบรวม) , ประมวลกฎหมายอาญา, นิติบรรณาการ : กรุงเทพฯ , 2539

อิวแมน ไรท์ วอทซ์ เขียน , สุภาพิมพ์ ธนะพรพันธ์ แปล , รูปแบบใหม่ของการค้าทาส :
การค้าหญิงและเด็กสาวพม่าในประเทศไทย, มูลนิธิผู้หญิง : กรุงเทพฯ , 1993

ภาษาอังกฤษ

Barry, Kathleen. *The Prostitution of Sexuality* , New York : Newyork University Press,
1995

Becker, Howard S. *Outsiders : Studies in the Sociology of Deviance.* NewYork : Free
Press, 1963

Bishop , Ryan. and Robinson ,Lillian . *Night Market : Sexual Cultures and the Thai
Economic Miracle* , London : Routledge , 1998

Brock ,Rita Nakashima. and Brooks, Susan Thistlethwaite. **Casting Stone : Prostitution and Liberation in Asia and The united states** , Minneapolis : Fortress Press , 1996

Frank, Katherine . "The Production of Identity and the Negotiation of Intimacy in a Gentleman's Club" in **Sexuality** Vol. 1(2) 75

Foucault , Michel. , Hurley , Robert (translate). **The History of Sexuality Vol.1 : An Introduction** , New York : Random House, Inc.,1978

Galye, Rubin . "Thinking Sex : Note For a Radical Theory of The Politics of Sexuality" in **Pleasure and Danger : Exporing female Sexuality** , Boston : Routledge & Kegan , 1984

Garfinkel , Harold. **Studies in Ethnomethodology** , New Jersey : Prentice – Hall ,1967

Goffman, Erving.**Stigma : Note on the Management of Spoiled Identity**, New Jersey : Prentice – Hall ,1963

Lim ,Lin Lean.(ed). **The Sex Sector : The Economic and social Bases of Prostitution in Southeast Asia**, Geneva :International Labour office ,1998

Odzer, Cleo. **Patpong Sister : An American Women's View of The Bangkok Sex World** , New York : Blue Moon Book , 1994

Phongpaichit , Pasuk . **From Peasant Girls to Bangkok Masseuses** , Geneva : International Labour Office , 1982

Ramazanoglu ,Caroline (ed). **Up Against Foucault** , London :Routledge, 1993

Robinson , Victoria. and Richardson, Diane. Sexuality and Male Dominance. in **Introduction Women's view of the Bangkok Sex World**, London : Macmillan, 1993

Scambler , Graham & Annette. **Rethinking Prostitution : Purchasing Sex in the 1990s** , New york : Routledge , 1997

Schur Edwin M.(ed) **Labeling Woman Deviant : Gender , Stigma , and Social Control**, New York : Random House , 1984

Shannon ,Bell . **Reading , Writing and Rewriting the Prostitute Body** , Blooming University : Indianna University Press , 1996

Thitsa ,Khin . **Providence and Prostitution : Image of Reality For Women in Buddhist Thailand** , London : Change , 1980

ภาคผนวก

บรรณานุกรมศัพท์

(GLOSSARY OF TERMINOLOGY)

- เด็ก : ชื่อที่ผู้จัดการ มามาซัง พนักงานประชาสัมพันธ์ และลูกค้า เรียกพนักงาน-
ต้อนรับ
- สาวคาราโอเกะ : ชื่อที่ผู้จัดการ มามาซัง พนักงานประชาสัมพันธ์ และลูกค้า เรียกพนักงาน-
ต้อนรับ
- เด็กกรี : ชื่อที่ผู้จัดการ มามาซัง พนักงานประชาสัมพันธ์ และลูกค้า เรียกพนักงาน-
ต้อนรับ
- พนักงาน : พนักงานในแผนกต่างๆของคาราโอเกะ
- พี : ใช้แทนการเรียกผู้หญิงที่ทำหน้าที่ มามาซัง หรือ PR โดยไม่จำเป็นต้อง
คำนึงถึงอายุ
- เชียร์เด็ก : การแนะนำและชักชวนสาวคาราโอเกะให้กับลูกค้าโดยมามาซัง หรือ
พนักงานประชาสัมพันธ์ (PR.)
- ลูกค้า : บุคคลที่เข้ามาเที่ยวที่คาราโอเกะไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย
- ลูกค้าประจำ : บุคคลที่มาเที่ยวคาราโอเกะเป็นประจำ ซึ่งหมายรวมถึงบุคคลที่มาเที่ยวและ
นั่งดื่มกับสาวคาราโอเกะคนในคนหนึ่งเป็นประจำ
- ทำออฟ : การค้าประเวณีของสาวคาราโอเกะ
- ค่าตัว : รายได้ที่ได้จากการค้าประเวณีของสาวคาราโอเกะ
- กินไข่แดง : การมีเพศสัมพันธ์ ไข่แดง หมายถึงอวัยวะเพศของผู้หญิง
- ไม้ค : พฤติกรรมทางเพศชนิดหนึ่งที่ใช้เทคนิคการกระตุ้นทางเพศโดยใช้ปาก โดยใช้
วิธี อม ดูด เลีย (Oral sex)
- ร้อง : พฤติกรรมทางเพศอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นการเปล่งเสียงแสดงออกให้ฝ่ายตรงข้าม
เข้าใจว่ามีความสุขในการมีเพศสัมพันธ์
- แจม : การเปิดโอกาสให้ลูกค้าได้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านต่างๆของร้าน
- ดื่ม : การนั่งดื่มกับลูกค้าของสาวคาราโอเกะ ดื่มละ 45 นาที
- ค่าดื่ม : รายได้ที่ได้จากการนั่งดื่มของสาวคาราโอเกะ
- รันดื่ม (Run) : การเริ่มต้นนับดื่มของสาวคาราโอเกะ ในกรณีที่มิลูกค้าจองแต่ลูกค้ายังไม่ถึง
- สตาร์ทดื่ม(Start) : การนับดื่มของสาวคาราโอเกะจะเริ่มต้นนับที่ 2 ดื่ม

- สตอปตี๋ม (Stop) : การหยุดตี๋มซึ่งอาจเกิดจาก
- ลูกค้ำขอหยุดตี๋ม
 - สาวคาราโอเกะขอหยุดตี๋มเอง
- ชื้อตี๋ม : การชื้อเวลาของสาวคาราโอเกะในเวลาทำงานทั้งหมด ซึ่งโดยปกติจะต้องชื้อตี๋มทั้งหมด 10 ตี๋ม
- ตี๋มปกติ : ราคาค้ำตี๋มทั่วไป 150 บาท ต่อ 45 นาที
- ตี๋มพิเศษ : ราคาค้ำตี๋ม สำหรับเครื่องตี๋มประเภทเบียร์ หรือ คอกเทล ตี๋มละ 180 บาท ต่อ 45 นาที
- เด็กนั่งดริงค์ : พนักงานต้อนรับ
- มาม่าชัง : หัวหน้าแผนกต้อนรับทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของสาวคาราโอเกะ นอกจากนี้มาม่าชังต้องทำหน้าที่เชียร์เด็กอีกด้วย
- พนักงานประจำ
- สัมพันธ์ (PR) : รองหัวหน้าแผนกต้อนรับทำหน้าที่เชียร์เด็ก และอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ให้กับลูกค้ำ
- เสร์จ : พฤติกรรมทางเพศที่แสดงถึงการสำเร็จความใคร่ทางเพศ
- เอา : การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างหญิง - ชาย
- หม้อ : อวัยวะเพศหญิง
- วีค (Week) : รอบระยะเวลาการจ่ายเงินค้ำตี๋ม 15 วัน จะคิดเป็น 1 วีค
- เด็กใหม่ : สาวคาราโอเกะคนใหม่ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท
- เด็กใหม่ที่เพิ่งเริ่มต้นเข้ามาทำงานกลางคืน
 - เด็กใหม่ที่เคยทำงานกลางคืน มักจะถูกเปรียบเทียบว่า "เหล้าเก่าในขวดใหม่"
- ทำงาน : การค้ำประเวณี
- บาร์น้ำ : แผนกเครื่องตี๋ม
- มิกเซอร์(Mixture): เครื่องตี๋มที่นำไปผสมกับเครื่องตี๋มประเภท แอลกอฮอล์ เช่น เหล้า ซึ่งในนี้ ได้แก่ น้ำเปล่า โซดา และโค้ก
- เปิดขวด : การชื้อเหล้าของคาราโอเกะ ซึ่งจะต้องเสียค่าบริการเพิ่มจากราคาจริง โดยจะได้รับ มิกเซอร์ (Mixture) แถม 2 ชุด
- สมาชิก(Member): การเชียร์ลูกค้ำให้สมัครเป็นสมาชิกของทางร้านซึ่งค่าสมาชิกจะมีหลายระดับ

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวขวัญฤทัย จำจรัส เกิดวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2520 ที่อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในปีการศึกษา 2542 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรมานุษยวิทยามหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2541 ปัจจุบันเป็นอาจารย์อัตราจ้าง โปรแกรมวิชารัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต

